

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SUN CROSSED

ZODIAC WOLVES

THE LOST PACK

NEW YORK TIMES BEST SELLING AUTHOR

ELIZABETH BRIGGS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GÜNEŞ ÇARPTI

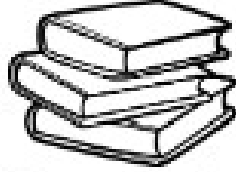
ZODYAK KURLARI 3#

ELIZABETH BRIGGS

OceanofPDF.com

GET FREE BOOKS

**Sign up for
Elizabeth Briggs's
newsletter and get
free romance novels!**

Almak için buraya tıklayın:
www.elizabethbriggsbooks.com

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34

[Bedava Kitaplar!](#)
[Şeytan Kral'dan alıntı Yazar](#)
[Hakkında](#)

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

HAYATIMIN ÇOĞUNDA, ayın serin ışığı beni rahatlatırdı -yalnız olmadığımı ve belki de, sadece belki, birinin beni izlediğini hatırlatırdı. Şimdi tepemde parlayan dolunay, boş sahilde attığım her adımda benimle alay ediyor gibiydi. Kara bulutların arasından sıyrılıyor, önümde duran, kum ve dalgalar dışında uzakta görebildiğim tek şey olan yalnız evin üzerine uğursuz bir ışık düşürüyordu.

Sadece birkaç dakika önce tamamen başka bir yerde, etrafımda savaş devam ederken güneşin parladığı bir yerde olmam imkânsız görünüyordu. Güneş Cadıları ölümcül büyülerini yaparak bize yaklaşıırken, farklı sürülerden şekil değiştirenler ormanda birbirleriyle savaşıyordu. Gizemli Ay Cadıları tarafından bu garip yere götürülmeden saniyeler önce sevdiğim adamı öldüren büyü. Beni geri almaları için onlara yalvardım ama reddettiler ve beni burada, kederimden ve onların yardımıyla Kaden'i kurtarabilme ihtimalimden başka hiçbir şeyim olmadan sahilde bıraktılar. Bu küçük umut ışığı, ilerlememi sağlayan tek şeydi.

Soğuk yağmur damlaları giysilerimi ıslattı ve etrafı saran verandaya yaklaşıırken kemiklerime bir ürperti gönderdi. Ev eski bir filmde fırlamış gibiydi, iki katlı Viktorya döneminden kalma, sarı ve beyaz boyası solmuş, parmaklıkları ve kuleleri olan bir evdi. Ön kapı masif koyu ahşaptı ve üzerinde ayın farklı evrelerini gösteren vitray pencereler vardı.

Kapının önünde durdum, gücümü ve kararlılığımı topladım. Ay Cadısı Baş Rahibesi Celeste, mirasımı öğrendiğimden beri aradığım cevaplarla o kapının ardında bekliyordu. İhtiyacım olan

Kaden'i kurtaracaktım ama az önce yaşadıklarımın sonra duygularım hâlâ içimde çalkalanıyor, hepsi birbirine karışıyor ve doğru düşünmemi zorlaştırıyordu. Bir nefes aldım ve yüzümdeki yağmuru ve gözyaşlarını sildim. Şu anda Kaden'in yasını tutma lüksüne sahip değildim ve eğer evin içine girersem, belki de onun yasını hiçbir zaman tutmam gerekmeyecekti.

Kapıya dokunmak için uzandım ve kapı önümde gıcırdayarak açıldı, ayrıntılı bir yıldız deseniyle kaplı bir halının bulunduğu bir giriş ortaya çıktı. İlk fark ettiğim şey duvarlarda dans eden titrek ışıktı, tepsiler ve tabaklar üzerindeki birçok mum evi aydınlatıyordu. Elektrik yoktu - fırtına elektriği kesmiş miydi? İkinci fark ettiğim şey, ay ve yıldız temasının evin her yerinde biblolar ve yastıklarda, duvarlarda asılı tablolar ve mobilyaların koyu renkli ahşaplarına oyulmuş olarak devam etmesiydi.

Celeste uzun, gümüşü beyaz saçlarıyla bir hayalet kadar solgun bir halde kapı aralığından belirdi ve onu takip etmemi işaret etti. Ay tacıyla birlikte siyah ve gümüş renkli cübbesini de çıkarmış, üzerinde sade, mavi, uzun kollu bir elbise vardı. "Mutfığa gel, sana içecek bir şeyler getireyim. Konuşacak çok şeyimiz var ve bunu en iyi sıcak bir fincan kakao eşliğinde yapabileceğimizi düşünüyorum."

Sesi soğukkanlı, sakın ve davetkârdı ama en önemlisi cevaplar ve sevdiğim adamı kurtarmanın bir yolunu vaat ediyordu. Onu takip ettiğimde, evin bakımlı olduğu ama farklı dönemlerin bir karışımı olmasına rağmen geçmişte sıkışıp kaldığı açıkça belli oluyordu. Uzman değildim ama bazı mobilyalar Viktorya dönemine, hatta Ortaçağ'a benziyordu, bazıları ise Art Deco tarzındaydı, ancak birkaç parça daha moderndi. Mutfak da evin geri kalanı gibi sıradışıydı, zeminde güzel bir yıldız karo ve tarih kitaplarından fırlamış gibi görünen eski moda bir odun sobası vardı.

"Lütfen oturun," dedi Celeste, odanın bir tarafında, sahile ve fırtınalı gece gökyüzüne bakan yarım daire şeklindeki pencerelerin altındaki yuvarlak kahvaltı masasını işaret ederek.

Sandalyelerden birine oturdum ve Celeste'in mutfakta dolaşmasını izledim. Beyaz saçlarına rağmen yaşını tam olarak kestiremiyordum. Yüzü onu belki kırklı yaşlarında gösteriyordu ama gözleri zamansızdı. Bir çaydanlık aldı ve içine su doldurduktan sonra ocağa koydu. Parmaklarını oynattı ve aniden çaydanlığın dibinde bir alev yaladı. Yüksek sesle soluklandım ve Celeste küçük bir gülümsemeyle bana baktı. Ben sadece Güneş Cadıları'nı görmüştüm.

büyülerini soba yakmak gibi küçük şeyler için değil, ritüeller ve savaş gibi önemli şeyler için kullanırlar. Güneş Cadılarının da büyülerini bu şekilde özel olarak kullanıp kullanmadıklarını merak ettim.

Celeste kilere gidip şaşırtıcı derecede modern bir kutu sıcak çikolata paketi getirdiğinde kendimi bu düşünce zincirinden sıyırdım. Bir tanesini bir bardağa doldurdu ve içine sıcak su karıştırdı, sonra da önüme koydu. Kendisi için bir şey yapmadığını, sadece yüzünde küçük bir gülümsemeyle karşıma oturduğunu fark ettim.

Ellerimi kupanın etrafına sardım, sıcaklığı anında üşüdüğümü, neredeyse iliklerime kadar üşüdüğümü ve bunun sadece yağmurdan kaynaklanmadığını fark etmemi sağladı. Aklıma *şok geldi. Şok geçiriyorsun*. Sıcak çikolatadan belli belirsiz bir yudum aldım ve mideme yerleşerek bu köhne mutfakta tuhaf bir Ay Cadısıyla oturmaktan duyduğum huzursuzluğun bir kısmını geri itti. Ne yazık ki Kaden'le ya da onu nasıl terk ettiğimle ilgili hissettiğim acıya bir faydası olmadı ama en azından Celeste'e bazı sorular sormak için biraz daha iyi konsantre olabildim. Bu benim için bir fırsattı ve içimdeki kederin ezici ağırlığına rağmen bunu değerlendirmeliydim.

"Sorularınız olmalı," dedi Celeste. "Elimden geldiğince cevap vermeye çalışacağım."

"Ben bir mahkum muyum?" diye sordum. Sesim sert çıkmıştı ve boğazımı temizledim.

"Hayır, tabii ki hayır." Bu fikir karşısında dehşete düşmüş görünüyordu. "Neden böyle bir şey düşündün ki?"

"Beni kaçırdınız ve hiçbir uyarıda bulunmadan yabancı bir yere getirdiniz," diye mırıldandım. "Genellikle böyle olduğunda kendimi bir hücrede bulurum."

Telaşlanmış gibi boğazına dokundu. "Bu daha önce de oldu mu?"

"İtiraf etmek istediğimden daha fazla." Sahilde şimşekler çakarken dışarıya baktım. "Neredeyiz biz?"

"Burası benim evim," dedi Celeste. "Burada güvende olacağına söz veriyorum. Sen benim misafirimsin, tutsak değil."

"Bu soruyu cevaplamıyor."

Celeste başını eğdi ve pencereden dışarı baktı. "Bu cevaplaması zor bir soru. Bu bölgeye Lunatera deniyor. Ay Cadıları, Güneş Cadılarının dikkatinden kaçmak için onlarca yıldır burada saklanıyor."

"Ama nerede?" Sabırsızlanarak ve sinirlenerek üsteledim. "Oregon'da hâlâ gündüzdü ama burada gece. Orada yeni ay vardı ama bir şekilde ay şimdi dolunay. Bu imkânsız olmalı."

Celeste'in gözleri yine bana dikilmişti ve yüzünde hâlâ o küçük gülümseme vardı. Nazik mi, üzgün mü yoksa acıyan bir gülümseme mi olduğunu anlayamadım. "Ay dolunay çünkü biz ay tanrıçası Selene tarafından yönetilen alternatif bir alemdeyiz. Burada zaman durur ve her zaman gecedir."

Yudumladığım kakaoyu yuttum, neredeyse boğuluyordum. "Pardon, ne dedin? Alternatif bir diyar mı?"

"Evet, burası sizin dünyanızda mevcut değil. Sadece Selene tarafından kutsanmış olanlar buraya yolculuk edebilir, bunca zamandır bu şekilde saklı ve güvende kaldık. Güneş Cadıları burayı bulamaz ve bu diyarda hiçbir güçleri yoktur."

Başımı salladım, tüm bunları kabul etmekte zorlansam da, neden kimsenin onlarla nasıl iletişim kuracağını bilmediğini açıklıyordu. "Kaden'e ve sürüme nasıl geri dönebilirim?"

Celeste ellerini birleştirdi ve masanın üzerine koydu. "Burada zaman farklı işliyor. Dünya'dakinin aksine, düz bir çizgide ilerlemiyor, bu yüzden seni aldığımız ana geri döndürebiliriz. Hazır olduğunuzda yani."

"Hazır mısınız?" Küçük bir of çektim. "Bu da ne demek oluyor? Neden şimdi geri dönemiyoruz?"

Celeste ben daha cümlemi bitirmeden başını sallamaya başladı. "Eğer seni şimdi geri gönderirsek, Güneş Cadıları tarafından ele geçirilirsin ve davan kaybedilir. Henüz onlarla savaşacak kadar güçlü değilsin ama onlara karşı bir şansın olması için seni büyünü doğru kullanman konusunda eğiteceğiz."

Bana verdiği küçük umut kırıntısı nefesimi kesti. "Ya Kaden? Onu da kurtarabilecek miyim?"

Hüzün Celeste'in gözlerini kırıştırdı ve gülümsemesi kayboldu. "Kesin olarak bilmiyorum ama evet, Kaden'i de kurtarabilmeniz için küçük bir şans var."

"Küçük" kelimesini dinlemedim. Tek duyduğum evetti. Kaden'i kurtarmanın bir yolu vardı, ölmemiş olması için bir şans vardı. Tek önemsedğim buydu. Gözlerimi kapadım ve çikolatanın sıcak kokusunu içime çektim, içimde titreşen umuda odaklandım. Sihrimi nasıl kullanacağımı öğrenmeyi çok uzun zamandır istiyordum ve şimdi ne pahasına olursa olsun bunu Kaden için yapacaktım. Ama bu düşünce sadece daha fazla soru getirdi.

"Neden ben?" Ben sordum. "Neden diğer Ophiuchus'lardan biri değil? Ya da Kaden? Hepsinin benden daha fazla sihre sahip olduğuna eminim."

Celeste sanki kendini bir şeye hazırlıyormuş gibi sırtını dikleştirdi. "Sen benim kızımsın, Ayla."

Fincan parmaklarımın arasından kayıp masaya çarpınca ağızım açık kaldı ve ağızından kakao döküldü. Celeste'i geniş gözlerle aşağı yukarı taramakla meşgul olduğumdan, az önce ne dediğini anlamaya çalıştığımı fark etmedim bile. *Bu benim annem mi?* Nedense buna inanmak, büyülü bir ay diyarında olduğumuz fikrine inanmaktan daha zor geliyordu. Ellerim o kadar kötü titriyordu ki onları durdurmak için kucağımda sıkıca tutmam gerekti. *Annem.* Bunca yıl sonra karşımda oturuyordu ve hiç de beklediğim gibi biri değildi.

"Ama-" Yüzlerce şey söylemek istedim ama ağızımdan çıkan tek şey "ama senin saçların beyaz!" oldu.

Celeste neredeyse irkilmiş gibi görünen bir kahkaha attı. "Evet, öyle. Senin saçların da beyaz olmalıydı ama sen bebekken seni daha iyi saklamak için bir büyü yaparak saçlarını değıştirdim. Kimse kızıl saçlı küçük bir kıza iki kere bakıp Ay Cadısı kanı taşıdığını düşünmezdi."

Elim titreyerek saçlarıma dokundu. Her zaman kızıl saçlarımla bana annemden miras kaldığını düşünmüştüm ama bu da başka bir yalandı. Bu düşünce içime ezici bir umutsuzluk dalgası gönderdi.

Celeste, "İstersen senin için değıştirebilirim," dedi.

"Hayır," dedim belki biraz fazla kinle. Saçlarımla neredeyse koruyucu bir tavırla kulağımla arkasına sıkıştırdım. Sahte bile olsa, artık kimliğimin bir parçasıydı, hayatım boyunca birlikte yaşadığım bir şeydi.

Kimliğimin ne kadar bir yalan üzerine kurulu?

"Elbette," dedi hemen. "Sana çok yakışıyor, özellikle de gözlerinle. Çok güzel bir kıza dönüşmüşsün. Pardon, güzel bir kadına." Elimi tutmak istercesine masanın öbür ucuna uzandı. "Yeniden birlikte olduğumuz için çok mutluyum. Bugünü ne kadar özlediğimi bilemezsin."

Şok, hüznü ve umutsuzluğun içinden ani bir öfkeyle sıyrıldım. "Eğer bu doğruysa, tüm hayatım boyunca neredeydin? Beni benden nefret eden bir sürünün yanına bıraktın! Kimsenin beni istemediği bir yerde, kendi babamın bile! Bunca yıldır nelere katlanmak zorunda kaldığımı biliyor musun?"

Celeste geri çekildi ve gözlerinden bir pişmanlık parıltısı geçti. "Çok özür dilerim, Ayla. Her şey için."

"Nasıl?" Gözyaşlarımla yüzümden aşağı akmaya başladı. Her şey çok fazlaydı. Kaden. Annem. Bu garip yer. Tüm vücudumla gözlerimi kapattım.

Keder ve acıyla titriyordu. "Beni nasıl terk edebildin?"

Celeste'in elini sırtımda hissettim, hafif ve çekingendi, sanki bana dokunmaya izni olup olmadığından emin değildi. "Vermek zorunda kaldığım en zor karardı," dedi sesi çatlayarak. "Sana her şeyi açıklayacağım, söz veriyorum ama şu anda dinlenmeye ihtiyacın var. Son yirmi dört saatte çok şey yaşadın ve iyileşme şansın olana kadar sana daha fazla yük olmak istemiyorum."

"Hayır, dinlenmek istemiyorum." Başımı şiddetle salladım. "Cevaplara ihtiyacım var!" "Yakında." Gözleri gözlerime bakarken eli başımı okşamak için yukarı kalktı.

Soluk gümüşü bir ışıkla parlamaya başladılar. "Şimdilik zihnini boşalt ve bedenini rahatlat. Dinlen, sevgili kızım."

Onun soğukkanlı, sakın büyüğü içime sızdı ve karşı koymaya çalışsam da bu imkansızdı. Çoktan yorgunluktan ve kalp ağrısından bayılmanın eşiğine gelmişim. Gözlerim düştü, uzuvlarım ağırlaştı ve tek düşünebildiğim güzel, sıcak bir yatağın kulağa ne kadar hoş geldiğiydi.

"Peki," diye mırıldandım başımı masaya yaslarken. "Ama o zaman bu cevapları istiyorum."

"Tabii ki."

Celeste koluma girip kalkmama yardım etti, ben de yarı uykulu bir trans halinde onu takip ettim ve yarım kalmış sıcak kakaomu masanın üzerine bıraktım. Beni sarmal bir merdivenden yukarı ve bir yatak odasına götürdü, ancak oradaki yolculukla ilgili her şey pusluydu.

"Burası senin odan," dedi ben gözlerimi açık tutmak için çabalarken. "Ekli bir banyo var ve burada elektriğimiz olmasa da sihirle idare ediyoruz. Kullanmaya hazır olduğunuzda düşünüz sıcak olacak."

Tam olarak ne olduğundan emin olmasam da cevap olarak bir şeyler mırıldandım ve sonra gözümü kıptım ve yatakta yalnızdım. Ayakkabılarımı çıkarmaya çabalarken, içimde çok tanıdık gelen garip, korkunç bir hisle birlikte bir parça berraklık geri geldi. Daha önce birçok kez hissetmiş olmama rağmen buna hiç alışamamıştım. *Sadece eve gitmek istiyorum.*

Ama Kaden olmadan ev neredeydi? Onun *gitmiş* olması ve güvenilebileceğim hiç kimsenin olmadığı bu rastgele yerde kapana kısılmış olmam bir kez daha üzerime çöktü. Eşim, *gerçek* eşim ölmüştü ve kalbimin ya da ruhumun bundan kurtulmasının hiçbir yolu yoktu. *Ölmüştü.* Bu kelime kafamın içinde dönüp duruyordu ve inanmak istemesem de Kaden'in bedenini kollarımda tuttuğumda onun öldüğünü biliyordum.

Duygularım baş edemeyeceğim kadar ağırlaştı ve yüzümü yastığa gömüp gözlerimden akmaya başlayan yaşların üzerini örtmeye çalıştım. Daha önce de sayamayacağım kadar çok kayıp yaşamıştım ama üstesinden gelmek hiç bu kadar kolay olmamıştı. Wesley'nin ölümü bile beni bu kadar sarsmamıştı. Bu çok daha kötüydü çünkü Kaden'in ölümü benim de ruhumun bir parçasını almıştı.

Bunu onsuz yapamam.

Hıçkırıklar bedenimi sararken fiziksel olarak acı çekiyordum. Sesleri bastırmak için bir yumruğumu ağzıma soktum. Uzun zamandır annemi ve Ay Cadıları'nı bulmak istiyordum ama bu şekilde değil. Kaden'in yanımda olması, bunu benimle birlikte atlatması gerekiyordu. Umutsuzca Kaden'in burada benimle olmasını, ukala tavrı ve içsel gücüyle bana güven vermesini diledim. Ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilirdi. Ama o gitmişti ve ben kalbimin yarısı kayıp bir şekilde burada yalnızdım. Ve onu kurtarmanın bir yolunu bulamazsam, sonsuza dek gitmiş olacaktı.

Bu düşünce vücudumu bir dizi hıçkırığın daha sarmasına neden oldu ve yüzümü yastığa bastırarak bu hissin geçmesini sağlamaya çalıştım. Sihir sonunda beni karanlık, rüyasız bir uykuya sürüklediğinde rahatladım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İKİNCİ BÖLÜM

YAVAŞÇA UYANDIM, o kadar halsiz hissediyordum ki gerçekten uyuyup uyumadığımı merak ettim. Bu odaya nasıl geldiğimi hatırlamıyordum ve gözlerimi kırıştıtararak açtığımda kabuk bağlamışlardı. Ağlayarak uykuya dalmış olmalıydım. *Buraya nasıl gelmişim?*

Doğrudum ve etrafı daha iyi görebilmek için gözlerimi ovuşturarak temizlemeye çalıştım. İçinde bulunduğum yatağın koyu renkli ahşap bir başlığı ve minik yıldızlar ve aylarla oyulmuş bir ayağı vardı. Açık bir pencereden içeri süzülen gümüşü ışık okyanus kokusunu da beraberinde getiriyordu.

Deniz havasını derin bir nefesle içime çekerken her şey aklıma geldi. Celeste -*annem*- dün gece bana bir çeşit uyku büyüğü yapmıştı, umutsuzca daha fazla cevap istememe rağmen. Bir öfke dalgası beni yataktan dışarı itti. Hemen şimdi oraya gidecek ve sorularıma derhal cevap vermesini isteyecektim - artık bahane yoktu. Bana daha fazla büyü yapmayacağından da emindim.

Ama ayağa kalktığımda kıyafetlerimdeki kan ve kiri görünce durdum. Dün geceki umutsuzluğun bir kısmı geri dönerken başım dönmeye başladı. Aniden gelen keder o kadar ağırdı ki sanki uzuvlarıma ağırlık basıyordu ve bunun içinde debelenmenin ne kadar kolay olacağını biliyordum. Belki de beni bayıltması daha iyiydi. En azından bu ıstıraptan kısa bir süreliğine kurtulmuşum.

Sonra Celeste'in dün geceki sözlerini hatırladım. Kaden'i kurtarmak için bir şansım olduğunu söylemişti ve en küçük bir umut kırıntısı bile olsa ona tutunacaktım. Zodyak Kurtları'nın gördüğü en iyi Ay Cadısı olmak için tüm enerjimi eğitime harcamışım.

Kaden'i kaybetmenin acısını düşünmek yerine dışarı baktım. Dışarısı karanlıktı ve hâlâ hafif hafif yağmur yağıyordu, su damlacıkları yatıştırıcı bir ritimle cama vuruyordu. Ne kadar uyumuştum?

Bitişikteki banyoya girdim ve pençe ayaklı küvetin yanında bir dizi havlu ve banyo malzemesinin hazır olduğunu görünce şaşırdım. Celeste muhtemelen üzerimde iyi bir izlenim bırakmak istiyordu ama yirmi iki yıllık terk edilmişliği silmek için bundan çok daha fazlasını yapması gerekecekti. Deniz kabuğu şeklindeki süslü bir sabun bile bu acıyı dindiremezdi.

Pençe ayaklı küvette duş aparatı vardı ve açtığımda şüpheyile baktım ama su anında ılıklaştı. İstedğim kadar sıcak değildi ama sihirle beslendiğinde şikâyet etmek zordu. Bana da böyle bir şey öğretip öğretmeyeceklerini merak ediyordum.

Duşta zamanımı harcadım, cildimdeki kanı yıkadım ve tırnaklarımın altındaki kiri temizledim. Sonunda Ay Cadıları'nın başıma açacağı belalarla yüzleşmeye hazır bir şekilde dışarı çıktığımda, tezgahın üzerinde duran bir takım kıyafet gördüm. Havluyla kurulandım ve giysileri açtım, düz beyaz pamuklu iç çamaşırı ve daha kalın kumaştan yapılmış uzun, gri bir elbise buldum. Bir parmağımla etek ucu boyunca işlenmiş hilalleri takip ettim ve el yapımı olup olmadığını merak ettim. Elbiseyi giydim ve sanki benim için yapılmış gibi üzerime tam oturduğunu görünce şaşırdım.

Karmakarışık saçlarımın arasından bir fırça geçirdikten sonra -hâlâ kızıl, çok teşekkür ederim- mutfığa yöneldim ve annemle yüzleşmek için kendimi çelikleştirdim. Onu mutfakta, sanki ona zor anlar yaşatıyormuş gibi kaşlarını çatmış ocağa bakarken buldum.

Döndü ve bana sıcak bir gülümseme verdi. "Günaydın. Umarım iyi uyumuşsundur."

Gözlerim kısıldı. "Bunu bir daha asla yapma."

"Neyi yapmayayım?"

Masumca sorduğu soru öfkesini geri getirdi. "O uyku büyü. Bunu bana yapmaya hakkın yoktu."

"Özür dilerim. Sadece dinlenmeni istedim. Çok travmatik bir gün geçirdin..." Ellerini önlüğüne sildi, gülümsemesi düştü. "Haklısın, haddimi aştım. Buradaki küçük topluluğumuz dışında biriyle muhatap olmayalı uzun zaman oldu ve sanırım görgü kurallarını unutmuşum. İzniniz olmadan üzerinizde bir daha büyü kullanmayacağıma söz veriyorum."

Ukalaca bir cevap vermemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ama boş vermeye karar verdim. Bunun yerine, büyük pencerelerden dışarıya, dalgaların çarpışına baktım.

ay ışığının altında. "Dışarısı hâlâ karanlık. Ne kadar uyudum?"

"Yaklaşık dokuz saat uyudun. Şimdi burada sabah oldu, ya da en azından Lunatera'da hava her zaman karanlık olduğu için biz sabah olduğunu düşünüyoruz. Gün boyunca gökyüzünün biraz daha parlaklaştığını fark edeceksiniz, sanki güneş ufuk çizgisini aşmaya hazırlanıyor gibi, ama asla öyle olmuyor."

"Hiç güneşi özlüyor musun?"

"Özellikle değil. Sanırım bunca zamandan sonra buna alıştım." Gülümsemesi geri döndü ama şimdi daha belirsizdi. "Yiyecek bir şeyler ister misin? Kahvaltı için ne istersen yapabilirim. Yumurta ve pastırma mı seversin, yoksa krep mi?"

"Hepsini seviyorum ve beni bebekken terk etmemiş olsaydın bunu bilirdin," diye mırıldandım. Kendime engel olamadım.

Celeste'in yüzü düştü ve ocağa doğru döndü. Bir süre sonra iç çekerek omuzlarını indirdiğini gördüm. "Evet, elbette. Kahvaltı birazdan hazır olur."

Sobayı yine sihirle yakmasını izledim ve ona kaba davrandığım için biraz kötü hissettim. Bana iyi davranmak için elinden geleni yapıyordu, uzakta geçirdiği zamanı telafi etmek için elinden geleni yapıyordu ama yirmi iki yıllık cehennem kolay kolay unutulmuyordu. Beni isteğim dışında buraya sürüklemesinden ve bana uyku büyüsü yapmasından bahsetmiyorum bile.

Tüm hayatımı annemi arayarak, onun kim olduğunu ve beni neden pislik babamla bıraktığını merak ederek geçirdim. Ve tüm bu zaman boyunca o buradaydı, bu gizli alemde hayatta ve iyiydi. Hayatımın herhangi bir noktasında benim için geri gelebilirdi ama gelmedi.

Evet, kendimi kötü hissediyordum ama geri alacak kadar değil. Celeste bana kocaman bir özür borçluydu - Kaden'i kurtarmak için ihtiyacım olan cevaplarla birlikte.

Celeste mutfakta dolaşarak malzemeleri topladı ve onları çeşitli kaselere ve tavalara koydu. Yumurtalar bir tavada pastırmanın yanında cızırdadıktan ve krep hamuru karıştırıldıktan sonra Celeste bana French press'ten bir fincan kahve doldurdu.

Kahveyi bana uzatırken yüzünde herhangi bir kırgınlık ya da öfke izi aradım ama yüzünde pürüzsüz ve sakin bir ifade vardı. Onu hiç kızdıran bir şey olmuş muydu? Ukala tavırlarımı babamın tarafından aldığımı düşünmeye başlamıştım.

Celeste krepleri çevirirken, "Ay Cadıları bu boyuta onlarca yıl önce, Güneş Cadıları tarafından yok edilmek üzere avlandığımız sırada geldiler," dedi. Belki de artık bu cevaplara hazır olduğumu hissetmiştir. "I

O zaman da Baş Rahibe'ydim ve ortadan kaybolmamızın ve Güneş Cadılarının hepimizin öldüğünü düşünmesinin daha güvenli olacağına karar verdim."

"Bekle. Onlarca yıldır Baş Rahibe misin?" Ona göz kırparak sordum. Yaşını tam olarak tespit edemememe şaşmamalı.

"Evet. Zamanın olmadığı bir âlemde yaşamamanın faydalarından biri de yaşlanmıyor olmamız. Ancak böyle bir ölümsüzlüğün bir dezavantajı olduğunu anlamalısınız

-Burada çocuk sahibi olamıyoruz. Bunun için sizin dünyanıza dönmek zorundayız ama döndüğümüzde de büyümümüzü hissedebilen Güneş Cadıları tarafından sık sık bulunup öldürülüyoruz. Bunu fark ettikleri anda da bıkmadan usanmadan peşimize düşüyorlar."

Celeste yumurta ve pastırmayı servis etmek için durakladı ve her tabağa iki krep koydu. Karşımdaki masaya oturdu ve yemeğin sıcak kokusu beni aniden acıktırdı.

"Bunu mu yaptın?" Tadı da kokusu kadar güzel olan bir ısırık alırken sordum. "Bebek sahibi olmak için Dünya'ya mı gittin?"

"Tam olarak değil." Yemeğini karıştırdı ve devam ederken sesi mesafeli çıkıyordu. "Orada yaşayabileceğimiz bir yer bulma niyetiyle gittim. Bu diyarda sonsuza kadar izole kalamayız. Halkımın çoğu Dünya'ya dönmek istiyor ama Güneş Cadıları kontrolü elinde tuttuğu sürece burası güvenli değil." Kahvesinden uzun bir yudum aldı. "En iyi şansımın Zodyak Kurtları'nı bize yardım etmeye ikna etmek olduğunu biliyordum ama biri hariç hepsi Güneş Cadıları'nın esareti altındaydı."

"Ophiuchus sürüsü," diye tahmin ettim.

"Evet. Ophiuchus sürüsünün alfalarıyla görüştüm ve sempatik olmalarına rağmen bize yardım edemediler. Genç bir oğulları ve bir kız bebekleri vardı ve her şeyden çok onları korumak istiyorlardı."

"Kaden ve Stella," diye fark ettim.

Celeste başını salladı. "Gerçekten de öyle. Topraklarında yaşamamıza izin vermeyi teklif ettiler ama halklarını tehlikeye atmaktan çekindim. Ayrıca, Zodyak Kurtları arasındaki dışlanmış statüleriyle, Güneş Cadıları'nın gücüne karşı ihtiyaç duyacağımız yardımı sağlayamazlardı. Bu yüzden Yengeç sürüsüne gittim."

"Neden onlar?" Kendimi öne doğru eğilmiş buldum, daha fazlasını duymak için sabırsızlanıyordum, özellikle de eski sürümle ilgili kısma gelmişken.

"Aslanlar dışında, o zamanlar en güçlü sürü onlardı. Ayrıca ayla güçlü bir bağları var, bu yüzden daha sempatik olacaklarını düşündüm."

Elimde olmadan homurdandım. "Sonra babamla tanıştın ve onun hiç de öyle olmadığını anladın."

Bunun üzerine hafifçe kıkırdadı. "Aslında benimle görüşmeyi kabul etti ama sadece özel olarak. Güneş Cadıları ve Zodyak Kurtları için hâlâ düşman sayılırdık ve onun güvenlik ihtiyacını anlıyordum. Oregon'da sahibi olduğu bir kulübede yalnız buluştuk."

Zihnim güneş tutulması toplantısını yaptığımız kulübeye geri döndü. "Beni bulduğun yerle aynı yer."

"Evet. Orada birkaç gün geçirdik ve devamıza çok sempati duyuyor gibiydi." Gözlerinin önünde geçmişini yeniden yaşıyormuş gibi uzaklara baktı. "Ve o çok... çekiciydi. Ve tabii ki yakışıklıydı."

Ağzımı tıkamamaya çalıştım ama kaç kadını hamile bırakmayı başardığı düşünüldüğünde bu doğru olmalıydı. En büyük sürülerden birinin kontrolünü bu kadar uzun yıllar elinde tutabilmesi için bir tür karizmaya sahip olması gerektiğini kabul edebilirdim ama bana kesinlikle bu yönünü hiç göstermemişti.

"On yıllardır bir erkeğe karşı bir şey hissetmemiştim ve ona aşık olmakla aptallık ettiğimi biliyordum. Yine de, zamanımız sona erdiğinde ve Harrison bize yardım edemeyeceğini söylediğinde şok oldum."

Hiç şaşırmadım, diye düşündüm. Babam kendi boynunu riske atacak bir şey yapmazdı.

"Aramızda bir şeyler olduğunu düşünmüştüm ama bana birlikte geçirdiğimiz zamanın hiçbir anlamı olmadığını ve başka biriyle çiftleştiğini söyledi." Yere baktı ve gözlerinde gerçek bir acı gördüm.

Beni terk ettiği için ona ne kadar kızsam da, ona sempati duymaktan kendimi alamıyordum. Jordan'ın üvey kardeşim olduğunu öğrenmeden önce, beni eş olarak kabul ettiği için onu küçümsediğini ve öfkелendiğini hissetmiştim. Reddedilmesi aşağılayıcı ve acı vericiydi ve en başından beri birbirimizden nefret ediyorduk. Birinin size gerçekten değer verdiğini düşünüp sonra da bunun hiçbir şey ifade etmediğini söylemesinin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezdin.

Celeste derin bir nefes aldı. "Kırılmıştım ama en azından halkıma yardım etmeye istekli olacağını düşünmüştüm."

"Dur tahmin edeyim. Hayır dedi." Bu benim tanıdığım babaya daha çok benziyordu.

Uzun bir iç geçirdi. "Doğru. Güneş Cadılarına karşı durmak istemedi. Onlar çok güçlüler. Ama ben pes etmek istemedim. Yengeç burcu sürüsünden ayrıldım ve diğer bazı sürülerle görüşmeler yapmak üzere tüm Kuzey Amerika'yı dolaştım. Bazı su burçlarının

Paketler sempatik olurdu ama hepsi çok korkmuştu." Durakladı. "Sonunda hamile olduğumu fark ettim."

Sertçe yutkundum, yemeğimi unuttum, umutsuzca söylediği her kelimeye asıldım. Sonunda beni terk etmesinin nedenini öğrenecektim.

"Harrison'a geri döndüm ve ona anlattım ama arkadaşının aramızda olanları bilmesini istemedi. Bana biraz para verdi ve Oregon'daki kulübeye gitmemi, orada güvende olabileceğimi söyledi. Saklandım ve Güneş Cadıları beni bulmasın diye büyü yapmayı bıraktım ve dokuz ay sonra sana sahip oldum." Celeste durakladı ve bana tekrar gülümsedi.

Uzaklara baktım, kalbim sıkışıyordu. Harrison ile başka bir kadın arasındaki bir ilişkiden doğduğumu her zaman biliyordum ama Celeste için ne kadar az şey yaptığını duymak tüm acıyı geri getirdi.

"Seni Lunatera'ya götürmek istedim, Ayla. Burada güvende olurdun ama o zaman hiç yaşlanmazdın. Sonsuza dek bir bebek olarak kalacaktın ve bu senin için adil değildi. Bu yüzden Dünya'da kaldım ve seni orada büyütme hazırlandım."

"Peki ne oldu?" Sesimi sabit tuttum ama dün gecedan kalan öfke tüm şiddetiyle geri döndüğü için ona bağırarak istedim. "Beni neden terk ettin?"

Celeste ürpertici bir nefes aldı. "Sen dört aylıkken Güneş Cadıları bizi buldu. Onlardan çok fazla vardı ve benden sadece bir tane vardı. Baş Rahibe ve Ay Cadılarının en güçlüsü olmamın bir önemi yoktu, sayıca azdım ve güçsüzdüm. Zar zor kaçabildim ve sen de boğuşma sırasında yaralandın. Son ve çaresiz bir çare olarak Harrison'a döndüm ve seni alıp kendi çocuğu gibi yetiştirmesi için ona yalvardım. O üzgündü ve eşi daha da öfkeliydi. Boğazımı parçalayacağını düşündüm ama onlar kabul edene kadar yalvarmaya devam ettim."

"Benden vazgeçtin," dedim, sesim acı çıkıyordu.

"Yapmak zorundaydım, Ayla. Seni hayatta tutmanın tek yolu buydu. Saldırı sırasında seni neredeyse kaybediyordum ve bunun tekrar olmasına izin veremezdim." Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Harrison senin yarı insan olduğunu söylemeyi kabul etti. Saçını kızıl yaptım ve Ay Cadısı büyünü kilitledim. Diğer şekil değiştirenlerin arasına karışacaktın ve kimse bundan haberdar olmayacaktı. Güneş Cadılarının seni bulmasını engellemenin tek yolu buydu."

Başımı salladım, neredeyse bu hikâyeyi hiç duymamış olmayı dileyecektim. "Başka bir yolu olmalı."

"Keşke olsaydı." Çenesini kaldırdı ve gözlerimle buluştu. Gözlerinde derin bir acı vardı ama demir gibi bir iradeyle gölgelenmişti. Her şeyini kaybetmiş ve bir şekilde üstesinden gelmiş birinin yüzü. "Kalbim kırık bir şekilde Lunatera'ya döndüm. Aylarca ağladım ve neredeyse yüzlerce kez geri dönüyordum, ta ki kendime seni tehlikeye atacağımı hatırlatana kadar. Eğer Güneş Cadıları senin etrafında Ay Cadısı büyüsünün en ufak bir kokusunu bile alırlarsa, bu istenmeyen bir dikkat çekecektir. Büyürken yanında olabilmeyi her şeyden çok isterdim ama bir gün yeniden bir araya geleceğimizi biliyordum. Seni güvende tutmanın ve genç bir kadın olarak büyümene izin vermenin tek yolu buydu. Ve yirmi iki yaşına geldiğinde ve kurdunun kilidini açtığında seni tekrar bulacağıma yemin ettim."

"Ama sen hiç gelmedin." Kelimeleri neredeyse tükürüyordum.

"Yaptım," dedi yumuşak bir sesle. "Ay Cadılarım ve ben Yakınsama'ya gittik ama çok geç kalmıştık ve sen gitmiştin. Seni bulamadık, ta ki geçen gece büyüünün serbest kalmaya başladığını hissedene kadar. Elimden geldiğince çabuk sana koştum ve şimdi buradasın."

Titreyen ellerimle tabağımı ittim. Midem bulanıyordu ve bir ısırık daha alırsam hepsini kusacağımı biliyordum. "Büyürken benim için nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin *var mı?* Sürüden dışlanmışım, aşağıların en aşağısıydım, yarı insan olduğum için çöp muamelesi görüyordum. Babam benim için hiçbir zaman gerçek bir baba olmadı ve bana bir şekil değiştiren gibi de davranmadı. Peki ya Jackie? O daha da kötüydü. Hayatım boyunca istismar edildim, zorbalığa uğradım ve dövüldüm, sadece diğer şekil değiştirenler tarafından değil, kendi ailem tarafından da. Kardeşim dışında kimseden sevgi görmedim. Eğer bana gerçekten değer verdiysen, beni buna nasıl terk edebilirsin?"

"Ayla, anlamıyorsun," dedi Celeste. "Tek seçenek buydu-"

"Başka bir yol bulmalıydın!" Hızla ayağa kalktım ve sandalye noktalama işaretiyle arkamdaki duvara çarptı. Celeste ayağa kalktı ama ağzından yaptıklarını mazur gösterecek tek bir kelime bile duyamadım. Masadan uzaklaştım ve o beni takip etmedi. Bu evde kalma düşüncesi içimde çılgılık atma isteği uyandırdı. Ön kapıya doğru döndüm ve kapıyı kırarak açtım, ardından sahile doğru dışarı fırladım.

Celeste'in sözlerinden kaçmaya çalışırken kendimi koşarken buldum. Tüm hayatım bir yalandan ibaretti. Lanet *saçlarım* bile gerçek değildi. Ve babam başından beri *biliyordu*. Yarı insan olmadığımı, yarı Ay Cadısı olduğumu biliyordu ama yine de hayatım boyunca bana yalan söylemiş ve bana hep bok gibi davranmıştı.

Peki ya Celeste? Babamın sözünden dönen bir pislik, inandığı şey için gerçekten ayağa kalkmayı reddeden bir korkak olduğunu biliyordu. Beni *korumakla* ilgili ne isterse söyleyebilirdi ama kimse beni kendi ailemden korumamıştı. Güvenliği ve sevgiyi bildiğim tek zaman Ophiuchus sürüsü ve Kaden'di. Ama o gitmişti ve bana hiçbir şey kalmamıştı.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BİR SÜRE SONRA, öfkeli kaçış telaşım kumda çok daha yavaş bir yürüyüşe dönüştü. Bedenim fiziksel olarak sakinleşirken duygularımı dizginlemek için elimden geleni yaptım. Gündüz vakti bile gökyüzü karanlıktı ve üzerinde yıldızlar parlıyordu. Ay önümdeki zemini aydınlatıyordu ve artık yağmur yağmıyor olmasına rağmen hava berraktı ve yanaklarımdaki gözyaşlarını serinletiyordu.

Kısa süre sonra ileride küçük bir bina kümesi gördüm ve bu garip yeri daha fazla görmek için merakla onlara doğru yöneldim. Tüm binalar beyaza boyanmıştı ve yuvarlak köşeleri ve düz çatılarıyla ay ışığı altında neredeyse parlıyordu. Köy su kenarından başlayıp bir tepeye doğru devam ediyordu ve bana Yunan adalarında gördüğüm fotoğrafları hatırlatıyordu. Sakin dalgaların üzerinde birkaç yelkenlinin sallandığı bir rıhtım da vardı.

Büyüleyici sahil köyüne girdiğimde insan sesleri beni kendine çekti ve kısa süre sonra kendimi el yapımı kıyafetlerin, ayakkabıların, mumların, sabunların, çömleklerin ve sanat eserlerinin sergilendiği bir açık hava pazarında buldum. Yürümeye devam ettim ve pazarın diğer ucunda çok çeşitli meyve, sebze, balık ve peynir gördüm. İzlerken, kabukların meyvelerle değiş tokuş edildiğini fark ettim ve bir sonraki tezgahta, bir kadın bir mum koleksiyonu için güzel bir kumaş parçası verdi. Gördüğüm insanların çoğu o yaşlanmayan kaliteye sahip kadınlardı, ancak bazıları daha yaşlı görünüyordu ve hiçbiri benden daha genç görünmüyordu. Her biri benimkine benzer soluk renkli bir elbise giyerken, gördüğüm birkaç erkek bol gömlekler ve pantolonlar giyiyordu. Bir kez daha farklı zaman dilimlerine ait bir karmaşanın içinde olduğum hissine kapıldım.

Ben geçerken herkes dönüp bana baktı ve tüm pazar sessizleşti. Sanki bir sessizlik cebi beni takip ediyor gibiydi ve herkesin bakışlarının diken diken olduğunu ensemde hissettim. Zamanın sürekliliğinin dışında yaşadıkları için çok fazla ziyaretçileri olmadığını tahmin ediyordum. En azından göz göze geldiğimizde hepsi bana gülümsedi ya da kibarca başını salladı, bu yüzden varlığıma karşı herhangi bir düşmanlık hissetmedim, sadece merak duydum.

Soluk sarı saçlı, sırık gibi bir kız kalabalığın arasından sıyrılıp kocaman bir gülümsemeyle bana doğru gelmeye başladığında, köyde gördüğüm ilk çocuğu görünce gözlerimi kırtım. "Ayla!" diye seslendi. "Sonunda buradasın! Saına ne oldu?"

Tuhaf yorumlarını anlamlandırmaya çalışırken ağzım açık kaldı. "zr dilerim. Sizi tanıyor muyum?"

"Ben Larkin," dedi, sesi parlaktı. Gülümsediğinde, burnunda ve yanaklarında onu daha da sevimli yapan iller olduğunu fark ettim. "Ben senin kuzenimim."

Ona baktım. "Kuzenim mi?"

"Evet, annem Celeste'nin kız kardeşiydi." Koluma girdi ve beni pazarın kenarına, etrafımızdaki kalabalık olmadan sessizce konuşabileceğimiz bir ağacın altına götürdü.

"yle miydi?" Yumuşak bir sesle sordum, hâlâ bir *kuzenim* olduğu haberinin etkisindeydim. Yüz hatlarında kendimden bir şeyler görmeye çalışarak ona baktım.

Larkin'in gülümsemesi düştü. "Ben on yaşındayken babamla birlikte Güneş Cadıları tarafından öldürüldü."

"ok özür dilerim. Korkunç bir şey olmalı."

"Teşekkür ederim. Uzun zaman önceydi ama bu tür şeyleri asla atlatamazsınız." "Celeste Teyze beni kurtardı ve Lunatera'ya getirdi. Büyü eğitimimi tamamladıktan sonra yaşlanmamak için mümkün olduğunca Dünya'ya dönmeye çalıştım ama Güneş Cadıları peşimizde olduğu için orası çok tehlikeli. Fiziksel olarak muhtemelen on iki ya da on üç yaşlarındayım ama emin değilim."

Ona kaşlarını kaldırdım. "Fiziksel olarak mı?"

"Buradayken yaşlanamam. Sonsuza kadar ocuk olarak kalacağım." Sesini bir parça acıyla birlikte hüzün dolduruyordu.

"Gerçekten kaç yaşındasın?" Düşüncesi bile beni dehşete düşürürken sordum.

"Kırk iki. Sanırım kırk iki. Gerçi birine yaşını sormak kabalıktır, bilirsin." şaka yaptığını göstermek için bana sırtıttı. "Seni en son bebekken görmüştüm. Celeste seni kısa bir süre için buraya getirmişti.

Seni Dünya'ya geri götürmeden önce herkesi. Şimdi şu haline bak, büyümüşsün. Hem de kızıl saçlı! Bunu sevdim."

Başımı salladım, bana söylediği şeyi anlamaya çalışıyordum. Larkin ergenlik çağına girmek üzere olan çelimsiz bir çocuğa benziyordu ama yine de annem olacak yaşıydı. *Bu ben olabilirdim*, diye düşündüm. *Sonsuza dek bir çocuk olarak sıkışıp kalmıştım*.

"Döndüğüne sevindim," diye devam etti. "Yine de Dünya'da büyüdüğün için seni hep kıskanmışımdır. Celeste seni orada saklayabildiği için şanslısın, böylece benim kaderimi paylaşmayacaktın. İnan bana, yetişkin bir zihinle bir çocuğun bedenine hapsolmek berbat bir şey."

"Neden seni de saklayamadı?"

"Celeste bana bir insan evi bulmayı teklif etti ama ben burada onunla kalmak istedim. Geriye kalan tek ailem oydu. Ayrıca, Güneş Cadıları neye benzediğimi zaten biliyordu ve büyü kullandığımı hissetmişlerdi. Eğer Dünya'ya geri dönseydim, eninde sonunda beni bulurlardı ve bir aileyi daha tehlikeye atmış olurum."

Celeste'in neden beni babamdan saklamak gibi zor bir karar verdiğini anlamaya başlamıştım. Larkin'in yerinde olmayı hayal bile edemiyordum, onlarca yıl boyunca on iki yaşında bir çocuk olarak sıkışıp kalmış, gerçek bir yetişkin olamamıştım. Hayır, teşekkür ederim. Birdenbire Yengeç sürüsüyle yaşadığım hayat o kadar da kötü görünmemeye başladı. En azından beni bugün olduğum yetişkin haline getirmiş, duygusal ve fiziksel olarak daha güçlü kılmıştı. Ama Larkin? O asla böyle bir büyüme gösteremeyecekti. Kalbim onun için ve hayatta kaçırdığı her şey için acıyordu.

Tekrar koluma girdi, tenime hafifçe dokundu. "Gel, sana Crescent Cove'u gezdireyim. Burası Lunatera'daki ana köy." Tezgâhlara doğru geri döndük ve eliyle işaret etti. "Burada her şeyi kendimiz yapıyoruz. Dünya'ya gitmek bizim için çok zor ve tehlikeli olduğu için tamamen kendi kendimize yetmek zorundayız. Tepelerin ardında tarlalarımız var, çiftliklerimiz var ve tabii ki okyanus da bize yetiyor. Paramız yok, onun yerine takas ve ticaret yapıyoruz ya da elimizden ne geliyorsa paylaşıyoruz. Hepimiz birbirimizi kollamaya çalışıyoruz."

Kaşlarımı çatarak pazarı inceledim. "Burada zaman yoksa, nasıl yiyecek yetiştiriyorsun? Ya da balık yakalamayı? Doğmaları, büyümeleri falan gerekmez mi?"

Larkin omuz silkti. "Selene bize yardım ediyor. Bunu sorgulamıyoruz." "Dünya'dan hiçbir şeye ihtiyacınız yok mu?" diye sordum.

"Bazen yapıyoruz. Burada bulamayacağımız şeyler her zaman olacaktır, bu yüzden sırayla Dünya'ya erzak götürmek için gönüllü oluyoruz. Ben elimden geldiğince sık gönüllü oluyorum. İhtiyacımız olan şeyleri satın almak için el yapımı ürünlerimizi satabileceğimiz birkaç mağaza ile ortaklık kurduk." Bana alaycı bir gülümseme verdi. "İnsanların hilal şeklindeki bir kolyeye ya da üzerine ay ve yıldızlar çizilmiş bir kutuya ödeyecekleri paraya her zaman şaşırmışımdır. İçlerine sihir bile koymuyoruz! Ben şahsen bomba gibi satan banyo bombaları yapıyorum." Kendi şakasına güldü. "Hey, insanlar hala bunu söylüyor mu?"

"Um, hayır." Ona gülümsemekten kendimi alamadım. "Parayı ne için kullanıyorsun?"

"Ben mi? Ben kitap alırım. Onlar olmadan çıldırırım. Burada televizyonumuz yok, bu yüzden tahmin edebileceğiniz gibi bazen oldukça sıkıcı oluyor. Her türden okurum ama aşk romanları favorimdir. Günlük çöp romantizm ihtiyacımı karşılamalıyım, yoksa ölürüm." Sanki çok fazla şey söylediğini fark etmiş gibi durakladı. "Okumayı sever misin?"

"Elbette, ama ben daha çok fotoğrafçılıkla ilgileniyorum. Okuduğum kitapların çoğu bu konuda daha iyi olmama yardımcı olmak için." Kaden'in bana aldığı fotoğraf makinesini hatırlayarak içim acıyarak markete baktım. İçimi çektim ve "Keşke şimdi fotoğraf makinem olsaydı da bu kasabanın fotoğraflarını çekebilseydim. Eminim yarı aydınlıkta gerçekten ilginç kareler yakalayabilirdim."

Larkin canlandı. "Dünya'dan bazı fotoğraflarınızı görmek isterim. Yanınızda hiç var mı?"

"Hayır, isteğim dışında buraya sürüklenmeden önce bavul hazırlama fırsatım olmadı."

"Oh, doğru."

Örme kazak ve atkılarının olduğu bir alana doğru ilerlerken içimi çektim. "Yani burada zaman duruyorsa, Dünya'da hep aynı güne mi gidiyorsun? Celeste beni ayırdığım ana geri gönderebileceğini söyledi."

"Hayır, bu alemde zaman donmuş olsa da, Dünya'da içinde bulunduğumuz güne gidiyoruz. Bu bir pencereden dışarıdaki dünyaya bakmak gibi bir şey. Fırtınaların toplandığını ve yağmurun yağmaya başladığını görebilirsiniz ve dışarı çıkarsanız ıslanırsınız, ancak içerideyken bundan korunursunuz. Aynı şey burada zaman için de geçerlidir. En azından bana böyle açıklanmıştı. Ama bazen, güçlü bir büyü ve Selene'ye bol bol dua ederek mucizeler yaratabiliriz. Sizi buraya geldiğiniz ana geri göndermek gibi."

"İnanması zor." Etraftaki farklı tezgâhları işaret ettim. "Bunların hepsi."

"Eminim. Yine de tüm sorularınızı yanıtlamaktan mutluluk duyarım, bu yüzden ateş edin."

Nefesimi tuttum, önce ne soracağımı bulmaya çalıştım çünkü beynim sürekli *WTF* diye bağıyordu. Oldukça basit bir soruda karar kıldım. "Burada pek erkek görmüyorum. Neden böyle?"

"Ah, demek burada aşk romanlarına ihtiyaç duymamızın diğer nedenini de anladınız," dedi sırtarak. "Bazı erkek Ay Cadılarımız var ama nadirdirler ve genellikle kadınlar kadar güçlü değildirler. Buradaki erkeklerin çoğu bir Ay Cadısına aşık olup buraya gelmeye karar veren insanlardan oluşuyor."

"Ve çocuk yok..." Yavaşça söyledim, bu insanların çoğunun ne kadar yalnız bir hayat yaşadığını fark ettim.

"Hayır... Çocuk sahibi olmak isteyen ve Dünya'ya geri dönen pek çok insanımız oldu ama hepsi öldürüldü. Birkaçı ailelerini yetişkin olarak buraya getirecek kadar uzun yaşamayı başardı. Ama çoğunlukla biz bekar insanlar ya da Elsa ve Kena gibi çiftleriz. Çocuk yerine düzinelerce kedileri var ve Dünya'ya her gittiklerinde bir tane daha getiriyorlar. Kediler hiç yaşlanmadığı için de... evleri pek güzel kokmuyor diyelim."

Hikayesine güldüm ama bu insanların nasıl yaşadığını gerçekten anlamaya başladığımda bir hüznün de hissettim. Herkesin birbirini önemseydiği harika bir toplulukları vardı, bu açıktı, ama onlar da saklanıyorlardı, çocuk sahibi olamıyorlar ya da eş bulamıyorlardı. Tıpkı Larkin'in çocuk bedeninde olduğu gibi onlar da zamanda donmuşlardı. Hepsi Güneş Cadıları yüzünden.

"Ben de hiç erkek bir Güneş Cadısı görmedim," dedim.

"Hayır mı?" Başını öne eğdi. "Bu çok garip. Güneş Tanrısı Helios erkeksi bir enerjiye sahip olduğu için eskiden pek çok güçlü erkek Güneş Cadısı vardı. Hatta eskiden bir Baş Rahip tarafından yönetilirdi. Ne değişti acaba?"

Buna verecek bir cevabım yoktu ama Güneş Cadıları'nın Baş Rahibesi Evanora'nın gücünü kimseyle paylaşacağını da düşünemiyordum.

Kahverengi bukleleri beyaza çalan zayıf bir kadın kocaman bir gülümsemeyle yanımıza geldi ve elime mor bir eşarp tutuşturdu. "Seni burada görmek çok güzel Ayla. Ben annenin üçüncü kuzeniyim ve burası serin olduğu için bunu kullanabileceğini düşündüm. Gerçi sen yarı kurtsun, değil mi? Belki de üşümezsin!"

"Bu Mariel," diye açıkladı Larkin.

"Teşekkür ederim," dedim örgü atkayı kendi etrafıma sararak. "Çok nazıksınız."

Mariel'in hareketlerinden cesaret alan diğer kadınlar da yanıma gelerek kendilerini tanıttılar ve bana hediyeler verdiler. Herkesin adını hatırlamaya çalıştım ama kısa sürede bunaldım ve ellerim mumlar, sabunlar ve diğer ıvır zıvırlarla o kadar doldu ki Larkin bana bir taşıma çantası aldı.

"Onu biraz rahat bırakın, daha yeni geldi," dedi bir adam keskin bir İngiliz aksanıyla.

Döndüm ve o kadar yakışıklı bir adamın soğuk gri gözleriyle karşılaştım ki bir an için nefes almayı bıraktım. Gerçek olamayacak kadar mükemmel görünüyordu, yüzü çok pürüzsüz, siyah saçları çok parlak, hareketleri çok zahmetsizce zarifti. Bu... doğal değildi. Ama başka tarafa bakamadım.

"Ben Killian," dedi elini uzatarak. Parmaklarımız birbirine değdiğinde teni buz gibiydi ve elimi geri çektim. Karşılık olarak gülümsedi ve ben de *dişlerini* gördüm. "Sizinle tanışmak bir zevk. Kasabamıza yeni birini kabul etmeyeli çok uzun zaman oldu."

Bir adım geri çekildim, bu sırada kurdum içimde uyandı ve köpek dişlerini de göstermek istedi. *Vampir*, diye fısıldadı. *Öldürmelisin*.

Larkin, "Killian bizim yerleşik vampirimiz," diye açıklarken ben de zihinsel olarak kurduma sakın olmasını söyledim. "Merak etme, zararsızdır."

"Öyle diyorlar." Ona sadece daha iyi görünmesini sağlayan eğlenceli bir sırtıma yaptı, sonra bana döndü. "Sadece kendimi tanıtmak ve Crescent Cove'a hoş geldiniz demek istedim. Bir şeye ihtiyacınız olursa sormaktan çekinmeyin."

Bana çekici bir gülümseme fırlattı ve sonra arkasını dönerek, bir köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar yolda yürümeye devam etti. Larkin bu fırsatı beni kalabalıktan uzaklaştırmak için kullandı ve ben de kasaba halkının bana nazikçe hediye ettiği birçok eşyayı taşıırken onu takip ettim.

Daha sakın bir sokakta yürürken Larkin'e, "Vampirlerin düşman olduğunu sanıyordum," dedim. "Ama burada yaşayan bir tane var?"

"Killian yıllar önce bir Ay Cadısıyla evlendi ve şimdi kendi türünden dışlanmış durumda. Karısı ölmüş olsa da burada bizimle kalmaya karar verdi. Aslında şu anda Crescent Cove'un belediye başkanı. Merak etmeyin, o iyi bir adamdır."

Başımı salladım ama huzursuzluk midemi bulandırdı. Şekil değiştirenler ve vampirler hiçbir zaman arkadaş olmamışlardı ve burada bir tanesini görünce ne düşüneceğimi bilemedim. Kurdum, sanki onun türünü asırlık bir düşman olarak tanıyormuş gibi içgüdüsel olarak onunla savaşma dürtüsüne kapıldı. Burada kavgaya tutuşarak sıkıntılarıma yenilerini eklememe gerek yoktu, bu yüzden onu kontrol altında tutmalıydım. Umarım o da kurdumun

kokusunu aldığında bana karşı aynı içgüdüsel düşmanlığı hissetmezdi.

"Ben eve gidiyorum," dedi Larkin ve beni düşüncelerimden kopardı. "Ama umarım yakında görüşürüz. Celeste'e eğitimine yardımcı olup olamayacağımı sordum."

"Bu hoşuma gider. Teşekkürler."

Tereddüt etti, bana sarılacakmış gibi yaklaştı ama sonra uzanıp omzumu okşadı. "Burada olman çok güzel. Celeste seni çok özledi. Hepimiz özledik. Ama artık evdesin."

Home.

O arkasını dönerken, cevabımı ısırarak geri aldım - burası asla benim evim olmayacaktı, *olamazdı*. Evim Kaden ve Ophiuchus sürüsüydü, gecesi hiç bitmeyen bu tuhaf yer değil. Kendimi daha da kötü hissetmeme neden olan iyi niyetli yabancılarla dolu köyden uzaklaşarak sahile geri döndüm.

Bacaklarım tutmayana ve duygularımın ağırlığı beni yere serene kadar bir süre kum boyunca yürüdüm. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken bir topun içine kıvrıldım, ama acıyla savaştım ya da onu bastırmak yerine, içimden akıp gitmesine izin verdim. Kendime ağlamak ve her şeyi hissetmek için izin verdim.

-Umutsuzluk, suçluluk, öfke, kızgınlık ve adı olmayan ama bir şekilde beni tüketen her şey. Nefes almakta zorlanana kadar ağladım, Kaden'in yasını tuttum, Celeste'e öfkelenim ve **o l a b i l e c e k l e r i n** yasını tuttum. Ay'a bunun çok fazla olduğunu haykırmak, Selene'e tüm bunların başıma gelmesine neden izin verdiğini sormak istedim ama cevap vermeyeceğini biliyordum.

Her şey çok adaletsiz geliyordu ama hayatım hep böyle olmuştu ve bir şekilde devam etmişim. Başkaları pes ettiğinde, ben savaştımaya devam ettim ve daha da güçlendim ve bunu tekrar, tekrar ve tekrar yapmam gerektiği sürece yapacaktım. Hayatta kalacaktım. Ve kazanacaktım. Yaşamak için başka bir yol bilmiyordum.

Boş bir nefes verdim ve gözyaşlarımı sildim, içim bomboştu ama acımı kucakladığım için kendimi daha iyi hissediyordum. Kaçmak hiçbir şeyi çözmezdi. Bunu herkesten daha iyi biliyordum.

Ayağa kalktım ve annemle tekrar yüzleşmek için eve doğru yürüdüm.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Eve girdiğimde Celeste oturma odasında volta atıyor, perişan görünüyordu. Beni görünce durakladı ve beyaz saçlarını düzeltti. "Dönmüşsün," dedi derin bir nefes vererek. "Ayla, her şey için çok üzgünüm, üzülmede haklısın-"

Bir elimi kaldırdım. "Yaptığın şeyi neden yaptığını anlıyorum. Bundan hoşlanmıyorum ve bunu atlabilecek miyim ya da seni affedebilecek miyim bilmiyorum... ama anlıyorum."

"Öyle mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Nasıl?" "Larkin'le tanıştım."

"Ah." Yavaşça başını salladı, yüzü asıktı. "Senden af dilemeyeceğim. Bunu hak etmiyorum. Tek umudum yaptığım her şeyin seni korumak için olduğunu bilmen ve seni Harrison'la bıraktığımda kalbimin bu acıdan asla iyileşmeyeceğini düşünmem. Seni hayatta tutmak için bunun gerekli olduğunu biliyordum ama bu yapmak zorunda olduğum en zor şeydi. Tüm çocukluğunu özlemek... Bu düşünce beni hâlâ parçalıyor." Yanağından aşağı tek bir damla gözyaşı süzüldü. "Özellikle de şimdi senin için ne kadar kötü olduğunu bildiğim için. Harrison'ın seni sevgiyle büyüteceğini gerçekten düşünmüştüm. Çok üzgünüm, Ayla."

Gözlerindeki acıyı gördüm ve özünde ciddi olduğunu anladım. O anda bir seçeneğim olduğunu fark ettim: geçmişe ve yaptığı seçimlere kızmaya ve üzülmeye devam edebilirdim ya da bunu kabullenip hayatıma devam etmeye çalışabilirdim. O şimdi buradaydı, bana yardım etmeye çalışıyor, normal bir anne-kız ilişkisi olmasa bile bana onunla bir ilişki kurma şansı veriyordu. Hayır, annem beklediğim gibi biri değildi ama o sahip olduğum tek anneydi.

Öne doğru bir adım attım ve Celeste'in kolları geçici olarak bana sarıldı. Sarılma ilk başta sert ve garipti ama sonra bir nefes aldım ve rahatlamaya çalıştım. Rahatlamış bir iç çekişle beni sıkıca kavradı, gerginliği vücudunu terk etti ve ben de kollarımı ona doladım. O bana sarıldıkça içimde bir şeyler değişti ve değişti, tıpkı bir çiçeğin yapraklarının yavaşça açılması gibi. *Bir annenin sevgisinin böyle bir şey olduğunu* fark ettim. Bunu daha önce hiç hissetmemiştim, en azından hafızamda.

Celeste geri çekildi ve gülümseyerek gözlerini sildi. "Sana yiyecek bir şeyler getireyim mi? Daha sonra yapacağın antrenman için enerjinin yerinde olduğundan emin olmak istiyorum."

"Hayır teşekkürler, kahvaltıdan sonra hâlâ tokum." Eğitimime başlama düşüncesi kalbimi hızlandırdı. "Ne zaman başlıyoruz?"

"Bu gece, gökyüzü en karanlık olduğunda ve ay tam tepedeyken. O zamana kadar dinlenebilirsiniz."

Odama çıkmayı düşündüm ama bu daha fazla cevap almak için bir fırsat gibi görünüyordu. "Aslında sadece konuşmak istiyorum. Belki çay içerken?"

"Oh," dedi, açıkça şaşırmıştı ama sonra yüzü parlak bir gülümsemeye dönüştü. "Bunu çok isterim. Arayı kapatmamız gereken çok uzun yıllar var."

Onu mutfağa kadar takip ettim ve "Eğitim için ne yapacağız?" diye sordum.

Celeste sobaya doğru ilerleyip bir tutam büyü kullanarak sobayı yakarken, "Büyünün kilidini açacağım ve sonra gücünü test etmek için sana bazı temel büyüler öğreteceğiz," dedi. "Şimdiye kadar ne kadar büyü kullanabildin?"

Ateşe kıskançlıkla baktım. "Fazla bir şey değil. Ay ışığında ısınabiliyorum; Yakınsama'dan bu yana bana kolay gelen tek şey bu."

Celeste şaşırmamış gibi başını salladı. "Bunu ben de yapabilirim - bu Selene'den ailemize geçen özel bir yetenek. Ama ikimiz de senin çok daha fazlasını yapabileceğini biliyoruz."

Bir nefes verdim ve tezgâha yaslandım. "O kadar emin değilim. Güneş Cadıları'nı birkaç kez patlattım ama hep kazara oldu. Kaden'le birlikte büyü yapmaya çalıştım ama hiçbir şey olmadı. Büyülerim sadece tehlikede olduğumda işe yarıyor gibi görünüyor."

"Serbest bıraktığımda bu değişecek. Yaptığın kadarını yapabilmene şaşırdım." Düşünürken başını öne eğdi. "Sanırım bu

Güneş Cadıları kurdun kilidini açan büyüü yaptıklarında senin büyüü de biraz serbest bırakmış oldular."

"Yani bu doğru mu? Güneş Cadıları kurduma bir büyü yaparak onu kilit altına mı aldı?"

"Evet, sen sadece birkaç aylıken. Harrison diğer tüm kurt bebekler gibi seni de Güneş Cadıları tarafından kutsanman için Yakınsama'ya götürmek zorunda kaldı." Çaydanlığı ocağa koydu, sonra da kilerden birkaç poşet çay almaya gitti. "Bu yüzden gitmeden önce saçının değiştiğinden ve büyüünün sıkıca kilitlendiğinden emin olmak zorundaydım. Seni kızım olarak tanımaları riskini göze alamazdım."

Yavaşça başımı salladım. "Bize her zaman kutsamanın Zodyak Kurtlarını Ay Lanetinden kurtarmak, dolunaylarda vahşileşmemizi engellemek için olduğunu söylediler."

"Sana bunu söylemelerine şaşırmadım," dedi Celeste. "Kendilerini kurtarıcı olarak göstermek için Ay Cadılarını kötü adam olarak göstermek için ellerinden geleni yapacaklar. Ama Ay Laneti yüzyıllar önce bizim tarafımızdan kaldırıldı. Bu yanlıştı ve böylesine korkunç bir büyüü yarattığımıza pişman olduk."

"Güneş Cadıları neden kurtlarımızı biz yirmi iki yaşına gelene kadar kilit altında tutsunlar ki?"

"Bunu sürüleri zayıf tutmak ve onları Güneş Cadılarına bağımlı kılmak için yapıyorlar." Kaşlarını çatarak başını salladı. "Zodyak Kurtları kendilerini bu lanetten korumak için Güneş Cadılarına ihtiyaç duyduklarına inanırlarsa isyan etmezler. Güneş Cadılarının çocukları üzerinde büyü yapmalarına izin vermek için her altı ayda bir Yakınsama'ya memnuniyetle döneceklerdir."

"Bu yüzden Ophiuchus çocukları kurda dönüşebiliyor, değil mi?" diye sordum. "Güneş Cadıları bebeklerine asla büyü yapmazlar."

"Aynen öyle. Siz kurtlar için de böyle olmalı. Hiçbir büyüye ihtiyaç duymadan doğal bir değişim. Aynı şey bir eş bulmak için de geçerlidir."

"Evet, Güneş Cadılarının eşleri nasıl kontrol edebildiğini çok iyi biliyorum. bağlar," diye mırıldandım. "Acaba başka kaç tane eş bağı da sahte?"

Celeste çayı doldururken bana üzgün bir bakış attı. "Ah, Ayla... Hepsi sahte."

"Hepsi mi?" İçimden şok geçerken sordum. Celeste bir fincana bir poşet çay koyup bana uzattı ama ben ona bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiştim.

Onun yerine önüme koydu. "Güneş Cadıları aynı kutsama büyüünün bebekler üzerinde de kullanırlar, böylece arkadaşlarını

Doğal eş bağını koparıyorlar ve sonra da kendi amaçları doğrultusunda şekil değiştirenleri eşleştiriyorlar. Kurtları satranç tahtasındaki piyonlar gibi sürüler arasında hareket ettiriyorlar."

"Ne?" *Her biri sahte mi?* "Peki ya gerçek aşklarıyla tanıştıklarını gerçekten hisseden eşler? Nasıl hepsi sahte olabilir?"

Celeste, "Aralarından birkaçının doğal yollardan eşleşmiş olması mümkün," diye itiraf etti. "Ama Güneş Cadıları duyguları manipüle etme konusunda da çok iyiler. Kullandıkları büyü, eş bağına direnmeyi çok zorlaştırıyor."

Titredim ve kollarımı ovuşturdum. "Evet, biliyorum. Beni Leo sürüsünde nefret ettiğim biriyle çiftleştirdiler. Sonradan onun aslında üvey kardeşim olduğunu öğrendim."

Celeste dehşete düşmüş görünüyordu, yüzü her zamankinden daha da solgundu. "Üvey kardeşin mi? Sen...?"

"Hayır. Beni reddetti ve sonra beni istediğinde karşı koyabildim." Eş bağını neredeyse tamamladığımız o geceyi düşününce biraz ürperdim.

"Bu kadar uzun süre direnebilmiş olmanız iradenizin bir kanıtıdır. Çoğu insan bu büyüyle mücadele edemez."

"Ama Güneş Cadıları bunu neden yapsın ki?" diye sordum. "Bizi kontrol etmek istemelerini anlıyorum ama neden kiminle çiftleşeceğimizi seçiyorlar?"

"Anladığım kadarıyla, Güneş Cadıları şekil değiştirenlerin yeniden köleleri olmasını istiyor." Celeste içini çekti ve çayından küçük bir yudum aldı. "Yüzyıllar önce Güneş Cadıları ve Ay Cadıları tek bir meclisti. Aydınlık ve karanlık, güneş ve ay, gündüz ve gece, eril ve dişil, mükemmel bir uyum içindeydiler. Vampirler cadıları öldürmeye ve büyülerini çalmak için kanlarını içmeye başladığında her şey değişti. Vampirler bunu yaptıklarında inanılmaz derecede güçlendiler ve cadılar, tüm dünyayı yok etme tehdidinde bulunmadan önce onları durdurmaları gerektiğini biliyorlardı." Durakladı ve yüzünü buruşturdu. "Atalarımız bu savaşta onlara yardım etmeleri için kurt şekil değiştirenleri köleleştirdi ve güçlerini yıldızlara bağlayarak her sürüye vampirlere karşı kullanabilecekleri ekstra yetenekler verdi. Ay Cadıları da o zamanlar kurtlara Ay Laneti uygulayarak dolunayda vahşileşmelerine neden oldular. Sürülerin panzehir büyüü için onlara güvenmesini sağlayarak onları köleleştirebilmelerinin tek yolu buydu. Kurt değiştirenlerin yardımıyla, cadılar vampir tehdidini yenmeyi başardılar. Güneş Cadıları kalan vampirlere Güneş Laneti uygulayarak gün ışığında dışarı çıkamamalarını sağladı ve savaş sona erdi."

Kaden'den de benzer şeyler duymuştum ama ne kadarının doğru olduğundan hiç emin olamamıştım. Ne de olsa ben Zodyak Kurtları'nda büyürken Güneş Cadıları müttefik ve kurtarıcı, Ay Cadıları ise kötü adam olarak görülüyordu. Yakınsama'dan bu yana gerçek kötülerin kim olduğunu birçok kez görmüştüm ve şimdi gerçek bir Ay Cadısı'ndan tarihimizi dinlemek güzeldi. "Bir de Güneş Laneti olduğunu bilmiyordum ama sanırım bu vampirlerin güneşe çıkamamasıyla ilgili efsaneyi açıklıyor. Ondan sonra ne oldu?"

"Savaş sona erdikten sonra, şekil değiştirenler haklı olarak köle olmaktan bıktılar. Ay Cadıları şekil değiştirenlerin üzerindeki laneti kaldırdı ve onların kötü durumuna sempati duydu, ancak Güneş Cadıları kontrolü bırakmak istemedi. Bu durum Güneş ve Ay Cadıları arasında bir bölünmeye yol açtı ve sonunda tamamen ayrıldılar. İlk başta, Ay Cadıları Yengeç ve Ophiuchus da dahil olmak üzere bazı sürülerle müttefikti, ancak birçok şekil değiştiren Ay Laneti nedeniyle hala bize güvenmiyordu. Yıllar geçtikçe Güneş Cadıları onların aklını çeldi ve her sürüyü teker teker bize karşı kıskırttı. Kurtlar üzerinde kontrolü elinde tutmak isteyenlerin biz olduğumuzu ve Ay Laneti'nin hâlâ aktif olduğunu iddia ettiler. Sadece Ophiuchus ittifaklarında asla tereddüt etmedi ve sonunda bu yüzden Zodyak Kurtları'ndan atıldılar."

"Bu Zodyak Kurtları ve Güneş Cadılarının anlattıklarından çok farklı bir hikâye," dedim.

"Hiç şaşırmadım. Zodyak Kurtları yıllardır Güneş Cadıları tarafından manipüle edilirken, biz kötü adamlar olarak resmedildik ve avlandık. Bu arada, Güneş Cadıları istedikleri özellikleri elde etmek için şekil değiştirenleri köpek gibi yetiştirdiler."

Omurgam sertleşti. "Ne demek istiyorsun?"

Açıklarken bize biraz daha çay doldurdu. "Eminim zaten biliyorsunuzdur, her sürü kendi burcuyla aynı nitelikleri ve kişilik özelliklerini paylaşır. Yıllar boyunca Güneş Cadıları, istedikleri özelliklere sahip yavrular yaratmak için kasıtlı olarak eşler ayarladılar, bunlar genellikle her burcun daha olumsuz yönleridir. Zodyak Kurtlarını, tüm olumsuz yönlerine odaklanarak kendilerinin en karanlık versiyonları olacak şekilde yetiştirdiler. Örnek olarak, Aslanlar cesur ve cömert olmak yerine saldırgan ve kibirli olurken, Yengeçler şefkatli ve sadık olmak yerine kindar ve şüpheci oldular." Başını iki yana salladı. "Ve bunların hepsi onları kontrol etmek için."

"Neden?" Kendimi derinden sarsılmış hissederek fısıldadım. Güneş Cadıları'nın kötü olduğunu ve bizi manipüle ettiklerini biliyordum ama bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum. "Bunu neden yapmak istesinler ki?"

"Kaos ve çatışma tohumları ekmek istiyorlar ki onlara karşı isyan etmek yerine kendi aranızda savaşasınız. Belki de sonunda patlayıp birbirinizi öldüreceğinize dair bahse giriyorlar."

"Yakınsama'da olan da tam olarak buydu," dedim iç çekerek.

"Öyle görünüyor. Ve şimdi de içeri dalıp kontrolü tekrar ele geçirecekler."

Aslanların ve Güneş Cadılarının birlikte nasıl çalıştıklarını düşündüm ve onun haklı olduğunu anladım. Kaden daha önce de benzer şeyler söylemişti ve ben bunun sadece tüm sürüler ve Güneş Cadıları için sağlıksız bir nefret olduğunu düşünmüştüm ama görünüşe göre haklıydı ve durum onun düşündüğünden bile *daha kötüydü*. Gerçekten ne kadar kötü olduğunu ya da yozlaşmanın ne kadar derinlere indiğini fark etmemiştim. Onları nasıl durdurabilirdik ki?

"Sürüler kurtarılabilir mi?" Ben sordum. "Zodyak Kurtları'ndan iyi olan her şey çıkarıldıysa ve hepsi Güneş Cadıları tarafından kontrol ediliyorsa, yapabileceğimiz *bir şey* var mı?"

"Bilmiyorum," dedi Celeste. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Korkarım onlar için çok geç olabilir."

Çayımı bıraktım ve gözleriyle buluştum. "Hayır, bunu kabul etmeyeceğim. Sürülerdeki insanların hepsi kötü değil. Yengeç sürüsünde zor zamanlar geçirmiş olsam da, orada ve diğer sürülerde de bazı iyi insanlar olduğunu biliyorum. Bunu gördüm. Kardeşim Wesley ve en iyi arkadaşım Mira iyi insanlar. Son zamanlarda tanıştığım diğer şekil değiştirenlerden bazıları da iyi insanlar gibi görünüyor. Her şekil değiştiren kötü değildir ve ben onlardan vazgeçmeyeceğim." "Umarım onları kurtarabilecek kişi sen olursun," dedi başını eğip bana gülümseyerek.

"Bunu kesinlikle yapabilirsin. Ama önce, büyüye ihtiyacınız var. Dışarı çıkıp başlayalım mı?"

Gözlerimi kırdım ve başlamak için sabırsızlanarak çayımın geri kalanını hızla içtim. "Evet, hazırım."

Dışarıda kumların üzerine çıktık ve ay tepemizde o kadar parlaktı ki dalgaların üzerinde gümüş bir parıltı yayıyordu. Celeste suya yaklaştığımızda durdu ve bana doğru döndü. Ne planladığına dair hiçbir fikrim yoktu ama buna hazırdım.

Celeste ellerini kaldırdı ve ilahi söylemeye başladı. Ne dediğini anlamıyordum ama etrafındaki gücün arttığını hissediyordum. Hayır, *bizim etrafımızda*.

Ayın ışığı o kadar parlaktı ki gözlerimi korumak için ellerimi kaldırdım ve işte o zaman parlayanın ben olduğumu fark ettim. İçime akan güçten patlayacakmışım gibi hissedene kadar daha parlak ve daha parlak. Sanki daha fazlası için yer yokmuş gibi hızla rahatsız edici bir hal aldı ve içimdeki tüm basınçtan nefes alamıyormuşum gibi hissettim. Celeste'e durmasını, bunun işe yaramayacağını söylemek için ağzımı açtım ve sonra aniden içimdeki bir bariyer yıkıldı ve büyü serbest kaldı, tüm alanı beyaza çevirdi.

Serbest bırakılmanın etkisiyle sendeledim, kocaman, kesik kesik bir nefes aldım. Işık patlaması sönerken, güç geri geldi ve içime, tenimin tam ortasına yerleşti. Ağzım bir karış açık, hâlâ parlayan tenime baktım. Bu doğrudu. Yarı Ay Cadısı'ydım ve içimdeki büyüü kullanabilirdim. Gururlu bir ebeveyn gibi gülümseyen Celeste'e baktım, gözleri ay ışığında pırıl pırıl parlıyordu.

"Güzel, artık başlayabiliriz," dedi.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

Cildim normal görünene kadar AY IŞIĞI YAVAŞ YAVAŞ SÖNÜYORDU ama etrafımda bir his vardı, içimde yüzeyin hemen altında fokurdayan bir güç. Bu bana kurdumu aldığım zamanı hatırlattı; sanki daha önce varlığından haberdar olmadığım bir uzvuma aniden erişim bulmuşum gibi, daha bütün olduğumu hissettim.

"Artık ay büyüne tamamen erişebileceksin," dedi Celeste, bundan sonra ne olacağını merak ederek ona baktığımda. "Daha önce baskı altında kullanabiliyordun, ama şimdi istediğin zaman çağırabileceksin."

"Gerçekten mi?" Güneş Cadıları'nın güneş ışınlarına benzer bir şey fırlatabilseydim, insan formumda onlarla daha iyi savaşılabildim. "Ama sadece ay çıktığında, değil mi?"

"Hayır. Büyünüz geceleri ve ay ışığı altında daha güçlü olacaktır, ancak ay her zaman dışarıda, gezegenin etrafında dönüyor, siz onu göremesiniz bile. Ay büyünüz de her zaman içinizde olacaktır."

Bu garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Ellerimi açıp kapadım, içimde yeni keşfettiğim bu gücü kullanmaya hevesliydim. Sonra tepemde uçan bir şey gördüm, önce martı sandım ama yaklaşıncaya Larkin olduğunu anladım. Sanki Supergirl'müş gibi gümüşü bir ışığın izinde uçuyordu ve gördüğüm manzara karşısında ağzım açık kaldı.

"Bunu da yapabilecek miyim?" diye sordum.

Larkin yanımdaki kuma inerken Celeste küçük bir kıkırdamayla, "Belki," dedi. "Larkin senin eğitime yardımcı olacak, çünkü o

En genç cadı burada ve hepimizden daha yakın zamanda eğitimden geçti."

Görünüşüne rağmen gerçekten kırklı yaşlarında olan Larkin buradaki en genç cadı mıydı? Vay be. Gerçekten de yeni bir kana ihtiyaçları vardı.

Celeste, "Eğitim için her gece burada buluşacaksınız," diye devam etti. "Geri dönüp sürünüzü koruyacak kadar güçlü olduğunuzu hissedene kadar."

Ve Kaden'i kurtarmak, diye ekledim zihnimden, ayın gücü kanımın içinde akarken. Bu gücü Kaden'e ve sürüme yardım etmek için kullanabileceğimi düşünmek içimde bir gurur dalgası yarattı. Artık Yengeç sürüsünden dışlanmış yarı insan bir şekil değiştiren değildim. Ben bir Ay Cadısı ve Ophiuchus sürüsünün alfa dişisiydim ve bu mirasımı diğer şekil değiştirenleri kurtarmak için kullanacaktım.

Celeste geri çekilip ellerini kavuştururken, "Bırakayım da Larkin devralsın," dedi.

"Bazı çok temel büyülerle başlayacağız." Larkin güçlü ve zayıf yönlerimi değerlendiriyormuş gibi bana baktı. Genç yüzünde çok ciddi bir ifade vardı ve bu çilli yüzlü kızın gerçekten olgun bir kadın olduğunu kabul etmek benim için hâlâ zordu. "Çocuklara güçlerini ilk kullanmaya başladıklarında öğrettikleri türden. Biraz eski Yunanca ilahi söylemen gerekecek ama Celeste ve ben sana ne söylemen gerektiğini öğreteceğiz."

"Eski Yunanca mı?" diye sordum. "Daha önce konuştuğun dil bu muydu?"

Celeste, "Evet, bizim türümüz antik Yunan'da Helios ve Selene'ye, güneş ve ay tanrılarına tapan bir tarikat olarak başladı," diye açıkladı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Güneş ve Ay Cadılarının bu kadar uzun süredir var olduğunu bilmiyordum. Belli ki uzun bir oyun oynuyorlardı, tıpkı Güneş Cadıları'nın şu anda şekil değiştiren sürülerle yaptığı gibi.

Larkin ellerini kaldırdı ve aynı dilde birkaç kelime söyledi - eski Yunanca, artık biliyordum. Onları yavaş ve net bir şekilde telaffuz etti ve bunu yaparken bana baktı. Avuçlarının arasında bir ay ışığı topu belirdi ve hafifçe titreşti. Güneş Cadıları'nın da benzer bir şey yaptığını görmüştüm ama genellikle ben kaçmaya çalışırken bana doğru fırlatılmıştı. Şimdi Larkin'in gümüşü topu manipüle etmesini, genişlemesine ve daha parlak hale gelmesine izin vermesini, çevredeki kumsala neredeyse gün ışığıyla aydınlatılmış gibi görünecek kadar ışık yaymasını izleyebiliyordum. Sonra tamamen serbest bırakmadan önce neredeyse sıfıra kadar titremesine izin verdi.

"O sözleri duydun mu?" Larkin sordu.

"Sanırım öyle," dedim ve kelimeleri onun için yüksek sesle tekrarladım. Kelimelerden birini farklı bir heceye vurgu yaparak tekrar söyledi. Tüm cümleyi doğru söyleyebildiğimden emin olana kadar birkaç kez bu şekilde ileri geri gittik.

Gösteri olarak elinde başka bir top yarattı. "Güzel, şimdi küçük bir miktar ışık çağırmaya çalış. İçinizdeki enerjiyi hissedebilmelisiniz - aya doğru çekmesine ve enerjinin bir kısmını aşağı indirmesine izin verin."

Bunu tam olarak nasıl yapmam gerektiğini sormak için ağzımı açtım, ama o bana başını salladı.

"Gözlerini kapat, hissedeceksin," dedi.

İçimi çektim ve istediği gibi yaptım, gözlerimi kapattım ve içimdeki gücü hissettim. Sihrimi ay ışığında zıplamak için kullandığım zamanları düşündüm ve şimdi aynı sihre ulaştığımda eskisi gibi zorlanmıyordum.

İçimden bir şimşek gibi büyük miktarda enerji geçti. Sözcükleri yüksek sesle söyledim, tıpkı Larkin'in yaptığı gibi ellerimi birbirine bakacak şekilde uzatırken önümde küçük bir ışık topu belirmediğini hayal etmeye çalıştım. Gözlerimi açtığımda parmaklarımın arasından neredeyse kör edici miktarda gümüşü bir ışığın aktığını gördüm. *Oops*. Bu pek de küçük sayılmazdı. Acaba yanlış mı yapmıştım, yoksa ilk başta olan şey bu muydu?

Başımı kaldırıp baktığımda Larkin'in elini gözlerinin önünde tuttuğunu ve kör edici ışık karşısında yüzünü buruşturduğunu gördüm. Celeste de öyleydi ama parmaklarının arasından bana bakıyor ve gülümsüyordu. Büyüyü bıraktım ve ışık solup yok oldu. "Bu nasıl oldu?"

Larkin eğlenen bir sırtıyla elini indirdi. "Bu düşündüğümünden de büyük oldu. Genelde genç cadılar birazcık ışıktan fazlasını alamazlar."

"Mükemmeldi," dedi Celeste, ellerini birbirine vurarak, gözleri ışıldayarak. "Büyün çok güçlü Ayla. Tanrıça senden yana."

Övgüsü omurgamdan aşağı hoş bir ürperti gönderdi ve kendimi biraz daha uzun dururken buldum.

Larkin aramıza bir grup pürüzsüz deniz taşı dizdi, sonra bir dizi kelime daha söyledi. Onları kafamda tekrarladım, tonlamayı aynen kopyalamaya çalıştım. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadı ve bakışlarımı Celeste'e çevirdim. Ay ışığını çağırdığı zamanın aksine, Larkin'in

Kaşları hafifçe çatılmıştı, sanki bununla mücadele ediyormuş gibiydi. Sonunda taşlar parlamaya başladı ve yaklaştığımda üzerlerinden yayılan ısıyı hissedebildim. Sonra parıltı kaybolmaya başladı ve bir tanesine dokunmak için uzandığımda ılıktı.

"Isı yaratabiliyoruz," dedi Larkin. "Gerçi bu bizim en güçlü yeteneklerimizden biri değil. Güneş Cadıları ısıya ve güneşe hükmeder ama biz bu enerjinin bir kısmını yakalamak için ayı kullanabiliriz. Bunu denemeni ve sana ay ışığını çağırmaktan daha farklı gelip gelmediğini görmeni istiyorum. Bazı Ay Cadıları bunu diğerlerinden daha kolay yapar. Ne yazık ki ben onlardan biri değilim."

Celeste, Larkin'e sıcak bir gülümsemeyle, "Güçlü olduğun daha pek çok alan var," dedi ve ikisinin arasında yakın bir bağ olduğunu fark ettim. Neredeyse anne-kız gibiydiler.

Geçen seferki gibi kelimeleri Larkin'e tekrarladım ve o da doğru söylediğimden emin olana kadar telaffuz konusunda bana biraz koçluk yaptı. Kayaları işaret ettim ve onların ısındığını hayal ettim. Bu, daha önce nasıl mücadele ettiğime daha çok benziyordu. İçimdeki sihir, uzun bir uykudan uyanır gibi yavaşça kıpırdandı ve ne yapmasını istediğimden tam olarak emin değildi.

Larkin, "Ay ışığını çok yoğun bir şekilde yönlendirecek bir lazer tuttuğunuzu hayal edin ve bunu yaparken ateş ve sıcaklık hakkında düşünün" dedi.

Söylediklerini gözümde canlandırmaya çalıştım ve büyü parmak uçlarımdan yavaşça dökülürken, taşlar ısınmaya başladı. Büyü avuçlarımdan kayıp gitmeden önce Larkin için olduğu kadar ısınmadılar. Nefes nefese kaldım, onu tutmak için çabaladım ama taşlar bir kez daha soğudu.

"Bu çok daha zor, haklısın," dedim iç çekerek. "Daha kolay oluyor mu? Büyünün altımdan kayıp gittiğini fark ettim, sanki bunu yapmak istemiyormuş gibi. Bu normal mi?"

"Kısa cevap evet," dedi Larkin. "Bizim gücümüz bir şeyleri sıcak yerine soğuk yapmakta yatıyor ve siz çok yeni olduğunuz için sihriniz kontrolden çıkmış durumda. Başlangıçta çok fazla 'altınızdaki kayacaktır'. Onu iyi kontrol edebilmek için çok fazla disipline ihtiyacın olacak, özellikle de bir Güneş Cadısı ile savaşmak gibi tehlikeli koşullar altında."

"Ama duş ve soba..." Celeste'ye baktım. Nasıl ateş yakmıştı ya da suyu uzun bir duş alabilmem için yeterince sıcak tutmuştu? Sahildeki yerimden hiç kıpırdamamış olmama rağmen, sanki uzun süre koşmuşum gibi ısınmak neredeyse yorucu olmuştu.

Larkin bakışlarımı takip etti. "Celeste tüm büyülerde güçlüdür."

"Hepsi sihir mi?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. "Güneş büyüğü bile mi?"

Celeste gizemli bir gülümsemeye, "Güneş Cadıları'ndan birkaç numara kapmış olacak kadar yaşlıyım diyelim," diye ekledi.

Bu onu asırlık mı yapıyor? Yoksa daha mı fazla? Bu kadar güçlü ve bilge birinin huzurunda olmayı kavramak zordu. Ya da onun benim *annem* olduğuna inanmak.

Larkin, "Size bu kayaları nasıl buz sarkıtlarına dönüştüreceğinizi göstereyim," dedi. "Bence bununla daha çok eğleneceksin."

Büyüyü yaptığında, buz kayaların üzerinde bir saç teli gibi hızla büyüdü. Gittikçe kalınlaştı ve her kayayı sert bir buz kabuğuyla kaplayana kadar büyüdü. Birini elime aldığımda, dokunduğumda buz gibi ve serindi ve hemen bıraktım. "Etkileyici. Suyu da dondurabiliyor musun?" Okyanusa bakarak sordum.

Buzlar erirken Larkin alaycı bir gülümsemeye, "Evet, ama hareket eden su olduğunda daha zor oluyor," dedi. "Tüm denizi dondurmaya çalışmadan önce bu kayalarla başlamaya ne dersiniz?"

Bir kahkaha attım. Haklıydı, kendimi kaptırmıştım, içimde titreşen sihirle başım dönüyor ve güçlü hissediyordum. Onun yaptığı gibi kayaları buzla kaplayıp kaplayamayacağımı bile bilmiyordum.

Taşların buz tutacak kadar soğuduğunu hayal etmek için Larkin'in talimatlarını izledim ve sihir içimden fışkırdı. Taşlar kolayca dondu, ama kum da dondu ve Larkin'e baktığımda, buz yerde ona doğru hızla ilerlerken ve sonra bacağından yukarı çıkarken aceleyle geri adım atıyordu. Büyüyü hemen bıraktım.

"Olamaz," dedim, "çok üzgünüm!"

Larkin üzerindeki buzları fırçalarken başını salladı. "Sorun değil. Bunu tahmin etmeliydim. Çok fazla gücün var ama bunu nasıl kontrol edeceğini öğrenmen gerekiyor, özellikle de hayata bu kadar geç başladığın için. Normalde bu tür şeyleri gençken öğreniriz."

Endişe, suçluluk ve üzüntü gibi duyguları aynı anda hissederek başımı salladım. Keşke Ay Cadıları arasında büyüseydim ve en başından beri büyü eğitimi alsaydım diye umutsuzca diledim, her ne kadar almamam için iyi sebepler olduğunu bilsem de.

"Seni incittim mi?" diye sordum.

Larkin alay etti. "Ne, biraz buz mu? Bana zarar vermek için bundan çok daha fazlası gerekir."

Celeste bir elini omzuma koyarak, "Daha fazla pratik yaparak kontrolü öğreneceksin," dedi. "Bu yüzden şimdi buradasın, öğrenmek için ve biz de sana her adımda rehberlik etmek için burada olacağız."

Sözleri içime işledi ve beni hemen sakinleştirdi. Artık yalnız değildim ve tüm bunlar için bana yardım edeceklerdi. Zamanla daha iyi olacaktım. Kaden için bunu yapmak zorundaydım.

Derin bir nefes aldım ve "Tekrar deneyeyim" dedim.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

Sonraki birkaç gün -daha doğrusu geceler- bulanık bir şekilde *geçti*. Zamanımın çoğunu büyü öğrenerek geçirdim ve sadece artık büyü yapamadığımda ağrıyan, yorgun bedenimi yatağa sürükledim. Bu bana Kaden'le çalıştığım ilk günleri hatırlattı; o zamanlar ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve asla daha iyi olamayacağımı hissediyordum. Ama yavaş yavaş iyileştim - hem o zaman hem de şimdi.

Larkin bana birkaç büyü daha öğretti ve o etrafta yokken bile sahilde tek başıma pratik yaptım. Çabucak öğrenmeye o kadar kararlıydım ki kendimi çok zorladım ve Celeste hızlı, neredeyse duyulmamış bir hızda ilerlediğimi söylese de, yeterince hızlı hissetmiyordum. Çaresizlik içindeydim, büyüyü ne kadar çabuk öğrenirsem Kaden'e ve sürüme o kadar çabuk döneceğimi biliyordum. Onları çok özlemiştim ama kendime sürekli güçlü ve odaklanmış kalmam gerektiğini yoksa onları asla kurtaramayacağımı hatırlatıyordum.

Zamanın geri kalanında Celeste ile birlikte evde kaldım ve ilk başta biraz gariplik olsa da, kısa süre sonra her şey garip bir ritme girdi. Biraz daha eski Yunanca öğrenmeme yardımcı oldu ve yemeklerde, birbirini daha iyi tanımaya çalışan iki yabancı gibi her türlü şey hakkında konuştuk. Celeste'nin geçmişini öğrenmek istememe rağmen, onun yerine bana hayatımla ilgili sorular sormakta ısrar etti ve daha sonra onun hakkında konuşmak için bolca vaktimiz olacağını söyledi. Çocukluğum, arkadaşlarım, hobilerim ve ilgi alanlarım ve tabii ki Kaden hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Ona Yakınsama'da ve sonrasında başıma gelenleri, Ophiuchus sürüsüne katılmamı, eşimin üvey kardeşim olduğunu keşfetmemi ve Güneş Cadılarının tüm bunları nasıl ayarladığını anlattım. Yine de her

Ona ne zaman kendisi hakkında soru sorsam, belirsiz cevaplar veriyor ya da soruyu bana geri çeviriyordu. Yaşlı olduğunu, tahmin ettiğimden çok daha yaşlı olduğunu biliyordum ama başka bir şey bilmiyordum.

Elbette Larkin'le de çok zaman geçirdim. O da benim hayatım hakkında her şeyi bilmek istiyordu ama kendi hayatı hakkında Celeste'den çok daha açıktı. Boston'da büyüdüğünü ve her iki ebeveyninin de Ay Cadısı olduğunu öğrendim, ancak onlardan bahsetmek ona çok acı veriyordu.

Bir gece bana Güneş Cadıları'nın güneş ışığını silah olarak kullanmasına benzer şekilde ay ışını atmayı öğretirken, "Güya büyük büyükannelerimden biri Salem Cadı Mahkemeleri'nde yakılmış," dedi.

"Gerçekten mi?" Bir ay ışığını kumsalda uçurmaya çalışırken sordum. Bırakın bir softball gibi havaya fırlatmayı, elimden yavaşça süzülmesini bile sağlayamıyordum. Denediğim anda söndü ve öldü.

Larkin ay ışığını tekrar bir mermi haline getirdi ve dalgalara doğru fırlattı. "Bana öyle söylendi. Dünyanın dört bir yanındaki cadı mahkemeleri aslında Güneş Cadıları tarafından Ay Cadılarının kökünü kazımak için başlatılmış. Bildiğiniz gibi ateşi severler. Ama sonra insanlar işin içine girmiş ve işi çok ileri götürmüşler."

Sıra bana geldiğinde, enerjiyi elime odakladım. *Tamam, Ayla. Orada büyük, korkunç bir Güneş Cadısı olduğunu ve o seni öldürmeden önce senin onu öldürmen gerektiğini düşün.*

Ay ışığını dalgalara doğru fırlattım ama birkaç metre uçtuktan sonra tekrar sönüp yok oldu. Lanet olsun. Bu biraz daha iyiydi ama yeterince iyi değildi. Ve hata yapacak zamanım yoktu.

"Biraz ara verelim," dedi Larkin.

Kesin bir şekilde reddetmek için ağzımı açtım - bunu başarana kadar çalışmaya devam etmem gerekiyordu - ama yüzüne bir bakış bana bunun bir seçenek olmadığını söyledi. İstesem de istemesem de ara verecektik. Büyük bir dalgaların karaya attığı odun parçasının üzerine oturdu ve benim de ona katılmamı işaret etti.

İç çekerek yanına oturdum. "Bunu neden anlamıyorum?"

"Çünkü zor ve çok pratik gerektiriyor," dedi Larkin alaycı bir ifadeyle. Sırt çantasını karıştırdı ve içinde su olan bir seyahat kupası ile bir paket patates cipsi çıkardı. "Al bakalım."

Sudan uzun bir yudum aldım, sonra cipslere baktım. "Bunları nereden buldun?" "Dünya'ya yaptığım son yolculukta bunlardan bir ton almıştım."

Memnun bir gülümsemeyle çantayı açtı. "Şimdiye kadar biraz eskimiş olabilirler ama tadı hala güzel."

Birkaç cips yedim ama tek yaptığı eve özlem duymamı sağlamak oldu. "Sihri çok kolaymış gibi gösteriyorsun."

Çantayı benden geri aldı. "Yürümeye başladığımdan beri büyü yapıyorum ve senden çok daha fazla yaşıyorum."

"Öğrenmek için yıllarım yok." Suyumdan bir yudum daha aldım ve kalkmaya başladım. "İşe dönmem gerekiyor."

Larkin birkaç kelime mırıldandı ve ay ışığından bir zincir etrafımı sararak beni tekrar aşağıya çekti. "Otur. Molan henüz bitmedi."

Hayal kırıklığı içinde ofladım. "Başım belada mı?"

Larkin güldü. "Hiç de bile. Sadece biraz rahatlamanın büyüünün sana daha kolay gelmesini sağlayacağını umuyordum. Doğru yapmaya o kadar odaklanmışsın ki kendi yoluna çıkıyorsun. Ama bir süre büyü hakkında düşünmeyeceğiz, tamam mı?"

"Tamam." Arkama yaslandım ve rahatlamaya çalıştım. İlerlememle ilgili artan hayal kırıklığımı aklımdan çıkaracak ne hakkında konuşabileceğimizden emin değildim ama şu anda ne kadar ters sezgisel görünürse görünsün her şeye açtım.

Larkin, "Gerçekten acelemiz olmadığının farkındasınız," dedi. "Yıllarını burada öğrenebileceğin her şeyi öğrenerek geçirebilir ve sonra seni aldığımız dakikaya geri dönebilirsin. Gittiğinizi bile anlamayacaklar."

"Onlar yapmayacak ama ben yapacağım." Kaden'i son kez kucağıma aldığım o anı düşündüğümde boğazımda bir yumru oluştu. "Kaden'siz geçen her gün işkence gibi. Ona geri dönmeliyim."

Larkin daha dik oturdu. "Ondan bahsederken sesin yumuşuyor. Onu seviyor musun? Eşin olmasa bile mi?"

"Evet," dedim tereddüt etmeden. Ona söyleme fırsatım olmamıştı ve bunu yakında değiştirebilmek için dua ediyordum. Bunu yüksek sesle söylemekten korkuyordum ama şimdi onu sonsuza dek kaybetme düşüncesi göğsümü ağrıyordu. Bu noktada Kaden'in içinde olmadığı bir gelecek hayal edemiyordum. "Bana kalırsa o benim gerçek eşim ve onun da aynı şekilde hissettiğini biliyorum. Beni Ophiuchus sürüsünün alfa dişisi ilan etti."

"Vay canına," dedi Larkin, neredeyse gözleri parlayarak. "Bu çok romantik."

Keşke benim de böyle bir sevgilim olsaydı."

"Olacaksın," dedim.

"Burada kaldığım sürece olmaz," diye mırıldandı, sonra bana döndü, yanakları pembeleşmişti. "Kaden'in yatakta da iyi olduğuna bahse girerim. Aşk romanlarındaki tüm erkekler öyledir."

"Um..." Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Aşk romanlarının gerçek olmadığıнын farkındasın, değil mi?"

"Evet, tabii ki." Yüzü düştü. "Ama tek dayanağım onlar. Daha önce bir ilişkim bile olmadı. Ya da seks yapmadım."

"Asla mı?" Nedenini sormak için ağzımı açtım ama aynı hızla kapattım. Ona bir kez baktığımda nedenini anladım. "Özür dilerim."

Önündeki kumu tekmeledi. "Hâlâ bir çocuk gibi görüdüğüm için düzgün bir erkek benimle yatmak konusunda tuhaf hisseder ve zaten buralarda bir ton uygun erkek yok gibi. Neyse ki bana arkadaşlık edecek bir ev dolusu kitabım var." Gülüp geçti ama bunun onu ne kadar incittiğini görebiliyordum.

Kalbim onun için kırıldı ve Güneş Cadıları'na bir kez daha öfkelen dim. Bu onların suçuydu - eğer Larkin'in ailesini öldürmemiş olsalardı, asla yaşlanmamak üzere lanetlenmiş bir çocuk olarak burada saklanmak zorunda kalmayacaktı.

Boş cips paketini buruşturdu. "Hadi, mola zamanı bitti." Ayağa kalkmaya başladı ama ben kolundan tuttum. "Dünya'ya geri döndüğümde, sen de gelmelisin."

Gözleri büyüdü, vücudunun yaşına bakar gibi oldu ama sonra başını salladı. "Yapamayacağımı biliyorsun. Dışarısı benim için çok tehlikeli. Hepimiz için. Güneş Cadıları yenilgiye uğratılana kadar Dünya'da hiçbir yer bizim için güvenli değil."

"Beni bu yüzden eğitiyorsun, değil mi?" Ona sıırttım, gözlerindeki o üzgün ve yenilmiş bakışı yok etmeye çalıştım. "Seni koruyacağım."

Larkin hâlâ ikna olmuş görünmüyordu ama ayağa kalkarken bana gönülsüz bir gülümseme verdi. "O zaman işinin başına dönsen iyi olur. Eğer düzgün bir ay ışını fırlatamıyorsan kimseyi koruyamazsın."

Ayağa fırlayıp kollarımı ve bacaklarımı salladım, kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Belki de Larkin ara vermek konusunda haklıydı. Ayrıca, şimdi daha da fazla motivasyonum vardı - kuzenimi de kurtarmalıy dım.

O GECE Celeste diğer cadılardan bazılarını akşam yemeğine davet etti. Kahkahalar ve sıcaklıkla eve doluştular, taze fasulye güveçten yaprak sarmaya ve meyveli turtaya kadar çeşitli yemekler getirdiler. Her biri bana ailelerinin bir üyesiymişim gibi sarıldı,

ve özenle isimleri hatırlamaya çalıştım - bana kasabadaki atkırı veren ve en sıcak gülümsemeye sahip olan Mariel; her ikisi de kedi tüyleriyle kaplı olan ve bütün gece kollarını birbirine bağlayan Elsa ve Kena; bana kendi yaptıkları çayı getiren karısı Patricia ile birlikte gördüğüm birkaç erkek cadıdan biri olan Erik; ve Lunatera'daki en yaşlı cadı olarak bilinen, kağıt inceliğinde teni ve bilgelikle parlayan gözleri olan Rowena. Sürpriz bir şekilde Killian da geldi ve kurdum ona hırlamak istese de bana sadece dişlerinin ucunu gösteren kibar bir gülümseme sundu.

Hepimiz yemeğe oturduğumuzda, "Biliyor musun, uzun zamandır gelen ilk ziyaretçimiz sensin," dedi. "En azından on yıldır."

"Hepiniz ne zamandır buradasınız?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Bazılarımız yüzyıllardır buradayız," dedi Mariel, Rowena'ya başıyla selam vererek.

"Evet, Dünya'nın nasıl bir yer olduğunu unutacak kadar uzun süredir buradayım," dedi yaşlı kadın yavaş bir kıkırdamayla.

"Çoğumuz buraya 1861'de geldik," diye açıkladı Patricia. "Celeste, Ay Cadıları için burada yaşamamanın Dünya'da yaşamaktan daha güvenli olacağına o zaman karar verdi."

Hepsine göz gezdirdim, yüz elli yıldan fazla bir süredir burada akıllarını kaybetmeden nasıl hayatta kaldıklarını hayal etmeye çalıştım. "Ne oldu?"

"Güneş Cadıları meclis toplantılarımızdan birinde bize saldırdı," dedi Elsa. "O kadar çok insanımızı katlettiler ki..." Sesi soldu ve başını salladı, Kena ise bir kolunu ona doladı.

"Adamların çoğu o zaman öldürüldü," dedi Patricia, Erik'in elini tutarak. "Celeste'in kocası da dahil."

Gözlerim tekrar Celeste'in yüzüne kaydı. Bir kocası mı vardı?

Celeste yemeğine baktı ve konuştuğunda sözleri acıyla doluydu. "Güneş Cadıları bir süredir peşimizdeydi ve karşı koymaya çalışsak da hayatta kalmamızın tek yolunun saklanmak olduğunu biliyordum."

"O bizi kurtardı," dedi Mariel, şarap kadehini selamlamak için kaldırarak. "Ve o zamandan beri burada güvendeyiz."

Yemeğimi yuttum ve "Aklını nasıl koruyorsun?" diye sordum.

Larkin güldü. "Hobiler. Çok ama çok fazla hobi."

Sonra her biri bana hobilerinden bahsetti -pişirmek, resim yapmak, mum yapmak, nakış işlemek, yeni diller öğrenmek ve daha pek çok şey. Görünüşte hepsi mutlu görünüyordu ama ben hepsinin içinde derin bir acı ve özlem hissettim.

"Ya sen?" Bunca zamandır sessiz kalan Killian'a dönerek sordum. "Bir vampir buraya nasıl geldi?"

"Aşık oldum," dedi şarabını yudumlarken büyüleyici bir gülümsemeye. "Başka nasıl olabilir ki?"

Rowena onun kolunu okşadı. "Killian bir asır önce bizim türümüzden biriyle evlendiğinde bize katıldı."

"Evet, beni buraya kabul ettikleri için şanslıyım." Başını öne eğdi. "Ne yazık ki, sevgili Lucy birkaç on yıl önce Dünya'ya yaptığı bir ziyaret sırasında Güneş Cadıları tarafından öldürüldü."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Sevgiğim birini Güneş Cadıları'na kaptırmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Hâlâ çoğu sabah Kaden'in Güneş Cadıları'nın büyüleriyle havaya uçurulduğu hayaliyle uyanırdım.

Yanıt olarak başını salladı. "Dünya'ya geri dönmeyi düşündüm ama o noktada, burada o kadar uzun süre yaşamıştım ki, burası evim gibi geldi. Ayrıca, gün ışığı olmadığı için burada Güneş Lanetinden korunuyorum."

"Kanı nasıl alıyorsunuz?" diye sordum ama sonra dilimi ısırarak istedim. "Kaba bir soru olduysa özür dilerim. Daha önce hiç vampirle tanışmadım."

Neyse ki Killian aldırıyor gibiydi. "Burada zaman tuhaf ilerlediği için çok fazla ihtiyacım olmuyor. Ama ihtiyacım olduğunda, kasabadaki insanlar benim için bağışta bulunuyor."

Mariel kocaman bir gülümsemeye, "Killian halkımıza çok yardımcı oluyor," dedi. "Onun özel ihtiyaçlarının karşılandığından emin olmaktan mutluluk duyuyoruz."

Eminim diğer ihtiyaçlarına da yardımcı olmak isterler, diye düşündüm kadınların ona kalp gözleriyle bakmalarını izlerken. Onları suçlayamazdım. Killian muhteşemdi ve onda insanı kendine çeken ve yakınlaşmak istemesine neden olan bir şeyler vardı, bir tür cazibe gibi. Yine de bende işe yaramadı - kısmen alındığım için, kısmen de kurdum onu ısırarak istediği için.

"Burayı seviyorum," dedi Killian, kadınlara cazibesinden biraz daha göstererek. "Geri dönecek olsam bile, artık kendi türüm arasında hoş karşılanıp karşılanmayacağımdan ya da gündüzleri dışarı çıkmamaya nasıl uyum sağlayacağımdan emin değilim. Çok uzun zaman oldu."

Omuz silktim. "Artık internet var ve evinizin rahatlığında istediğiniz hemen hemen her şeyi sipariş edebilirsiniz. Sen olsun

gün boyunca hiç ayrılmak zorunda kalmayacaksınız."

"Cezbedici," dedi hınzır bir gülümsemeyle ve içimi bir ürperti kapladı. "Belki bir gün geri dönerim. Larkin ve diğerlerinin tüm harika modern kolaylıklardan bahsettiklerini duydum ama benim gibi birine nasıl yardımcı olabileceklerini düşünmemiştim."

"Benimle geri gelmelisiniz," dedim ve oradaki tüm cadılara döndüm. "Hepiniz. Güneş Cadılarına karşı durmak için yardımınıza ihtiyacımız var."

Yüzleri korkuyla parladı ve birçoğu başını sallayıp geri çekildi. Yanlış bir şey söylediğimi hissettim.

"Biz savaşçı değiliz canım," dedi Kena sonunda. "Biz ay gibiyiz - sakın ve dingin, zamanın içinde su gibi akan."

Erik, "Güneş Cadıları yüzünden zaten çok fazla aile ve arkadaşımızı kaybettik," dedi.

"Bizim yerimiz burası," diye ekledi Rowena ve diğerleri de onunla birlikte başlarını salladı. "Özür dilerim Ayla," dedi Celeste elini omzuma koyarak. "Keşke

Size yardım edebilirdik ama Dünya'ya dönmek bizim için güvenli değil."

"Ama öylece oturup her şeyin düzelmesini bekleyemezsin," dedim içimdeki hayal kırıklığı kabarıırken. "Sen bunu *gerçekleştirmedikçe* değişim olmayacak."

"İşte bu yüzden buradasın," dedi Mariel, gözleri umutla parlayarak.

Yemeğimi geri ittim ve ayağa kalktım. "Yani benden hepimizi kurtarmamı mı bekliyorsunuz? Güneş Cadıları'na tek başıma karşı koymamı mı? Beni *bu* yüzden mi buraya getirdiniz?"

"Yalnız değil," dedi Rowena. "Şekil değiştiren müttefiklerinle birlikte."

"Doğru. Onca yıl önce terk ettiğin şekil değiştirenler." Midemin bulandığını hissederek başımı salladım. "Düşmanlarınızla sizin için savaşmamızı istiyorsunuz ama bize yardım etmek için elinizi bile kıpırdatmıyorsunuz."

"Ayla-" diye başladı Larkin.

Bir elimi kaldırdım. "Hayır, şimdi anlıyorum. Beni buraya neden getirdiğini ve beni neden eğittiğini anlıyorum. Merak etme, Güneş Cadılarıyla savaşmak için elimden geleni yapacağım çünkü başka seçeneğim yok. Ama eğer başarısız olursam, bil ki bunun sebebi beni bunu tek başıma yapmam için göndermiş olman."

Cadıların şok olmuş yüz ifadelerini arkamda bırakarak hışımla odadan çıktım. Dışarı adımımı attığımda arkamda ayak sesleri duydum ve anneme beni rahat bırakmasını söylemek için döndüm ama gelen Larkin'di. İç çekerek bana yetişmesini bekledim.

"Tüm bunlar için üzgünüm," dedi. "Buradaki herkes yardım etmek istiyor, gerçekten istiyorlar ama değişim onlar için zor. Hepsi korkuyor."

"Ben de öyleyim." Sonsuz geceye bakarken kollarımı ovuşturdum. "Bazı günler o kadar korkuyorum ki nefes almakta zorlanıyorum. Ama hiçbir şey yapmadan duramam, yoksa her şeyi kaybedeceğim."

"Buradaki çoğu insan zaten her şeyini kaybetti," dedi yumuşak bir sesle. "Bir mucize için dua ederken her gün ellerinden geldiğince hayatta kalmaya çalışıyorlar. Umarım bunun siz olabileceğinizi düşündükleri için onları affedebilirsiniz."

Uzun bir nefes aldım ve dalgalara bakarak öfkemin akıntıyla birlikte sürüklenip gitmesine izin verdim. Her gün hayatta kalma modunda yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu anlıyordum ve buradaki insanları gördükçe kalbim onlar için daha çok acıyordu. Hayattaydılar ama gerçekten yaşamıyorlardı, hiçbir şeyin değişmediği bu garip yerde sıkışıp kalmışlardı ve kendilerini kurtarmak için bir şey yapamayacak kadar korkuyorlardı. Bilinmeyen onlar için korkutucuydu ve tekrar yaralanma riskini almaktansa hiçbir şey yapmamak daha güvenli geliyordu. Anlıyordum, gerçekten anlıyordum ama bir başkasının beni kurtarmasını bekleme lüksüne sahip değildim.

Kimsenin mucizesi olmak istemiyordum ama başka seçeneğim yokmuş gibi görünüyordu. Bu benim kaderim, yazgım, çağrımdı. Sadece Selene'in bu yük için doğru kişiyi seçmiş olması için dua ettim.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

BİR NOKTADA, günleri, haftaları... ayları saymayı bıraktım. Bir gece diğerine akıp gidiyordu ve hiçbir şey gerçekten değişmediğinde ne kadar zaman geçtiğini bilmek zordu. Elbette Lunatera'da saatler vardı ama zamanın geçişini gösteren çok az şey vardı. Ay'ı sürekli yukarıda görmek ve ondan gelen güç dokunuşunu hissetmek rahatlatıcıydı ama gün ışığını da özlüyordum. Ve Kaden... her zaman Kaden. Kendimi bu kadar zorlamamın, Larkin ve Celeste'le geçirdiğim uzun saatler boyunca eğitim almamın ve çalışmamın sebebiydi o. Çok yavaş ya da sinir bozucu olsa bile. Çok zor olduğu için vazgeçmek istediğimde bile. Ama yapmadım ve asla yapmam.

Sonunda, ay ışığını nasıl fırlatacağımı öğrendiğimde donduran ve Larkin'in bana öğrettiği diğer tüm büyülerde ustalaşan Celeste, bana daha gelişmiş büyülerden bazılarını öğretme zamanının geldiğine karar verdi.

"Bu gece Güneş Cadıları'nın saldırılarına karşı kendini korumayı öğrenmeni istiyorum," dedi, rüzgâr saçlarımızı savururken sahilde tek başımıza dururken. En azından yağmur yağmıyordu. Burada değişen tek şey hava durumuydu ve tamamen öngörülemezdi. Ay Cadıları bunun sadece Selene'nin huysuzluğu olduğunu söylediler. Bir tanrıçanın neden huysuz olması gerektiğinden emin değildim.

"Larkin bana bunu zaten öğretmişti," dedim ve eski Yunanca bir cümle söyleyip etrafıma bir ay ışını kalkanı ördüm. Bu beni onların güneş ışınlarından koruyacaktı, tabii onları engellemek için zamanında kaldırdığımı varsayarsak.

Celeste başını sallayarak, "Çok iyi," dedi. "Ama karşı koyabilmeniz gereken başka saldırılar da var ve onları kalkanlamak çok daha zor."

Kalkanın dağılmasına izin verdim. "Ne tür saldırılar?"

"Zihinsel olanlar. Bazı cadıların zihin büyüğü konusunda yetenekleri var ve düşüncelerinize girmeye çalışmaları ihtimaline karşı hazırlıklı olmanızı istiyorum."

Kafamın içindeki Güneş Cadıları fikriyle biraz ürperdim. "Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum."

"Çok az kişinin ustalaşabildiği nadir ve çok zor bir büyüdür. Onunla asla karşılaşmaman için dua ediyorum ama karşılaşma ihtimaline karşı hazırlıklı olmanı istiyorum." Durdu ve yüzümü inceledi. "Nasıl bir his olduğunu anlamam için bunu sana yapmam gerekecek ve sonra sana nasıl durduracağını öğreteceğim. Şimdiden özür dilerim."

Nefes aldım ve biraz daha dik durdum. Hâlâ annemi etkilemek isteyen bir yanımdı. "Ben hazırım."

Yüksek sesle bir kelime bile söylemedi ya da ellerini hareket ettirmedi ama sonra hissettim. Kafamın içinde bir ses bana *diz çökmemi* söylerken, Celeste'in gözleri gözlerimin içine bakıyordu. Direnmek istedim ama bu imkânsızdı ve ne olduğunu anlamadan dizlerim kuma çarptı ve başım öne eğildi. Onun emrindeydim ve beni kontrol etmesinin ne kadar kolay olduğunu bildiğim için damarlarımda dehşet dolaşıyordu.

Sonra beni bıraktı ve geri adım atarak başını çevirdi. "Özür dilerim," dedi sesi çatlayarak. "Kendi kızıma böyle bir şey yapmayı asla istemezdim."

"Sorun yok," dedim, ama dizlerimden kalkarken sesim de biraz titriyordu. "Bunu nasıl yaptın?"

"Ay Cadıları arasında öğrettiğimiz bir şey değil ama ben bunu uzun zaman önce babamdan öğrendim." "O bir Güneş Cadısıydı." diye eklemekten önce dudaklarını büzdü.

Geri çekildim ve bir adım geri attım. "Bende de mi Güneş Cadısı kanı var?"

"Evet, ama sende çok güçlü olduğunu sanmıyorum. Ay Cadısı ve Yengeç kanı güneşe çok az yer bırakıyor."

Bunun için tanrıçaya şükürler olsun.

"Geçmişin hakkında hiç konuşmuyorsun," dedim usulca.

Uzun bir iç geçirdi. "Hayır, bunu mümkün olduğunca az düşünmeye çalışıyorum ama sanırım aile geçmişini bilmen gerekiyor. Babam Güneş Cadılarının Baş Rahibiydi ve gerçekten kötü bir adamdı. Bir Ay Cadısı olan anneme tecavüz etti ve sonra beni bir Güneş Cadısı olarak yetiştirmek için çocukken ondan aldı.

Cadı. Sonunda Ay Cadıları beni onun pençelerinden kurtardı ama annem beni savunurken hayatını kaybetti. Ondan sonra Ay Cadıları ile eğitim aldım." Sertçe yutkundu ama yüzü metanetini korudu. "Belki senin için de benzer bir kaderi önlemek için neden çaresiz olduğumu anlayabilirsin."

"Anlıyorum." Ona bir adım daha yaklaştım. "Güneş Cadıları senden çok şey aldı. Anneni, kocanı..."

Eliyle hafifçe yanağımı okşadı. "Evet, ama bunların hiçbirisi seni kaybetme düşüncesiyle kıyaslanamaz." Biraz burnunu çekti ve sonra kendini topladı. "Şimdi, geri dönüp onlarla yüzleşmeden önce korunduğundan emin olmalıyız."

"Göster bana." Çenemi kaldırdım ve bir başka zihinsel saldırısına karşı kendimi hazırladım.

Birkaç kelime mırıldanmadan önce ayın birkaç bulutun arasından ortaya çıkmasını bekledi. Ben izlerken, ay ışığı tüm vücudunu sarmış, sanki yutmuş da gözeneklerinden dışarı çıkıyormuş gibi akıyordu.

"Ne dediğimi anladın mı?" diye sordu, parıltı kaybolurken.

Kelimeleri ona yavaşça tekrarladım, telaffuzuna özellikle dikkat ettim. Son birkaç hafta içinde Yunanca'yı epeyce öğrenmiştim ve Güneş Cadıları ya da Ay Cadıları tarafından söylenen yeni bir büyü duyduğumda bunun ne anlama geldiğini çözebileceğimden oldukça emindim.

"Güzel, bu doğrudu. Sözleri söylerken, ay ışığının içinizden akmasına izin verin. Kendini ona teslim et ve kontrolü ele almasına izin ver. Selene'nin sizi zarafetiyle korumasına izin verin."

Ellerimi sıktım ve denemek için sabırsızlanarak geri çekildim. Bunu birçok kez uygulamıştık, bana daha fazla güç vermek ya da enerjimi yeniden şarj etmek için ay ışığının içime işlemesine izin vermiştim. Eski bir arkadaşına hoş geldin demek, onu kucaklamak için içeri çekmek ve hemen evdeymişim gibi hissetmek gibiydi. Zamanım olsaydı sonsuza kadar böyle bir enerjinin tadını çıkarabilirdim.

"Kelimeleri söyle," dedi Celeste. "Ve ayın sizi tuttuğunu, koruduğunu, zihninizin ve ruhunuzun etrafında bir kalkan oluşturduğunu hayal edin."

Büyünün sözlerini söyledim ve gücün içimden daha da hızlı aktığını hissettim. İçimi doldurup beni güçlendirdi ve büyüünün düşüncelerimin etrafında bir bariyer oluşturduğunu hayal ettim. Celeste zihinsel olarak bana tekrar diz çökmemi emrettiğinde, dişlerimi sıkıp karşı koyabildim, ancak bu alnımda ter patlamasına neden oldu. Dizlerim bükülme arzusuyla titriyordu ama ben

Direndi, geri çekildiğini hissedene kadar zihnimin etrafında daha fazla ay büyüsü topladı.

Bana gülümsedi. "Çok güçlüsün kızım. Sadece birkaç kişi ilk denemede başarabilir."

Zihinsel kalkanı bıraktığımda kalbim boğazımda düğümlendi. "Güneş Cadıları bunu gerçekten yapabilir mi?"

"Küçük bir kısmı yapabilir. Ne yazık ki Evanora da onlardan biri." Celeste duraksadı ve ardından ekledi, "Onun benim üvey kardeşim olduğunu bilmelisin. Birlikte büyüdük."

İçimden şok ve korku geçti. "Nedense büyük ve mutlu bir aile olduğunuzdan şüpheliyim."

"Hayır, sahip olduğumuz babayla evimizde mutluluk yoktu."

Celeste zihinsel bir saldırıyı engellemek için hızlıca bir kalkan çekebileceğimden emin olana kadar birkaç kez daha pratik yaptık. "Hazırsın," dedi. "Dünya'ya dönmeden önce öğrenmen gereken ve sana öğretebileceğim başka bir şey yok."

"Hazır mısın?" Kalbim küt küt atarken sordum. "Artık geri dönebilir miyim?"

"Evet, yarın seni Dolunay Cadısı olarak kabul ettikten sonra geri dönebilirsin." Kolumu sıkmak için öne doğru geldi. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Kollarımı ona doladım, gözlerimden yaşlar boşandı. Bu noktaya ulaşmak için çok çalışmışım ve bazen bunun asla gerçekleşmeyeceğini düşünmüştüm, ama gerçekten buradaydı. *Kaden, geliyorum.* "Teşekkür ederim."

"Hayır, teşekkür ederim." O da bana sıkıca sarıldı. "Bunlar hayatımın en güzel birkaç haftasıydı."

Gözlerimi kapattım ve alnımı omzuna yasladım, bu anı hafızama kazımak istiyordum. "Seninle vakit geçirebildiğim için çok mutluyum."

Celeste geri çekildi ve onun da gözlerini sildi. "Sen gittiğinde ne yapacağımı bilmiyorum."

"Benimle gelebilirsin." Köyün olduğu yöne doğru baktım. "Sen ve diğer Ay Cadıları saklanmak yerine savaşmamıza yardım edebilirsiniz. Güneş Cadılarıyla birlikte yüzleşirsek, hiç şansları olmaz." *Ve seni tekrar kaybetmek istemiyorum,* diye düşündüm ama yüksek sesle söylemedim.

Celeste sanki sözlerimi kafasının içinde duymuş gibi acı çekmiş görünüyordu. "Yapamam, üzgünüm. Hiçbirimiz yapamayız. Halkımı korumak zorundayım ve Ay Cadıları artık savaşçı değil, ama her zaman geri dönebilirsin."

Güvenlik için Lunatera." Sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi durakladı ve ben de karar vermesi için ona birkaç dakika izin verdim. "Ya da belki sadece anneni görmek için."

"Elbette bu nedenle geri geleceğim," dedim hayal kırıklığımı gizleyerek. Cevabının ne olacağını biliyordum ama yine de denemek zorundaydım.

"Kaden'i kurtarabileceğinizi gerçekten umuyorum," dedi nazik bir gülümsemeyle. "Bir dahaki ziyaretinizde onu da getirmenizi çok isterim."

Kaden'i Celeste'le tanıştırma düşüncesi göğsümde bir şeylerin acımasına neden oldu. "Ben de isterim."

Gökyüzünde bir şey gözüme çarptı ve tam Larkin üzerimize çullanırken yukarı baktım.

"O büyüü ne zaman öğreneceğim?" Ben sordum.

Larkin bana sırtıttı, çilleri ay ışığının altında parlıyordu. "Hey, senin kendi yeteneklerin var, benim de kendi yeteneklerim." Celeste'e döndü. "Testi geçti mi?"

Celeste ikimize de sıcak bir gülümsemeyle, "Evet, öyle," dedi. "Yarın gerçek bir Ay Cadısı olacak."

"Tebrikler," dedi Larkin bana sarılarak. "Bunu yapabileceğini biliyordum." "Çoğunlukla senin sayende," dedim sırtını sıkarak. "Sen harika bir öğretmenim."

Dudağını ısırды ve onu yeniden genç gösteren neredeyse beyaz saçlarını çekiştirdi. "Seninle birlikte Dünya'ya dönme daveti hâlâ geçerli mi?"

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Gerçekten bunu düşünüyor muydu?

"Elbette öyle." "O zaman ben de seninle geliyorum," dedi, gözleri kararlılıkla parlıyordu.

"Beni burada daha fazla kalamayacağıma, bir şeyleri değiştirmek için hiçbir şey yapmadan bir şeylerin değişmesini dileyemeyeceğime ikna ettin. Eğer gerçek bir hayatım olsun istiyorsam, bunun için savaşmalıyım." Beni yanımdan dürttü. "Ayrıca, benim yardımına ihtiyacın olacak. Sanırım Jordan'la olan eş bağını da koparabilirim."

Umutla dolan göğsüme bir elimi bastırdım. "Gerçekten mi?"

"En azından deneyebilirim," dedi omuz silkerek. "Celeste ve ben bunu tartışıyorduk ve onu kırabilecek bir büyü bulduğumuzu düşünüyoruz. Yine de bunu yapmak için Jordan'a ihtiyacımız olacak."

"Onu bir şekilde yakalayacağız." Yeni keşfedilen bir tutam umutla birlikte büyük bir rahatlama dalgası üzerime çöktü. "Teşekkür ederim. Benimle geldiğin için çok mutluyum ve seni güvende tutmaya çalışacağım. Hiçbir şey için söz veremem ama buradan canlı çıkmamız için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Gideceğini hissediyordum," dedi Celeste hüzünlü bir gülümsemeyle Larkin'e, sonra da bana döndü. "Birbirinize iyi bakın. İkiniz de benim için dünyalara bedelsiniz ve sizi çok özleyeceğim ama Larkin'i burada çok uzun süre tuttum."

Yeni tanıştığım aileme bakarken, buradan çoktan ayrılacağımı bildiğim için beklenmedik bir üzüntü hissettim. Her ne kadar Kaden'e ve sürüme geri dönmek istesem de Celeste'i ve Lunatera'da tanıştığım diğer tüm insanları da özleyecektim. Ama en azından Larkin döndüğümde yanımda olacaktı.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ertesi gece sahile doğru yürürken beklentim kanımı hızlandırdı. Bu anın nihayet geldiğine inanamıyordum. Tüm eğitimlerimden, yas tutmamdan, dua etmemden, umut etmemden ve korkmamdan sonra Dünya'ya dönme vaktim gelmişti. Sürüme. Kaden'e.

Tanıdığım Ay Cadılarının birçoğu sahilde daire şeklinde toplanmış, beklerken kısık sesle konuşuyorlardı. Bu gece, beni buraya getirdiklerinde giydikleri koyu mor cüppeleri giymişlerdi. Yaklaştığımda dönüp bana baktılar ve sessizleştiler.

Ay dolunaydı ve parlaktı, sahilde parlıyor ve Ay Cadılarının huzurlu yüzlerini aydınlatıyordu. Larkin, Mariel, Elsa, Kena, Patricia, Erik ve hatta Rowena'ya baktım ve sonunda annemde karar kıldım. Celeste'in cübbesi siyah ve gümüş rengindeydi, bu onu Baş Rahibe olarak ayırt ediyordu ve ay tacı uzun beyaz saçlarının üzerinde parlayarak onu bir tanrıça gibi gösteriyordu. Çemberin ortasında durdu ve kollarını açarak beni hızlıca kucakladıktan sonra durmam gereken yere yönlendirdi.

Merkeze adım attığımda derin bir nefes aldım ve ay ışığının içime dolmasına izin verdim, bana güç vermesi için gücünün bir kısmını çaldım. Larkin beni gülümseten hızlı bir başparmak işareti yaptı ve sonra annemle yüzleştim.

"Selene'nin gözetimi altında, bu gece bizden biri olacaksın," dedi Celeste. "Gerçek bir Ay Cadısı. Bunu kaderin olarak kabul ediyor musun, Ayla Beros?"

"İstiyorum."

Bana öyle gurur dolu bir gülümseme verdi ki nefesim kesildi. "O halde ay tanrıçasının kutsamasıyla seni meclisimize katılmaya davet ediyorum."

Etrafımdaki diğer Ay Cadıları hafifçe eski Yunanca ilahiler söylemeye başladılar. Bu bir büyü değil, daha çok bir tonlamaydı; Selene'ye bana mutluluk ve güç getirmesi ve ayın her zaman yüzümde parlaması için bir duaydı. Celeste de kollarını kaldırıp ilahi söylemeye başladı ve ay onu bir spot ışığı gibi aydınlattı. Işığın etrafını sarmasına izin verdi, hava neredeyse kar taneleri gibi parıldadı ve sonra büyüü bana doğru itti. Ay ışığı bana vurduğunda, serin bir dalga gibi üzerimden geçti, parmaklarımdan birinin etrafında dönmeden önce cildimde dans etti. Elimi kaldırdığımda orta parmağımda hilal ve minik bir yıldızdan oluşan yeni bir dövme belirmişti. Beni bir Ay Cadısı olarak işaretliyordu, tıpkı Ophiuchus sembolümün beni sürülerinden biri olarak işaretlemesi gibi.

Celeste, "Bu işaret seni Lunatera'ya bağlayacak, böylece istediğin zaman geri dönebilirsin," dedi. "Artık bizden birisin ve burada her zaman hoş karşılanacaksın."

Diğer Ay Cadıları, cübbeleriyle aynı mor tonda bir kumaş açarken ona baktılar. Ağır kumaş omuzlarıma yerleşirken, boğazım duygularla sıkıldı. Lunatera'da bulunduğum süre boyunca bu hedefe ulaşmaya çalışmışım ve bu, aşmam gereken son tepeydi.

"Teşekkür ederim," dedim, kapüşonu saçlarımdan üzerinden çekerken.

Celeste yanağımla okşadı, sevgisi gözlerinden parlıyordu. "Seninle çok gurur duyuyorum Ayla. Seni çok özleyeceğim ama sağ salim dönmen için her gece Selene'ye dua edeceğim."

"Söz veriyorum, geri döneceğim." Birlikte yeterince zaman geçirmemiştik ve annem hakkında hâlâ öğrenmek istediğim çok şey vardı. Sadece Celeste'in her zaman burada, Lunatera'da beni bekliyor olacağını bilmek buradan ayrılmama izin veriyordu. Yine de küçük bir parçam hayatımın geri kalanında onun yanında kalmak, beni gerçekten önemseyen bir anneyle yeniden çocuk olmak istiyordu ama onun yolu uzun zaman önce benimkinden ayrılmıştı. Artık farklı kaderlere sahiptik ve benim için diğer aileme dönme vakti gelmişti.

Tam gözlerim yaşlarla dolmaya başlamıştı ki beni serbest bıraktı. Diğer Ay Cadılarının her biri ellerimi tutmak, meclislerine hoş geldin demek ve güvenliğim ve gücüm için küçük dualar etmek için yanıma geldi. Teker teker, sadece Larkin kalana kadar, onun gözleri de aynı korku ve heyecan karışımıyla iri iri açılmıştı.

"Cüppeler sana çok yakışmış," dedi.

"Sen olmasaydın bunları takıyor olmazdım," dedim, boğazım duygularla düğümlendi. "İhtiyacım olan her şeyi rekor sürede öğrenmemi sağlayarak bana destek oldun."

"Tabii ki yaptım. Sen ailedensin." Kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı, ben de onun küçük bedenine sarıldım. Bunu yaparken biraz titrediğini fark ettim.

"Bunun için hazır mısın?" Ayrıldığımızda ona sordum. Sertçe yutkundu. "Olabileceğim kadar hazırım."

Diğer cadılar geri çekildiğinde, bunun o an olduğunu anladım. Celeste bana geri dönüp Kaden'i kurtarabileceğimi söylediğinden beri bu anı bekliyordum ve midem üzüntü, heyecan ve korkudan karmakarışık olmuştu. Onu kurtarabilecek miydim? Yoksa kederimle yeniden yüzleşmek zorunda mı kalacaktım?

"Vakit geldi." Celeste hüzünlü bir gülümsemeyle ikimizin arasına baktı. "Birbirinize iyi bakın. İkiniz de benim için çok değerlisiniz ve sizi yakında tekrar görmek istiyorum. Umarım Kaden'le birlikte."

Annemle yüzleşirken Larkin'in parmaklarını kendiminkilere geçirdim. "Yakında hepimiz seni görmeye geleceğiz, söz veriyorum."

Larkin, "Onu bu konuda tutacağım," dedi.

Celeste başını salladı ve geri çekilip etrafımızdaki cadı çemberini kapatmadan önce gözyaşlarını geri kırıptı. Eski Yunanca, tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldanmaya başladı ve ay ışığı benim ve Larkin'in etrafındaki çemberi doldurdu. Diğer cadılar da ona katıldılar ve kabul büyüünden çok farklı, sabit, ciddi bir ilahi seslendirdiler.

Diğerleri etrafımızda ilahi söylemeye devam ederken Celeste, "Seni aldığımız anı hayal et," dedi. "Zihninizde şekillendirin."

Gözlerimi kapattım ve hemen o görüntüyü gözümde canlandırımdım. Kaden kollarımdaydı, derisi yanmış ve kararmıştı. Jordan sadece birkaç adım ötemdeydi ve babamın kulübesinin dışındaki ormanda Zodyak Kurtları ve Güneş Cadıları etrafımızda ölümcül bir savaş veriyordu. Kan ve ter kokusu havayı boğarken, hırıltıların, bağırışların ve çaresizlik çığlıklarının sesi kulaklarımı doldurmuştu.

O anı zihnimde somutlaştırarak gözlerimi açtım ve anneme başımı salladım. Larkin elimi sıktı ve Celeste'in ilahileri gittikçe yükselirken, kelimeler güçle çatırdarken, ayın ışığını yüzüne düşürmesi için başını arkaya eğdi. Ay bir anda daha parlak göründü.

Aniden, neredeyse beni kör ederek, bizi Selene'nin ışığıyla yıkadı. Sonra büyük bir çatırtı oldu, sanki zamanın kendisi parçalanıyormuş gibi.

Ve sonra Dünya'ya geri döndüm.

Kaden'in cesedinin başında durdum, Larkin yanımdaydı ve etrafımızda savaş devam ediyordu. Ay ışığı yerine parlak ve sıcak gün ışığı üzerimde parlıyordu ve ilk başta tüm bunlardan dolayı hareket edemeyecek kadar sersemlemiştim. En keskin anılarım bile ayrıldığım andaki kargaşayı yakalayamamıştı ama en kötüsü ormanın zemininde yatan Kaden'di. Aklımı başımda tutmak için zihnim bu anın acısını köreltmmişti ama şimdi gerçekle tekrar yüzleştim ve şüphe ve korku tekrar içeri girdi. Onu nasıl kurtarabilirdim ki?

Ben hızla kalkanımı kaldırdım ve Larkin de aynısını yaptı, tam o sırada bir güneş ışını bize doğru parladı. Kalkanıma çarptı ve söndü, tam o sırada Kaden'in yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

"Seni koruyacağım!" Larkin kendi ay ışığını yaratırken şöyle dedi.

Ona hızlıca başımı salladım, sonra Kaden'i kollarıma aldım. Yanmış vücudu hatırladığımdan çok daha kötü durumdaydı ve içinde ne kalp atışı, ne nefes, ne de *hayat* kalmıştı. Ya bu işe yaramazsa ve boşuna eğitim almış olursam? Yüzünü avuçlarımda tutarken ellerim titredi, hâlâ orada olduğuna dair bir işaret bulmaya çalıştım. *Kaden, ben buradayım. Geri döndüm. Benim için de geri gel.*

Ay'a uzandım ve ondan güç aldım, ancak burada Lunatera'dakine kıyasla, özellikle de güneş hala dışarıdayken, halsiz hissettim. İçimde patlayan büyüyle, Ophiuchus iyileştirme güçlerimi kullandım ve dilimi Kaden'in yanağında gezdirdim. Celeste bana ay büyümün kurt yeteneklerimi artırabileceğini söylemişti ve ben de şimdi bunu umuyordum.

İkimiz de hafifçe parlayana kadar büyü Kaden'e aktı ve yavaşça cildi iyileşmeye başladı, yanıkları bronzlaşmış cildi kalana kadar kayboldu. Bu manzara karşısında içimde umut çırpınırken nefesim kesildi, ama her şey bittiğinde o hâlâ hareket etmiyordu. Vücudu iyileşmişti... ama o hala yoktu.

Hayır, diye düşündüm, bana geri dönene kadar buradan ayrılmayacağım, seni inatçı alfa. Lütfen, Kaden. Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülürken ona daha fazla güç verdim. Tam olarak ne söylediğimden emin olmasam da dudaklarımdan aniden bazı eski Yunanca kelimeler döküldü. Selene'ye bir dua, küçük, imkânsız bir mucize için bana gücünü ödünç vermesi için yalvaran bir dua. *Selene, eğer bizi biraz olsun önemsiyorsan, lütfen onu kurtarmama yardım et.*

Ay ışığı bir anda tüm ormanı aydınlattı ve benimmiş gibi hissettirmeyen ani bir güç dalgası içime doldu. Kaden'in bedenine bir yük treni gibi çarptı ve o da bu gücün etkisiyle sarsıldı. Sonra hayatımda duyduğum en güzel sesi çıkaran derin bir nefes aldı.

Bir hıçkırık bıraktım ve yüzünü tutarak gözlerini açmasını bekledim. Kalbinin yumuşak ve sabit atış sesini tekrar duyduğumda ikimizin de gözlerindeki parıltı kayboldu. Emin olana kadar bunun gerçek olduğunu ummaya cesaret edemedim.

Sonra gözlerini açtı.

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

"KADEN," diye bir hıçkırıkla daha nefes verdim, neredeyse rahatlamıştım. Alnımı onunkine yasladım, kokusunu içime çektim, her nefeste göğsünün inip kalktığını hissettim. Etrafımızda savaş devam ediyordu ama umurumda bile değildi. Sadece kendime onun tekrar hayatta olduğunu kanıtlamam gerekiyordu.

"Ayla?" diye sordu, sesi sertti.

Sesinin tınısı içimde bir şeyleri iyileştirdi. Çılgınca bir kahkaha attım ve yüzünü baştan aşağı öperken kaşları şaşkın bir şekilde çatıldı. Vücudunda herhangi bir yara olup olmadığını kontrol etmek için yeterince geri çekildim ama tamamen iyileşmişti. Çok yakından bakmayacağım bir mucize sayesinde Selene onu kurtarmama yardım etmişti. Bir tür sihirli kalp masajı gibi onu ölümden döndürmüştü ve şimdi onu bir daha asla bırakmayacaktım.

Dudaklarımı bir kez daha Kaden'in sıcak tenine bastırdım. Boynuna doğru ilerledim ve dudaklarımı tekrar tekrar nabız noktasına değdirdim. Kaden geri çekilip dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce dokunuşumla hızlandı. Gözlerimi kapattım ve kendimi onun içinde erimeye bıraktım. Onu çok özlemiştim ve bir daha görüp göremeyeceğimden emin değildim ama şimdi burada, sapasağlam dururken kendimi titrerken buldum. Ağlıyordum, sevinçten ve minnettarlıktan öylesine bunalmıştım ki içim ağzına kadar dolmuştu. Öpücüğümle Kaden'i gördüğüm için ne kadar mutlu olduğumu anlatmaya çalıştım ve ellerinin bedenimi sıkıca sarışından anladığım kadarıyla bunu gayet iyi başarmıştım.

Kalkanıma vuran bir güneş ışını beni kendime getirdi. Her ne kadar burada oturup dostumu hissetmek istesem de hâlâ bir savaş alanının ortasındaydık.

Kaden'in elleri yüzümü avuçlamak için yukarı kalktı. "Ayla?" diye tekrar sordu. Gözleri üzerimde gezinerek yeni kapüşonlu mor bornozumu inceledi. "Ne oldu?"

"Her şeyi açıklayacağım," dedim. "Ama önce buradan çıkalım. Güvende değiliz ve Güneş Cadıları şimdi gerçekten kellemi isteyecekler."

Sanki sözlerimi noktalamak istercesine, bir Güneş Cadısı büyüü ışını yanımızdaki ağaca çarptı ve her yere kıymıklar saçtı. Dallar anında alev aldı ve ben de büyüü eski Yunanca mırıldanarak söndürmek için donmuş bir ay ışığı patlaması gönderdim. Büyüü kullandığımı gören Kaden'in çenesi düştü ama onun ne düşündüğü hakkında endişelenecek vaktim yoktu çünkü Larkin ağacın altında üç Güneş Cadısıyla savaşıyordu ve yardıma ihtiyacı vardı.

Ayağa fırladım ve çatışmanın içine birkaç ay ışığı huzmesi fırlattım. Bir tanesi bir Güneş Cadısını omzundan yakaladı ve tökezleyerek geri çekildi. Daha fazla büyü yaparak Güneş Cadılarının dikkatini Larkin ve kendim arasında paylaştırdım. Bir savaşçı olmadığına dair tüm konuşmalarına rağmen, Larkin savaştığı iki cadıyı yere serdi ve sonra birlikte sonuncusunu hallettik.

"Ne oluyor lan?" Kaden yavaşça yanımda durarak sordu. Bana artık beni tanıımıyormuş gibi baktı. "Ellerinden büyü yapmayı ne zaman öğrendin? Ve o kız kim?"

"Sonra," dedim. "Sana anlatacak çok şeyim var ama önce Jordan'ı bulmalıyız. Eğer onu yanımıza alabilirsek eş bağı koparabiliriz."

Jordan'ı düşündüğümde, eş bağı boğazımdaki safra gibi içimde yükseldi, arzu ve tiksintinin o baş döndürücü karışımı, içimde onun tam olarak nerede olduğunu söyleyen bir çekiştirmeye birlikte. Ben Lunatera'dayken bağ tamamen kopmuştu, bu da onu besleyen Güneş Cadısı büyüü olduğunun bir başka kanıtıydı. Şimdi Dünya'ya döndüğümde eş bağı'nın ağırlığı omuzlarıma düşen kayalar gibi geri geldi. Ondan kurtulmak için sabırsızlanıyordum.

"Beni ona götür, ben hallederim," dedi Kaden, kalabalığın içinde üvey kardeşimi ararken gözleri kısılmıştı.

Kendini beğenmiş alfa, diye düşündüm gülümseyerek. Kaden bir anda devasa siyah kurduna dönüştü ve sonra burnunu havaya kaldırıp keskin bir nefes aldı, şüphesiz Jordan'ın koku izini bulmaya çalışıyordu. Kaden düştüğünde Jordan sadece birkaç metre uzaktaydı ama ben onu iyileştirirken kaçmış olmalıydı - ama eş bağıyla onu kolayca hissettim.

Kuzeye. Kulübenin önündeki açıklığa baktım ve savaşın sona ermeye başladığını gördüm, birçok şekil değiştiren ya yenilmiş ya da

kaos ve ölümden kaçmaya başlamıştı. Etrafımızdaki ormanda dumanlar tütüyordu ve bazı ağaçlar Güneş Cadıları'nın büyüü yüzünden yanıyordu. Tanıdık yüzler aradım ama tanıdığım hiç kimseyi görmedim ve sevdiğim diğer herkesin kaçmayı başarmış olması için dua ettim.

Savaştan uzaklaşmaya başlarken Kaden'e "Bu taraftan," dedim.

Kaden karşılık olarak alçak bir hırıltı çıkardı ve kendi koruyucu kurdum gibi yanımdan geçti. Ben de kurdumu serbest bırakmayı düşündüm ama daha fazla büyü yapmam gerekirse diye insan formunda kalmak istedim. Ormanın derinliklerine doğru ilerlerken kalkanımı ikimizin etrafında tuttum. Arkamdan gelen hareket sesiyle Larkin'in peşimizden uçtuğunu fark ettim ama o da ormanda bizim kadar kolay ilerlemekte zorlanıyordu.

Jordan çok uzakta değildi, diğer Güneş Cadılarından bazılarıyla birlikte büyük bir ağacın altında duruyordu, yanında da kurt formundaki üç Aslan değiştiricisi vardı. Jordan Güneş Cadısı Roxandra ile tartışıyor gibiydi, ellerini çılgınca sallıyordu ama ne dediğini anlayamıyordum, en azından insan formundayken. Geldiğimizi fark ettiklerinde Roxandra bir havai fişek patlaması gibi bir anda ortadan kayboldu ve arkasında sadece bir duman izi bıraktı. Jordan'ın şekil değiştirenleri bize saldırdı ama Leolar daha bize ulaşmadan ay ışığından bir duvar ördüm. Ona çarptılar ve sersemlemiş bir halde geri düştüler, sonra Larkin onları sihirli zincirlerle çabucak bağladı. Koptular ve dövüştüler ama kapana kısıldılar.

Kaden şiddetli bir hırıltıyla Jordan'a doğru saldırdı ve tüylerim diken diken oldu. Jordan, Kaden'in duraklamasına neden olan bir Leo kükremesi çıkardı ama kalkanım beni etkilerden korudu ve Larkin de iyi görünüyordu. Jordan şekil değiştirerek büyük bir altın kurda dönüştü ve gün batımı renkleri kürkünü daha da görkemli gösterdi. Kaden kadar iri ve hızlıydı; diş ve pençelerin parıltısı içinde çarpıştıklarında biraz ürperdim.

"Onu öldürmeyin!" Kaden Jordan'ın böğrünü ısırırken ben bağırdım. "Ona canlı ihtiyacımız var!"

İlk başta dinleyeceğini düşünmemiştim ama sonra bıraktı ve bana baktı, dudakları bir hırıltıyla geriye kıvrılmıştı. Jordan'ın kanı iri dişlerini boyamıştı ve üvey kardeşim damarlarında dolaşan Ophiuchus zehrinden dolayı biraz sendeledi. Umarım sadece onu bayıltmaya yetecek kadar. Kaden başını salladı, itiraz etmek istediğini neredeyse duyabiliyordum ama geri çekildi.

Jordan'ı ay büyüümün bir kısmıyla patlattım ve Larkin'le birlikte onu diğer kurtlar gibi bağladık. Jordan yere sertçe çarptı, gözleri

uzuvları hâlâ mücadele edip kaçmaya çalışsa da kapanmaya devam etti. Ama sonunda zehre yenik düştü ve gevşedi.

"Dur!" diye seslendi tanıdık bir ses ve Evanora'nın bize doğru adım attığını görmek için tam zamanında arkamı döndüm. Celeste'e göre teyzem. Evanora Güneş Cadıları'nın Baş Rahibesiydi ve Larkin'le birlikte onu alt edebileceğimizden emin değildim. Yine de bu Larkin'i denemekten alıkoymadı. Evanora'ya doğru bir ay ışığı huzmesi fırlattı. Baş Rahibe sanki sinir bozucu bir haşereymiş gibi onu kenara itti ve karşılık vermek için elini kaldırdı.

"Kaden!" Larkin ellerini kaldırıp bir başka ay ışığı duvarı yansıtırken ben bağırdım ve Jordan'ı getirmesini işaret ettim. Larkin homurdanmasına rağmen Evanora'nın ilk güneş ışını duvara çarptı ve söndü.

"Kahretsin, çok güçlü," dedi, büyüü pekiştirirken kaşları çatıldı.

"Kahretsin, buradan çıkmamız lazım," dedim. "Yaklaş!"

İnsan formuna geri dönmüş ve tamamen çıplak olan Kaden, Jordan'ı patates çuvalı gibi tek omzuna atmıştı. Çok özlediğim manzaranın tadını çıkarmak için kendime bir an verdim, sonra Kaden ve Larkin'i tuttum ve büyüün bir kez daha içime akmasına izin verdim. Henüz gün ışığında ısınlanmayı denememiştim ama Celeste artık sihri me tam erişimim olduğuna göre bunu yapabileceğime dair bana güvence vermişti.

Güneş tutulması toplantımız için diğer tüm sürüleri buraya davet ettiğimizde, Wesley herkes için kulübenin bulunduğu yerin bir haritasını çıkarmış ve yaklaşık iki mil ötede, herhangi bir sorunla karşılaşarsak buluşacağımızı söylediğimiz bir buluşma noktasını işaretlemişti. Kaden ve ben oraya vardığımızda kısaca kontrol etmiştik ve şimdi bizi oraya götürebileceğime ve orada bekleyen arkadaşlarımızı bulabileceğime güveniyordum. Noktayı hayal ettim ve sihirle uzandım ve bir anda hepimiz oradaydık.

Larkin ve Kaden'i bıraktım ve etrafıma bakındım. Henüz kimse yoktu. Lanet olsun. Neredeydiler? Canlı çıkabilen var mıydı?

Kaden, Jordan'ı hiç istifini bozmadan yere bıraktı ve sonra dilinde taleplerle bize döndü. "Biri bana bu çocuğun kim olduğunu, neden kukuletalı bir pelerin giydiğini ve birdenbire nasıl büyü yapabildiğini anlatsa iyi olur."

"Ben çocuk değilim, çok teşekkür ederim," dedi Larkin, sanki bunu söylemeye alışık olduğu bir şeymiş gibi gözlerini devirerek. "Muhtemelen ikinizin toplamından daha yaşlıyım."

Kaden kaşlarını çatı. "Ne?"

"Bu kuzenim Larkin," dedim. "Sen... baygınken çok şey oldu. Sana her şeyi sonra anlatacağım."

Çalıkların arasındaki hareketlilik hepimizi alarma geçirdi, ama sonra Harper ve Dane ağaçların arasından fırladılar, ikisi de çıplak ve biraz kanlıydı, Balık alfası Amos da hemen arkalarındaydı. Onları görünce rahat bir nefes aldım ve diğerlerinin de geleceğini umdum. Ama ağaçların arasından başka kimse gelmeyince kalbim sıkıştı.

"Gelebilmenize sevindim." Kaden ikisine de başıyla selam verdi. "Hayatta kalan başka birini gördünüz mü?"

Dane başını salladı ve Harper cevap verdi, "Hayır, henüz değil. Orman yanıyor ve hızla yayılıyor. Orası tam bir kabus. Başka birinin gelip gelmeyeceğinden emin değilim."

"Hayır," diye fısıldadım. Değer verdiğim pek çok insan hâlâ dışarıdaydı. Wesley, Mira, Jack... Ayrıca toplantıya davet ettiğimiz tüm alfa ve betalar. Mutlaka bazıları saldırıdan kurtulmuş olmalıydı. Derin bir nefes aldım. Müttefiklerimizden bazılarının hâlâ hayatta olması ve yardımına ihtiyaç duyması gibi en ufak bir ihtimal bile varsa, onları yüzüstü bırakamazdım. "Onları bulmak için geri dönüyorum."

Kaden hemen başını salladı. "Hayatta olmaz."

"Birinin hayatta kalanları aramaya gitmesi gerek," dedim ellerimi kalçalarımaya dayayarak. Kaden'in sahiplenici alfa tavrını özlemiştim ama şimdi bunun zamanı değildi. "İçeri ve dışarı ışınlanabilirim ve kendimi şekil değiştirenlere ve cadılara karşı savunabilirim." En azından cadıların çoğuna karşı. Evanora başka bir hikâyeydi ama ondan tamamen uzak durabileceğimi umuyordum.

Kaden kısık bir hırıltı çıkardı. "Hayır. Bu çok tehlikeli."

"Güven bana," dedim usulca. "Yemin ederim sana geri döneceğim. Seni ölümden şimdi başıma bir şey gelsin diye geri getirmedi."

Kaden gözlerini kırptırdı. "Ölümden mi döndün?"

"Dediğim gibi, konuşacak çok şeyimiz var." Kaden'e kavuştuğum için onunla kalmayı çok istiyordum ama şu anda bana daha çok ihtiyacı olan başka insanlar vardı. Alfa dişi olarak bu benim görevimdi ve Kaden'in gözlerinde, sürümüzü korumak için bunu yapmamız gerektiğini bilen bir alfanın isteksiz anlayışını gördüm.

Geri çekildim ve ortadan kayboldum.

ONUNCU BÖLÜM

Havaya yayılan yoğun duman gökyüzünü siyaha boyuyordu. Yangın ormanda hızla yayılmış, neredeyse birkaç dakika öncesinden bile fark edilebilir hale gelmişti. Öksürdüm ve yanan ormanda tökezleyerek ilerledim, acele etmem gerektiğini bilerek dost canlısı birini aradım. Yer değiştirmeyi düşündüm ama burnum artık işe yaramıyordu, duman yüzünden o kadar tıkanmıştı ki önümüzdeki birkaç gün boyunca ateşten başka bir şeyin kokusunu alabileceğimden şüpheliydim.

Önce kabini kontrol ettim, kendimi korumak için elimden geldiğince ağzımı ve burnumu kapüşonumla kapattım, ancak burası çoktan yutulmuştu. Yine de içeriye bakmaya çalıştım, hayatta kalan var mı diye seslendim, o sırada tavandan bir kiriş düştü ve her yere korlar saçıldı. Ezilmemek için tam zamanında ısındım. Babamın kulübesi için çok fazlaydı. Orada biri varsa bile, onlar için artık çok geçti. Devam etmek zorundaydım.

Arkamdan tanıdık bir sesin haykırdığını duydum. *Mira*. Ormanda koşabildiğim kadar hızlı koştum, yanan alanların yanından geçerken içimde korku kabardı. Onu burada istemiştim ve eğer ölürse kendimi asla affetmeyecektim.

Dumandan kısa bir mesafe uzakta, yangının henüz ulaşmadığı bir açıklığa rastladım. Mira insan formundaydı, eşi ise kurt formunda ve kanlar içinde onun yanındaydı ve onu başka bir kurda karşı savunuyordu. Avucumda bir ay ışını ile onlara doğru koştuğumu gören düşman kurt ormana doğru kaçtı ve Mira küçük bir rahatlama çığlığı attı. Bana doğru tökezledi ve topalladığını fark ettim.

"İyi olmana çok sevindim," dedi ve bana sarıldı.

Boğazımda bir yumru ile ona sıkıca sarıldım, sonra geri çekilip ona baktım. Onun için sadece birkaç dakika geçmişti ama benim için onu görmeyeli sonsuzluk kadar uzun zaman olmuştu. Kir ve kan zeytin rengi tenine bulaşmıştı ve uzun siyah saçları birkaç yaprakla birbirine karışmıştı. "Sen iyi misin?" diye sordum.

Mira bacağını hareket ettirirken yüzünü buruşturdu. Kot pantolonunda uzun bir kesik fark ettim, çoktan iyileşmeye başlamış olmasına rağmen hâlâ ağır ağır kan sızıyordu. "Ben Aiden'dan daha iyi durumdayım," dedi ve dört ayağı üzerinde durmaya çalışan arkadaşını işaret etti.

"Artık güvendesin. Seni diğerlerinin yanına götürebilirim ve onlar da seni iyileştirir." Bir elimle Mira'yı tuttum ve diğer elimi Aiden'ın sırtına koydum. İkisini de açıklığa taşır taşımaz, "İyileşmemiz gerek!" diye bağırdım.

Harper ve Dane onlara yardım etmek için hemen öne çıktılar. Kaden bana doğru gelmeye başladı ama o beni durduramadan geri ışımlandım. Wesley hâlâ dışarıdaydı ve onu bir daha terk edersem lanetlenirdim.

Döndüğümde yangın çoktan kötüleşmişti. Selene'ye kısa bir dua ettim, çünkü gerçekten dinliyor gibi görünüyordu ve hayatta kalan başka birilerini aramaya koyuldum. Ararken hızlı bir büyülü kalkan beni duman ve ateşten korudu ama bulduğum tek şey ölülerdi, bazıları pençelerle parçalanmış, diğerleri Güneş Cadısı büyüleriyle yanmış ve kararmıştı.

Sonra tanıdık bir kurt kokusunun kısa izini yakaladım. *Wesley*.

Onu etrafı ateşle çevrili, başka bir kurtla, Leo'yla dövüşürken buldum. İkisi de yaralıydı, ikisi de üstünlük sağlayamıyordu ve alevler her geçen saniye daha da yaklaşıyor, onları kafese hapsediyordu. Alevleri uzak tutmayı umarak etraflarına soğuk püskürttüm ve bu Leo kurdunun dikkatini Wesley'in onu yere serip dişlerini boynuna geçirmesine yetecek kadar dağıttı. Aslan hareketsiz kalmadan önce titreyerek son bir nefes verdi.

Kardeşıme doğru koştum ve onu hâlâ hayatta görünce rahatlama çığlıklarımı tuttum. Yere çöktüm ve kollarımı tüylü boynuna dolayarak ona sıkıca sarıldım. Nefes nefese kalmıştı ve kürkünün her yerinde kan olduğunu gördüm ama başını bana yaslayarak o da beni gördüğü için rahatladığını gösterdi.

Birkaç saniyeliğine diğerlerini aramayı düşündüm ama bunun bir anlamı yoktu. Etrafımızdaki ateş neredeyse baş edilemeyecek kadar sıcaktı ve her yerde ölü şekil değiştirenler ve yerde yatan birkaç kırmızı pelerinli Güneş Cadısı vardı. Yine de Evanora ya da kızından iz yoktu; işler kötüye gitmeden önce kaçmış olmalıydılar.

"Hadi buradan gidelim," dedim. Ama ben ışınlanmadan hemen önce Wesley'nin kulakları dikildi.

Başını güneye doğru salladı ve o zaman ben de duydum - birinin hıçkırık sesini. Kahretsin. Burada başka kim vardı? Wesley ile bakiştık ve hep birlikte sese doğru ilerlemeye başladık.

Çıplak bir kadın yere düşmüş bir şekil değiştirenin üzerine çömelmiş, ağlıyor ve ileri geri sallanıyordu. Bunun Eileen, Yay sürüsünün dişi betası ve Kaden'in eski sevgilisi olduğunu anlamam bir anımı aldı. Üzerini kaplayan kan ve kirin altında zorlukla tanınabiliyordu. Sonra sarıldığı l şekil değiştireni gördüm. *Eşi.*

"Gitmeliyiz," dedim ve eğilip Eileen'in omzunu sıktım. Bana baktı, gözleri yaşlarla dolmuştu. Başını şiddetle salladı, parmakları l arkadaşının bedeninin tüylerine biraz daha sıkı sarıldı.

"Burada ölmeyi tercih ederim," diye hıçkırdı, kelimeler zorlukla anlaşılıyordu. "En azından onunla birlikte olacağım."

Onu ayağa kaldırmaya çalıştım ama o güçlüydü ve vücudunu bırakmadı. "Eileen, burası güvenli değil. O senin yaşamaya devam etmeni isterdi. Lütfen bizimle gel."

Eileen başını daha da şiddetle salladı. "Hayır, ben sadece onunla birlikte olmak istiyorum. Anlamıyorsunuz. Ruhumun yarısını kaybettim..."

Wesley insan formuna geri döndü ve kaşlarını çatarak ona baktı, onun basitçe *lme* arzusunu anlayamadığı açıktı. Ama yine de, bir eşe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Kaden'i kurtarma umudunu göğsümde taşımasaydım, ben de Lunatera'da geçirdiğim zaman boyunca hayatta kalamazdım.

"Gitmemiz gerekiyor," dedi.

Ateş etrafımızı sarmaya başlamıştı ve cesetleri tkermeye başladığında burada olmak istemiyordum. Eileen her ne kadar eşinden ayrılmak istemese de, burada ölmek istediğinden şüpheliydim. Bir Yay burcu olarak aslında ateşten zarar görmeyecekti ama Koç ya da Aslan burcu şekil değiştirenler de zarar görmeyecekti ve onu burada başka kimin bulabileceği de belli değildi. Ayrıca, onu oradan sağ salım çıkarmayı Yay sürüsüne ve Kaden'e borçluydum. Kederiyle daha sonra başa çıkmak zorunda kalacaktı ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

Giysilerimi yırtıp Wesley'e fırlattım, sonra da kurt formuna geçtim. Eileen neler olduğunu anlamaya fırsat bulamadan dişlerimi omzuna geçirdim ve ısırarak Ophiuchus zehrimi saldım.

Bir ıgık attı ve çırpınarak kendini kurtarmaya çalıştı, ben de onu bıraktım. ırpınarak uzaklaştı, sanki dışmanmışız gibi Wesley ve bana çılgınca bakıyordu.

Wesley ellerini yalvarırcasına uzattı. "Sadece sana yardım etmeye çalışıyoruz."

Hırladı ama sonra yana doğru devrildi, bayıldı. Hâlâ hayatta olduğundan emin olmak için onu kokladım ve sonra geri kaydım.

Wesley bana giysilerimi geri verdi ama gözlerini Eileen'den ayırmadı. "Sence uyandığında bizden nefret edecek mi?"

"Muhtemelen. Ama onu terk edersek kendimle asla yaşayamam." Giyinmek için zamanım yoktu, alevler daha da yaklaşmıştı, dayanılmaz derecede sıcaktı. *Hemen* gitmemiz gerekiyordu.

Kardeşim bir adım öne çıktı ve hâlâ yaralı olmasına rağmen onu kolayca kollarına aldı. Gerçek bir alfa gibi. "Ben de öyle."

Wesley'e tutundum ve bizi ışınladı. Güvenli bölgeye girdiğimizde Wesley Eileen'i nazıkçe yere yatırdı ve ben de tekrar giysilerimi giydim. Kaden'in kafası bize doğru döndü ve Eileen'in yüzükoyun yatan formuna bir göz atmasına rağmen, bana doğru geldi.

"Yaralandın mı?" Gözleri endişeliydi ve ellerini omuzlarımda gezdirirken kalbim yumuşadı.

"Ben iyiyim. Kan benim değil."

Kaden dirseğimden tutup beni ormanın ilerine doğru götürmeden önce Harper ve Dane'i Wesley ve Eileen'i kontrol etmeleri için çağırdı. Mira ve Aiden bir kütüğün üzerinde dinlenirken Balık burcu alfasıyla konuşuyorlardı ve Jack'in Terazi burcu alfası Ethan'la birlikte durduğunu gördüm. Yanlarında birkaç başka şekil değiştiren daha görünce rahatladım. Yine de yeterli değildi.

"Başka kimse geldi mi?" diye sordum. "Hayır," dedi Kaden, sesi kısıktı.

Jack yorgun ve ölü gözlerle yukarı baktı. "Capricorn beta öldü. Onu kurtarmaya çalıştım ama..." Başını iki yana salladı.

Sertçe yutkundum. Bugün çok fazla insan kaybetmiştik ve geri dönüp daha fazla kurtulan aramamın imkânı yoktu. Yangın çok şiddetlenmişti ve artık hareket etmeyi bıraktığım için vücuduma derin bir ağrı yerleşmişti. Yaptığım onca sıkı eğitime rağmen güçlerimi aşırı kullanmıştım.

Larkin gölgelerin arasında, herkesten uzakta durmuş, izliyor ve dinliyordu. İçimde bir pişmanlık parıltısı hissettim. Doğru olanı yapmış mıydım?

Benimle gelmesine karar vermek mi? Yardımına ihtiyacım vardı ama onu getirdiğim dünyaya bak. Ait olmadığı bir dünya.

Açıklıktaki herkes sessizdi ve çoğu yaralıydı, savaştan yorgun düşmüştü ve külle kaplanmıştı. Bazıları bunun olduğuna inanamıyormuş gibi görünüyordu, diğerlerinin ise kalplerinin kırıldığı belliydi. Saldırı o kadar beklenmedik ve acımasızdı ki hepimizi şoka sokmuştu. Arkadaşlık bağım beni birkaç metre ötede hâlâ baygın olan Jordan'a doğru çekti. *Bu onun hatası.*

"Çok fazla insan kaybettik," diye fısıldadım Kaden'e. Bakışlarımı karşıladı ve gözleri periliydi. Ölümden geri getirildikten sonra hayatı için umutsuz bir mücadeleye daha atıldığında neler hissettiğini hayal bile edemiyordum.

Çenesini sıktı. "Şu anda ölümler için yapabileceğimiz bir şey yok. Önemli olan hayatta kalan herkesi güvenli bir yere götürmek. Yangın yakında bu bölgeyi tüketecek ve herkesi bir an önce ayağa kaldırıp harekete geçirmemiz gerekiyor. Düşman sürülerinin nereye gittiğini ya da gölgelerde bizi avlamak için bekleyen Güneş Cadıları olup olmadığını bilmiyoruz."

Kalan şekil değiştiren grubun etrafına bakındım. Şu anki halleriyle hızlı hareket etmelerini sağlamak imkânsızdı ve arabalarımızı kulübenin arkasında bırakmıştık. Kaden haklıydı; Güneş Cadıları ve Aslanların bizi ortadan kaldırmak için büyük hamlelerini yapmaları için en uygun zaman buydu. Buradan bir şekilde çıkmamız gerekiyordu ve bunu yapmanın tek bir güvenli yolu vardı.

"Bir fikrim var ama işe yarar mı bilmiyorum," dedim, ama bu düşünce beni daha da yordu.

Kaden bana şüpheli bir bakış attı. "Bu ses neden hoşuma gitmiyor?"

Larkin'e doğru yürümeden önce, "Herkesi buraya topla," dedim.

"Yardıma ihtiyacım var."

Tereddüt etti, gözleri irileşmişti. "Ne ile?"

"Kendimi biraz bitkin hissediyorum ve bir sonraki bölüm için çok fazla güce ihtiyacım var - bir şekilde yardım edebilir misin?" diye sordum.

Başını salladı. "Bunu yapabilirim."

"Güzel." Uzun bir nefes aldım. "Buradan canlı çıkmamızın tek yolu bu olabilir."

Bunun üzerine yutkundü ve hemen ay ışığını ellerine çağırdı, sonra da bana doğru fırlattı. Güç, bir bardağa dolan su gibi içimi doldurdu ve ben de ayla olan kendi bağlantımı çektim. Ben parlamaya başladığımda ve insanlar etrafımızda toplandığında, özellikle de Kaden herkesi çağırdığında, yumuşak solumalar oldu.

Bedenimin taşıyabileceği kadar gücü tuttuğumu hissettiğimde, onu bir nefes gibi dışarı bıraktım. Tüm açıklık ay ışığıyla kaplandı, alacakaranlık kasvetinde parıldadı. Şekil değiştirenlerin çoğu ona dokunmak için uzandı ve ben de gözlerimi kapatıp bizi *uzaklara* taşımaya odaklandım. Ophiuchus sürüsünün Kanada'daki saklanma yerini gözümde canlandırdım, görüntüyü hafızamdan çıkarıp zihnimde olabildiğince net bir şekilde tutmaya çalıştım. Bırakın bir grup insanla birlikte olmayı, kendimi hiç bu kadar uzağa taşımamıştım ama aynı zamanda tüm sihrimin kilidini açmış ve onu kullanmak ve güçlenmek için aylarca eğitim almıştım. Sadece işe yarayacağına *inanmam* gerekiyordu.

Bir telaşla, gücün niyetimi ele geçirdiğini hissettim ve içime doğru büyük bir çekim oldu. Üzerime bir yorgunluk dalgası çökerken neredeyse büyüünün kontrolünü kaybediyordum ama son saniyede ona tutunmayı başardım ve sonra gitmiştik.

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Hepimiz vardığımızda gözlerimi açıp Ophiuchus'un saklandığı yeri bir an için görebildim ama sonra görüşüm değişti. Büyü tamamlandığı anda dizlerimin bağı çözüldü ve birkaç adım öne doğru tökezledim. Kaden'in bana düşmekle ilgili öğrettiği her ders aklımdan geçerken, zarifçe yere inmeye çalıştım ama asla yere çarpmadım. Bir çift büyük, güçlü kol belimi sararak hızlı inişimi durdurdu ve sonra kaslı bir göğse doğru tutuldum. Nefesim kesildi, her şey hala dönüyordu ve Kaden'in kollarına minnetle sarktım.

Alçak, koruyucu bir hırıltıyla beni kendine doğru daha sıkı çekti. "Bu pervasızcaydı."

"Hayır, halkımızı kurtarmak için bu gerekliydi," dedim küçük bir gülümsemeyle. İşe yaramış olmalıydı, yoksa bana bu kadar kızgın olmazdı. Vücudunun benimkine karşı hissinin tadını çıkardım, o kadar katı ve gerçektir ki. Ellerimi boynunun arkasında birleştirdim ve ona daha da sokuldum. "Seni kaybettiğimi sandım."

Ellerini belime doladı. "Sonunda bana neler olduğunu anlatmanın zamanı geldi."

Konuşacak çok şeyimiz vardı, yaralı şekil değiştirenlerin bakımını yapmamız gerekiyordu ve hepimizin iyi bir gece uykusuna ihtiyacı vardı. Ancak bunlardan önce, bir sonraki adımlarımız ve ne yapmayı planladığımız hakkında konuşmamız gerekiyordu.

"Size anlatacağım ama bu uzun bir hikâye ve diğer alfa ve betalar da tartışma için burada olmalı. Size anlatacaklarım herkesi etkileyecek."

"İyi, ama daha sonra bir rapor daha bekliyorum... yalnız kaldığımızda." Beni yere bıraktı, gitmeme izin vermeden önce ayakta durabildiğimden emin oldu.

Alfa'nın kulübesinin kapısı patlayarak açıldı ve Stella koşarak dışarı çıktı. Diğer birkaç Ophiuchus şekil değiştiren etrafımızda toplandı, dışarıdaki yeni insanların sesiyle kendi kabinlerinden dışarı çıktılar.

Stella önümüzde durdu, gözleri parlıyordu. Herkesin durumuna bakarken kaşlarını çatı ve sonra bize döndü. "Ne oldu?"

Bir adım öne çıktım ve kendimi durduramayarak ona sarıldım. Karşıma çıkana kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. "Seni çok özledim."

Stella geri çekildi ve bana sorgulayan bir bakış attı. "Ben de seni özledim," dedi. "Ama sadece birkaç gün oldu."

Başımı salladım. Onlar için neredeyse hiç zaman geçmemişken benim bu kadar uzun süre yok olduğumu bilmek tuhaf bir duyguydu. "Buradaki herkes için şifa, yiyecek ve barınağa ihtiyacımız var. Ayrıca alfa ve betalarla olanlar hakkında konuşmam gerekiyor."

"Anlaşıldı," dedi ve diğer bazı sürü üyeleriyle konuşmak için uzaklaştı.

Kaden şu anda Jordan'ı taşıyan Dane'e döndü. "Onu bağlayın ve kaçamayacağı bir yere koyun."

Jack, Jordan'ı götürürken Harper ve Dane'e katıldı. Gidişlerini izledim ama gerçekmiş gibi hissetmedim. Bunca zaman Jordan'ı yenilmesi gereken en büyük düşman olarak gördükten sonra, onu esir almıştık ve Larkin eş bağını koparmamda bana yardım edecekti. Her şey yakında bitecekti.

Kaden, toplantıdan bizimle birlikte dönen diğerlerine hitaben, "Herkes lütfen kabinde bana katılsın," dedi.

Diğerlerinden bazıları içeri girmeye başladı ama biz onlara katılamadan Clayton koşarak yanımıza geldi. Kaden'le alçak sesle konuşmak için hareket ederken telaşlı, neredeyse çılgınca görünüyordu. "Bir sorunumuz var."

"Ne oldu?" Kaden sordu.

Alandaki herkes konuşmaları duyabiliyordu ama en azından hepsi Kaden ve Clayton'a biraz mahremiyet tanıyormuş gibi davrandılar. Muhtemelen bu yeni sorunun onları da etkileyip etkilemediğini görmek için bekliyordı.

"Tanner güneş tutulması toplantısı için seninle aynı saatlerde ayrıldı." Clayton'ın kaşları çatıldı. "Henüz dönmediler ve

küçük bir Ophiuchus grubunu da yanlarına aldılar. Geride kalan bir başka şekil değiştiren ise Güneş Cadıları'na gideceklerini söyledi."

"Tanner bize Güneş Cadıları'na ihanet mi etti?" Kaden boğazından alçak sesle hırladı ve ondan akan gerilimi hissettim. *Kızgındı* ve haklıydı da. Eğer Tanner bunu yaptıysa, kendi sürü üyeleri de dâhil olmak üzere pek çok şekil değiştireni ölüme mahkûm etmişti.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," dedim, ama bu Güneş Cadıları'nın bizi babamın kulübesinde nasıl bu kadar kolay bulduklarını açıklıyordu. Bunun benim ve Jordan'la olan bağlantım yüzünden olduğundan endişelenmişim.

"Tanner tek seçeneklerinin korunmak için Güneş Cadıları ile ittifak yapmak olduğunu düşünmüş olmalı," dedi Stella yumuşak bir sesle, Kaden ve benim arama bakarak. "Özellikle de onların Ophiuchus sürüsünü yok edeceğinden endişeleniyorsa." "Ben de öyle düşünüyorum," dedi Clayton acımasızca. "Bu da başka bir soruya yol açıyor.

sorun."

Ne, bir tane daha mı? Kemiklerime kadar işleyen yorgunluk beni sürüklerken düşündüm.

Bu gece bir krize daha dayanabileceğimi sanmıyordum.

"Devam et," dedi Kaden dişlerini sıkarak. Öfkesini göstermeyi ne kadar çok istediğini görebiliyordum ama öfkesini kontrol altına almak ve sakin kalmak için elinden geleni yapıyordu.

Clayton, "Tanner nerede saklandığımızı biliyor," dedi. "Güneş Cadıları yeniden toplandıktan sonra bir sonraki duraklarının burası olacağından hiç şüphem yok."

Kaden nefesinin altında küfretti. "Yarın ayrılmak zorunda kalacağız. Tüm sürü."

"Nereye gideceğiz?" diye sordum. Buraya daha yeni dönmüştük ve Lunatera'da kaldığım süre boyunca bunun hayalini kurmuştum.

Bekle. *Lunatera*. Ophiuchus sürüsünü oraya götürebilir miyim? Hayır, bu müttefiklerimize Ay Cadıları'nın gizli saklanma yerini söylemek anlamına gelir. Bizim tarafımızda kalacaklarına inanmak istiyordum ama kendi sürü üyelerimiz bize ihanet ediyorsa, bunu Ay Cadıları'na ve köyün diğer sakinlerine yapamazdım. Eğer Güneş Cadıları burayı bulursa, oradaki herkesi öldürürlerdi.

Ethan öne çıktı ve Kaden'e seslendi. "Terazi sürüsü seni koruyacak." Sözlerini kalabalığın geri kalanına da uzattı. "Hepinize."

Kaden diğer alfaya uzun uzun baktı. Hemen hemen aynı boydaydılar ve her ikisinin de siyah saçları ve günlerce süren kasları vardı ama Ethan dövmelemin ve sofistikeliğin bir çelişkisiyken, Kaden tamamen sağlam bir dağ adamıydı. Ethan'ın iş kıyafeti kavgada terk edilmişti ve

Şimdi beline yırtık bir kumaş parçası sarmıştı ama hiçbir şeyi örtmüyordu. Zaten çiftleşmemiş olsaydım, gözlerimin kumaşın içine inen siyah saçlara takılmasına izin verirdim. Stella ve Larkin bunu kesinlikle fark etmişlerdi ve başka tarafa bakmakta zorlanıyorlardı.

"Ophiuchus sürüsünü mü alacaksınız?" Kaden sesinde şaşkınlık ya da belki de şüpheyile sordu. Onu suçlayamazdım - sadece aylar önce Ophiuchus sürüsü Zodyak Kurtları'nın dışlanmışlarıydı ve Kaden, Terazi sürüsü de dahil olmak üzere oradaki her alfa tarafından Convergence'da dışlanmıştı.

"Evet, Teraziler Toronto'da sürünüzü koruyacak," dedi Ethan. "Aslanlar ve Güneş Cadıları ile diplomasi denemek istedim ama şimdi görüyorum ki onları ikna etmenin bir yolu yok. Tek yol onları durdurmak. Birlikte, müttefik olarak." Kaden'e elini uzattı ve o da bir anlık tereddütten sonra elini tuttu.

"Teşekkür ederim," dedi Kaden. "Bu çok cömert bir teklif."

Terazi Alfa başını eğdi. Daha fazlasını söylemeye hazır görünüyordu, belki de gerçek bir özrü -Kaden *bunu hak ediyor*, diye düşündüm alaycı bir şekilde- ama bir an sonra geri çekildi.

"Yarın gün batımında yola çıkacağız." Kaden tekrar Clayton'a döndü. "Herkesi taşınmaya hazırlamaya başla. Sadece gerekli eşyaları toplayın ve gerisini geride bırakın."

Clayton başını salladı ama kaşları çatılmıştı. "Sürü bundan hoşlanmayacak olsa da biz hazır olacağız."

Stella omuz silkerek, "Kızgın olmaları ölmelerinden iyidir," dedi.

"Fırsat bulduğumda herkese hitap edeceğim," dedi Kaden. "Sürümüzü güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağız. Her zaman yaptık."

Clayton başını eğip uzaklaşırken, Kaden dudaklarında bir çatık kaşla boşluğa bakıyordu. Omuzlarında alfa olmanın ağırlığını görebiliyordum ve Tanner ile diğer şekil değiştirenlerin bizi terk edip muhtemelen bize ihanet edeceği haberinin yıkıcı bir darbe olduğunu biliyordum. Tanner, Kaden'in sürüyü yönetme biçimine karşı çıkıp ona alfa olarak meydan okumadan önce bir zamanlar arkadaşlıklar. Tanner'ın eşi Lindsey'i yenerek alfa dışı pozisyonumu almak için o savaşta ben de savaşmak zorunda kalmıştım.

Kaden endişelerinden sıyrılıp beni kulübesine götürdü ve biz eve girerken diğerlerinin de yavaşça bizi takip ettiğini duydum. Bir an için kapıda durdum ve tanıdık görüntülerin ve seslerin tadını çıkararak nefes aldım. Sonra hepimiz oturma odasına yerleştik ve Stella içkileri dağıtmaya başladı

ve biraz yiyecek, hemen hemen herkes çıplak olduğu için birkaç battaniye ve kıyafetle birlikte. Hayal kırıklığıma rağmen Kaden bir tişört ve kot pantolon giydi, ben ise kraker ve peyniri minnetle kabul ettim. Bu sabah Lunatera'dan ayrılmadan önce kahvaltı edemeyecek kadar gergindim ve yemek önüme gelene kadar ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim.

Yemeğimizi yerken ve biraz su yudumlarırken Kaden'e yaslandım ve diğerlerini inceledim. Kimse acil bakıma ihtiyaç duyacak kadar kötü yaralanmamıştı ve sistemlerine yiyecek ve içecek girdiğinde, şekil değiştirenlerin iyileşme süreci sihrini gösterebilirdi. Balık burcu alfası Amos, Mira ve Aiden'la birlikte ada tezgahında kümelenmiş, Ethan ise Kaden ve benim kanepede oturduğumuz yerin karşısındaki sandalyeye oturmuştu. Wesley Eileen'i başka bir sandalyeye oturtmuştu ve Eileen uyanıp usulca ağlıyordu. Bu dört grup birlikte burada Ophiuchus'a katılıyordu: Balık, Terazi, Yay ve Yengeç. Oğlak sürüsünden kimsenin hayatta kalmadığını yüzümü buruşturarak fark ettim.

Larkin duvara yaslanmış, küçük kollarını kavuşturmuş, yersiz ve rahatsız görünerek herkesi gözlemliyordu. Çocuk gibi görünmesine rağmen odadaki en yaşlı insanlardan biriydi ama aynı zamanda şekil değiştiren kanı taşımayan tek kişiydi. Onu bu insanların arasında daha iyi hissettirmenin bir yolunu bulmalıydım.

Kaden ayağa kalkıp herkese hitap etmeden önce herkesin birkaç lokma yemesini bekledi. "Umarım artık meselenin ciddiyetini anlamışsınızdır. Leolar ve Güneş Cadıları önlerine çıkan herkesi katletmeyi planlıyor. Kimsenin canını bağışlamayacaklar ve diplomasi söz konusu bile değil."

Olayın tam boyutunu bile bilmiyordu. Başından beri Güneş Cadıları'nın piyonu olduklarını ve bildikleri her şeyin yalan olduğunu onlara açıklamak zorunda kalacağımı fark ettiğimde içimde bir şeyler kıpırdandı. Böyle inanılmaz bir habere nasıl tepki vereceklerdi?

Ayağa kalkarken, "Durum bildiğinden de kötü," dedim. "Sana anlatacak çok şeyim var."

"Ormanda yaptığınızı gördüğümüz parlak ışıkla mı ilgili?" Amos kollarını kavuşturarak sordu.

Başımı salladım. "Savaş sırasında Ay Cadıları beni Lunatera denen bir yere götürdüler. Orası Güneş Cadıları'ndan saklanabilecekleri, zamanın dışında bir diyar. Güvende olabilecekleri bir yer. Orada aylarca kaldığımı hissettim ama beni tam olarak ayrıldığım ana geri getirebildiler."

Wesley endişeli bir ifadeyle elini kaldırdı. "Bekle. Ay Cadıları seni kaçırdı mı?"

"Tam olarak değil. Güneş Cadılarıyla savaşılabilmem için beni büyülerini kullanmam konusunda eğittiler. Annemin onların Baş Rahibesi olduğu ortaya çıktı." Larkin'i işaret ettim. "Larkin de bir Ay Cadısı ve benim kuzenim. Bize yardım etmek için benimle birlikte geri geldi."

"Vay canına," dedi Stella, gözleri kocaman açılmıştı. "Yani artık her türlü Ay Cadısı büyüsünü biliyorsun öyle mi?"

"Evet, Larkin ve ben bunları Ay Cadısı kanı taşıyan sürü üyelerinden herhangi birine öğretebiliriz. Güneş Cadılarına karşı elde edebileceğimiz her avantaja ihtiyacımız olacak."

"Ay Cadılarına nasıl güvenebiliriz?" Ethan Larkin'e şüpheyile bakarak sordu. "Peki bu bize nasıl öğretecek? Araba kullanacak yaşta bile görünmüyor."

Larkin kaşlarını çatarak, "Ben senden daha yaşlıyım," dedi.

"Larkin'in bedeni zamanda sıkışıp kalmış. Karmaşık bir durum." İçimi çektim, bunun beklediğimden çok daha zor olacağını fark ettim. "Ay Cadıları, Güneş Cadıları'nın bizi inandırdığı gibi kötü insanlar değil. Onlar sadece barış içinde yaşamak istiyorlar."

"Peki ya Ay Laneti?" Amos sordu.

"Ay Laneti diye bir şey yok," dedi Larkin. "Onu uzun zaman önce tüm şekil değiştirenlerden kaldırdık."

"Bunu nereden biliyoruz?" Ethan bir kaşını kaldırarak sordu.

"Ophiuchus sürüsü bundan muzdarip değil," dedi Kaden. "Ve biz bebekken asla Güneş Cadısı kutsaması almadık."

Derin bir nefes aldım ve odaya baktım. Kendi gücümüzü geri almaya başlamamızın zamanı gelmişti ve bu tam da burada, bu odada başlamalıydı. "Kurtlarınızı ve gerçek eşlerinizi bu şekilde kilit altında tutuyorlar. Yeni doğan şekil değiştirenlere uyguladıkları ayin onları kutsamak ve Ay Lanetinden korumak için değil, büyü kalkana kadar şekil değiştiremeyeceklerinden emin olmak için. Zodyak Kurtlarını hepinizin Ay Lanetinden korunmak için onların büyülerine ihtiyaç duyduğunuza ikna ettiler, oysa gerçekte bunu sizi kontrol etmek için kullanıyorlar - hepimizi daha zayıf tutmak ve büyülerine bağımlı kalmamızı sağlamak için."

Odada bir şaşkınlık mırıltısı duyuldu ve bazı şekil değiştirenler birbirlerine inanmayan bakışlar fırlattı.

"Buradayken hepiniz kurt yavrularımızla tanışabilirsiniz," dedi Stella. "Daha yeni yürümeye başladıklarında yer değiştirmeye başlıyorlar ve beş ya da altı yaşına geldiklerinde bunu nasıl kontrol edeceklerini öğreniyorlar."

"Gerçek eşlerimizi de kilit altında tuttuklarını mı söyledin?" Mira gözlerini kocaman açarak sordu. Onun yanında, Aiden'in çenesi sanki cevabı duymaktan korkuyormuş gibi sıkıştı.

Bunun onu çok etkileyeceğini bildiğim için yutkundum. İkimiz de uzun zamandır kader arkadaşlarımızı bulmak istediğimizden bahsetmiştik ve Aiden'la eşleştirildiğinde çok mutlu olmuştu. Tüm bunların yalan olduğunu öğrenmek mi? Ona söylemek istemedim ama bilmeye hakkı vardı.

"Evet, Güneş Cadıları eşlerimizi hissetme yeteneğimizi de kilitliyorlar," dedim, sesim yumuşaktı. "Tüm bunlar Güneş Cadıları'nın Jordan'la benim aramda kurdukları gibi sahte eş bağları kurabilmeleri için.

"Hayır, buna inanmam," dedi Aiden, Mira'nın elini tutarak. "Eşim için hissettiklerim gerçek."

Mira ve Aiden'a sempatik bir bakış attım. "Gerçek olan birkaç tane olabilir ama Ay Cadıları'nın bana anlattığına göre bunlar nadir."

"Neden eş bağlarını kontrol etmek istesinler ki?" Ethan sordu.

"Bizi yıllardır köpek gibi yetiştiriyorlar, her sürüyü istedikleri gibi şekillendirip yönlendiriyorlar," dedim. "Tüm bunlar bizi daha zayıf ve daha kolay kontrol edilebilir hale getirmek içindi."

"Kanıtla," dedi Amos.

Çenemi kaldırdım ve doğrudan bakışlarıyla karşılaştım. "Yapamam. Henüz yapamam. Ama Jordan'la aramdaki bağın sahte olduğunu biliyoruz - Wesley size bu bağı Güneş Cadılarının yarattığına dair kanıt bulduğunu söylemişti. Ama size söylemediği şey Jordan'ın benim üvey kardeşim olduğu. Aynı babayı paylaşıyoruz."

Amos'un çenesi neredeyse yere düşecekti. "Harrison'ın bir çocuğu vardı. Leo?"

Grubun etrafındaki diğerleri de şaşkınlık ve öfke dolu mırıldanmalarda bulundular ama ben elimi kaldırarak sessizlik talep ettim. "Evet, şimdi de Larkin'in yardımıyla sahte eş bağını kırmaya çalışmak için onu yakaladık. Eğer bu mümkün olursa, diğerlerini de kırabilir ve hepsini Güneş Cadılarının düzenlediğini kanıtlayabiliriz."

Kaden karanlık bir ses tonuyla, "Onu Güneş Cadıları hakkında bildikleri konusunda da sorgulayacağız," dedi. Jordan'ı sorgulamasının yoğun olacağından hiç şüphem yoktu.

Wesley homurdanarak, "Jordan'ın bize bir şey söyleyeceğini sanmıyorum," dedi.

Ethan öne doğru eğildi ve göz göze geldik. "Eğer bu doğruysa, diğer sürülerin de bilmesi gerekir. Tüm Zodyak Kurtları gerçeği öğrenme ve Güneş Cadılarını terk edip bizim tarafımıza geçme kararını verme fırsatına sahip olmalı."

"Sürülerden herhangi biri buna inanır mı bilmiyorum," dedi Amos. "Ben bile inanmakta güçlük çekiyorum."

"Denemek zorundayız," dedi Wesley. "Güneş Cadıları'na karşı olabildiğince çok sürüyü bir araya getirmeliyiz. Leo'lardan etkilenmeyeceğimizi biliyoruz ama onların kontrolünden kurtulmak istiyorsak diğer sürüleri de yanımıza almalıyız."

Amos, "Oğlaklar betalarına ne olduğunu duyduklarında bize katılacaklar," dedi. "Bu bilgiyi onlara ileteceğim. Artık bunu görmezden gelmelerine imkân yok."

Eileen daha dik oturdu. Gözleri kızarmış ve yaşlarla ıslanmıştı ama omuzlarını geriye çekip Kaden'in yüzüne baktı. "Sürüme döneceğim ve onlara her şeyi anlatacağım. Yay'ın tam desteğine sahip olacaksın."

Bir zamanlar Eileen söz konusu olduğunda tereddüt ya da kıskançlık hissetmiş olsam da, şimdi hissettiğim tek şey sempatiydi. Bugün her şeyini kaybetmişti ama yine de burada cesur bir yüz takınmaya ve halkına önderlik etmeye çalışıyordu. Düşüncelerimi duymuş gibi gözleri bana kaydı ve o kadar acı doluydu ki, bugün Kaden'e yardım edemeseydim benim de aynı durumda olacağımı düşünüp ürperdim.

"Başak sürüsüyle tekrar iletişime geçebilirim," dedi Wesley. "Artık yanımızda daha fazla sürü olduğuna göre, bize katılmaya daha açık olabilirler. Özellikle de bugün yaşananlardan sonra, olanları daha fazla görmezden gelemeyiz. Eğer sürülerin çoğunu yanımıza çekebilirsek, Koç, Boğa ve Akrep sürülerini de Aslanlara karşı çıkmaya ikna edebiliriz."

Bunun mümkün olduğunu düşünmüyordum ama Wesley'e diğer sürülerin önünde bu kadarını söyleyemezdim. Birleşik bir güç oluşturmamız gerekiyordu. Ve bu mümkündü ama olası değildi.

Ethan, "Diğer sürü alfalarından bazılarıyla da iletişime geçeceğim," dedi. "Diğer tüm sürü çatışmalarında tarafsız kalmaya çalıştım, bu yüzden onlara tarafsızlığın artık işe yaramayacağını söylediğimde beni dinleyeceklerdir."

Kaden başını salladı. "O halde hepimiz ne yapacağımızı biliyoruz. Şimdilik dinlenmeli ve iyileşmeliyiz çünkü yarın buradan ayrılacağız."

Stella ayağa kalkarak, "Herkesin yerleşmesine yardım edeceğim," dedi. "Benimle gelin ve gece için herkes için bir yer bulalım."

Diğer şekil değiştirenleri dışarı çıkardı ve Kaden ile beni yan yana oturur halde bıraktı. Bana baktı ve bir kaşını kaldırdı. "Bayılacak gibi görünüyorsun. Yatma vakti."

"Evet, lütfen," dedim inleyerek. Ben daha ayağa kalkamadan Kaden çoktan ayağa kalkmıştı. Eğildi ve beni gelin gibi yukarı kaldırdı. Mücadele ediyormuş gibi yaptım. "Hey, yürüyebilirim."

"Bundan şüpheliyim, küçük kurt," dedi Kaden kuru bir sesle ve beni merdivenlerden yatak odamızın kapısına kadar taşıdı. "Dinlenmen gerek."

Tekrar itiraz etmek için ağzımı açtım ama sonra vazgeçtim. Kaden'in kollarındaydım, tam da son birkaç haftadır olmak istediğim yerde. Başımı göğsüne yasladım ve beni yatağa yatırana kadar kalbinin atışını dinledim.

Evdeydim.

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kaden tişörtünü çıkarmaya başladığında kalp atışlarım hızlandı. Ben onun kaslı göğsüne bakarken durdu ve bana sert bir bakış attı.

"Bunu aklından bile geçirme," dedi.

"Elimde değil. Seni görmeyeli aylar oldu." İçimde duygular kabardı ve uzun bir nefes aldım. "Seni bir daha görüp göremeyeceğimi bilmiyordum ama işte buradasın, karşımdasın. Yaşıyorsun."

Durdu ve başını eğdi. "Gerçekten öldüm mü?"

"Yaptın." Hatırlayınca biraz ürperdim. "Sonra Ay Cadıları beni sürükleyerek götürdü ve seni kurtarıp kurtaramayacağımı bilmiyordum."

"Ama sen yaptın."

"Selene'nin yardımıyla. İyileştirmem işe yaramıyormuş gibi görüldüğünde ona dua ettim. Seni gerçekten kurtaran o."

Yanağımı avuçladı ve gözlerimin içine baktı. "Senin yüzünden. Ben... ölüyken... tek gördüğüm karanlıktı. Benim için gelen bir ışık yoktu. Hiçbir şey yoktu. Ama sonra adımı söylediğini duydum ve sana geri dönmenin yolunu buldum."

Eğildi ve beni usulca öptü, ben de ellerimi göğsünün sert düzlüklerinde gezdirdim. Bitkin düşmüştüm ama onu ben de istiyordum. *Yıllardır* onun tenine dokunmayı arzuluyordum. Bunun gerçek olduğunu anlamak için onu içimde hissetmeye ihtiyacım vardı.

Ellerim kot pantolonuna doğru kayınca beni itti. "Hayır, dinlenmen gerek." İtiraz etmek için ağzımı açtığımda elini kaldırdı. "Gerekirse seni uyuturum."

"Alfa komutun bende işe yaramayacak," dedim ona alaycı bir gülümsemeyle. "Elbette deneyebilirsin ama sadece aptal gibi görünürsün."

"Onun yerine seni ısırمام gerekecek," dedi boynuma sokularak. "Jordan'a yaptığımız gibi seni de bayıltacağım."

Jordan'ın adı şu anda duymak istediğim son şeydi ama Kaden'in dişlerini omzumla boynumu birleştiren yumuşak ete geçireceği düşüncesi nefesimin kesilmesine neden oldu. Bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi hatırlıyordum ve bir gün ben de onu kendiminmiş gibi işaretlemek istiyordum.

Kaden karanlık bir kıkırdamayla kokumu içine çekti. "Hayır, bundan çok hoşlanacağını söyleyebilirim."

İçimi çekip yatağa uzandım ve hâlâ üzerimden dalga dalga yayılan dumanın kokusunu aldım. Bir orman yangını gibi kokarak uyumamın imkânı yoktu. Arkalarında hâlâ kan ve kül izleri olan ellerime baktım. Evet, bu şekilde yatmama imkân yoktu. "Tamam, ama en azından bir duş almam lazım."

Kaden, "Duş alırsan düşersin ama sana banyo yaptırabilirim," dedi.

"Evet, lütfen." Kaden'in bana banyo yaptırması fikri beni neşelendirdi. Ayağa kalkmaya başladım ama ben daha kalkamadan Kaden oradaydı. Beni kollarının arasına aldı ve itirazlarıma aldırmadan banyoya taşıdı. Beni lavabonun yanındaki tezgâha bıraktı ve suyu açmaya gitti.

Arkasını döndüğünde beni dikkatle süzdü. "Bana giydiğin bu kıyafetler ve onları nasıl aldığın hakkında daha fazla bilgi vermen gerekecek."

Elbiseme baktım ve yüzümü buruşturdum. Umarım tüm kanı çıkarabilirdim - Ay Cadısı kıyafetlerini gerçekten sevmeye başlamıştım. "Lunatera, Ay Cadısı'nın diyarı, geçmişte sıkışıp kalmak gibiydi. Hepsi bunun gibi el yapımı kıyafetler giyerdi, ancak bazen Dünya'ya yaptıkları hızlı yolculuklarda satın aldıkları şeylerle takviye yaparlardı."

Kaden suyu tekrar test ederken, "Her şeyi daha sonra dinlemek istiyorum," dedi. Sonra bana doğru geldi ve pelerini omuzlarımdan yavaşça kaydırarak nabzımın hızlanmasına neden oldu. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarırken dokunuşu çok nazikti ve sonunda elbisemin arkasını çözmeye başladı. Her dokunuşu içimde bir arzu ürpertisi yaratıyordu.

"Sana anlatacak çok şeyim var," dedim kollarına yaslanarak.

Elbisemi aşağı doğru iterek çıplak bedenimi ortaya çıkardı, tenime yumuşak dokunuşu beni çıldırttı. "Annen hakkında bir şeyler duymak istiyorum. Baş Rahibe mi demiştin?"

"Evet. Bence onu seversin. Beni bebekken Yengeç sürüsüne bıraktığı için ilk başta ona kızmıştım ama bana hikâyenin tamamını anlattığında nedenini anladım. Beni Güneş Cadılarında korumak için çok çaba sarf etti, hatta saçımı sihirli bir şekilde kızıla boyadı."

Kaden elbiseyi üzerimden çıkarmayı bitirirken kaşlarını kaldırdı. "Doğuştan kızıl saçlı olmadığını mı söylüyorsun?"

"Hayır, benim saçım da onunki gibi beyaz olmalı. Eski rengine döndürmek isteyip istemediğimi sordu, ama ona hayır dedim."

Kaden alev alev yanan saçlarımdan bir tutamı parmakladı. "Güzel. Kızıl seviyorum. Sende ilk fark ettiğim şeylerden biri buydu," diye mırıldandı, dudakları kulağıma değiyordu.

Onu daha yakına çekmek istedim ama sonra beni kucağına aldı ve nazıkçe küvete soktu. Küvete yerleştiğimde ılık su etrafımda şıpırdadı ve hemen rahatlardım. Evet, bu tam da ihtiyacım olan şeydi.

Kaden küvetin kenarında duran sürahiyi kaptığında her şey daha da güzelleşti. Onu doldurdu ve başımdan aşağı su döktü. Sıcaklık son birkaç saatin bazı dehşetlerini yıkarken gözlerimi kapattım. Sonra biraz şampuan aldı ve sonsuz bir sabırla saçlarımda gezdirmeye başladı. Parmakları kafa derimde çalışırken ona doğru gevşedim. Harika hissettirdi ve küçük bir inilti çıkardım. Birkaç dakika daha başımın üzerinde oyalandı, farklı kısımlara ulaşmasını teşvik etmek için başımı eğmeme izin verdi ve sonra parmakları kalktı.

Gözlerimi açtığımda onu süngere uzanırken buldum. Süngeri suya daldırdı ve sonra kollarımdan birini aldı. Süngeri kolumun üzerinde gezdirdikten sonra göğsümden diğer koluma doğru ilerlerken küvetin kenarına yaslanıp gevşedim. Tüm vücudumu kalbimi sızlatan bir nezaketle yıkadı. Bacaklarımı ve kalçalarımı bile.

Sol bacağımla işini bitirdiğinde, "Sen de kirlisin," diye mırıldandım. "İçeri girmelisin. Su tasarrufu yap."

Kaden bana bir bakış attı ama sonra ayağa kalktı ve pantolonunu da çıkardı. Onu savaş alanında görmüştüm ama kendime ona *gerçekten* bakma izni vermemiştim. Bütün, canlı ve iyiydi, vücudu her zamanki gibi güzeldi. Küvete tırmandı ve o batarken ben de ona doğru uzandım. Bize yetecek kadar yer olmadığı hemen anlaşıldı ve ben de bacaklarının üzerine oturarak onun üzerine tırmandım. Eğildim ve ellerimi vücudunda gezdirerek onu öptüm. Bunu yaparken titriyordum, sonunda ona kavuştuğum için çok mutluydum.

Lunatera'da bulunduğum süre boyunca bunu diledikten sonra bunu yapıyor olmak. Kaden ellerimin altında çok gerçektir, katı, sıcak ve günah kadar seksiydi.

"Sen öldüğünde yıkılmıştım," diye fısıldadım. "Annem, gitmeme izin vermesi için yalvarmama rağmen buraya dönmeme izin vermedi. Eğitimle geçirdiğim sonraki birkaç ayın her anında seni o kadar çok özledim ki nefes almakta zorlandım." Kaden'i bir daha canlı görüp göremeyeceğimi bilememekten duyduğum acıyı düşünürken yüzümden birkaç damla yaş süzüldü. Bu gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyordu, sonunda onu kanlı canlı karşımda görmek. "Ama büyüğü daha hızlı öğrenmeme yardımcı oldu. Sen benim en büyük motivasyon kaynağıydın ve bugün yapabildiğim her şeyi yapabilmemin sebebisin."

"İnanılmazsın," dedi Kaden, boynuma bir öpücük daha kondurarak, tam da nabız noktamın hafif dokunuşlarla yükseldiği yere. Kalçalarımın bastırıldığı sikinin kıpırdadığını hissedebiliyordum ve belki de fikrini değiştirmiştir diye düşündüm. "Alfa dişi olarak sana sahip olduğuma inanamıyorum."

Onu her gördüğümde aynı şeyi düşünüyordum. Tekrar yakınına eğildim ve dudaklarına bir öpücük daha kondurdum. Kaden beni kucağında hafifçe kaydırды, elleriyle kıkımı kavrayarak beni kendisine yaklaştırdı. Dudaklarına karşı nefesim kesildi ve dilini ağzıma sokmasına izin verdim. Aramıza uzandı ve yarığımı okşadı. Çoktan ıslanmıştım, onun için çok hazırdım ve parmaklarını içime sokarken minnettar bir ses çıkardı. Parmaklarını aynı hızla dışarı çekti ve artık kaya gibi sertleşmiş sikini içime soktu.

Aramızdaki öpüşmeyi kesip aşağıya baktım ve sikinin içimde kayboluşunu izledim. Yardım edebilmek için bacaklarımı biraz kaydırды ve birlikte alçak, tembel bir ritim tutturduk, birbirimizi yarı yolda karşıladık. Su etrafımızda buharlaşıyor, küvetin kenarlarına sırıyordu. Kaden'in göğsünden aşağı süzülen bir su damlasını parmağımla izledim. Kaslarının tepki olarak kasılmasını, parmağımın çizgisini takip etmek için gerilmesini ve serbest kalmasını hayretle izledim.

Kaden elini vücutlarımızın arasında tutarak klitorisimi okşuyordu ve ben de omzunu kavramak için uzandım, zevk düşündüğümde daha hızlı bir şekilde artarken kendimi sabitlemem gerekiyordu. Çok fazla bastırılmış *ihtiyacım* vardı ama Lunatera'da bulunduğum süre boyunca bu konuda hiçbir şey yapamamıştım.

"Biliyorum, biliyorum," diye mırıldandı Kaden, ben ürperirken belimde yatıştırıcı bir el gezdirdi, gerçekten anlayamayacak kadar meşgul olduğum tüm duygular üzerime çöktü. "Artık buradayım. Birlikteyiz."

Duygu dalgaları kafa karıştırıcı bir telaş içinde zevkle karıştı ve daha hızlı hareket etmeye başladım. Hızlandıkça Kaden'in nefes alışları sertleşti, kalçaları benimkilerle buluşmak için kalktı. Parmaklarım Kaden'in omzunda sıkılaştı, etine gömülürken tüm mantıksal düşünceleri bir kenara bırakıp sadece zevke, bedenlerimizin her zamanki gibi mükemmel bir şekilde buluşup kaynaşmasına odaklanmaya başladım. Su, midemin çukurunda büyüyen ihtiyaçla keskin bir tezat oluşturan puslu bir unsur ekledi. Buhar tenime doğru yuvarlanıyor, her şeyi kaygan ve çok daha sıcak hale getiriyordu. Kaden öne doğru eğildi ve köprücük kemiğimi öyle bir yaladı ki, tüm vücudumda güçlü zevk ürpertileri dolaştı.

Kaden dişlerini köprücük kemiğime geçirdiğinde, her bir dişin etime bastırıldığını hissedebileceğim kadar baskı uyguladığında beni uçurumun kenarına getirdi. Zevk doruğa ulaştığında ürperdim ve onun üstünde hareketsiz kaldım. Homurdandı ve ellerini tekrar kıkımın altına kaydırды, beni yukarı ve aşağı hareket ettirmeye yardım ederek orgazmı daha da yoğun hale getirdi. O tempoyu artırdıkça su sesi daha da yükseliyordu. Kaden için kendimi tutmaya çalışırken diğer elim küvetin kaygan porseleni üzerinde kayıyordu, ama bunu tam olarak başaramadım.

Önemli değildi, Kaden'in sert nefes alışları ve kekeleyen ritmi bana onun da yaklaştığını haber veriyordu. Orgazmım boyunca içime girdi ve dişleriyle köprücük kemiğimi bırakıp beni kendine doğru çekerken tek yapabildiğim hayata tutunmaktı. Titreyerek durdu, içimin derinliklerine gömüldü ve adıma dönüşen bir inilti çıkardı. Boşalırken kollarımı ona doladım ve dudaklarımızı birbirine bastırdım. Teninin içine girip bizi birleştirene kadar ona yeterince yakın olamayacağımı hissediyordum.

Su etrafımıza yerleşti ve Kaden'in içimden kurtulmasına izin vererek tekrar yere çöktüm. Ben onun üzerine yığılırken o da beni kucakladı, yanağımı omzuna bastırdı ve bir süre öylece oturduk, birbirimizin teninde tembel damlacıkları izledik.

"Seni seviyorum," dedim, tekrar konuşacak enerjiyi bulduğumda. "Lunatera'da her gün bunu daha önce söylemediğim için pişmanlık duydum. Bu yüzden sana şimdi ve bundan sonraki her gün, söyleyebildiğim sürece söyleyeceğim."

"Ben de seni seviyorum, Ayla. Ölerken bile tek düşüncem sana geri dönmektir." Yanağıma dokundu, gözleri huşu içinde benimkilere bakıyordu. "Ama ölüm bile bizi ayıramaz."

Kaden'in kollarına sarılmış, paylaştığımız orgazmın etkilerini hâlâ hissettiğim bu andaki kadar kendimi hiç mutlu hissetmemiştim. Umutsuzca çabaladığım her şey sonunda gerçekleşmişti. Kaden kollarımdaydı, hayattaydı ve nefes alıyordu, boynuma yumuşak öpücükler konduruyordu. Ama sonunda göz kapaklarım düşmeye başladı.

"Hadi," dedi Kaden, tek bir akıcı hareketle ayağa kalkarken, aynı anda beni de kaldırdı ve ellerini kışıma koydu. Her yere su sıçırıyordu ama bu noktada umursamayı geçmiştim.

Kaden'in bize havlu verdiğiine eminim ama fark etmedim bile, sonra beni yatağa götürdü ve yorganı geri çekti. Yastıklara sarılmak için minnetle onu bıraktım. Bu şimdiye kadar uyuduğum en yumuşak yatak olmalıydı. Daha ne olduğunu anlamadan uykuya dalmıştım ve yatağın onun ağırlığıyla çöktüğünü sadece o bana katıldığında hissettim. Sonra kolları beni sardı ve ben gitmiştim.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Uyandığımda güneş odaya girmiş, sıcak ışınlarını ayaklarımın üzerine döküyordu ama Kaden'in belime doladığı kolunun ağırlığı her şeyden daha rahatlatıcıydı. Kolu vücudumun etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılmıştı, eli karnımın üzerinde düz bir şekilde yayılmıştı ve ona bakmak için dönmeden önce gülümsedim.

Hâlâ uyuyordu ve birkaç dakika boyunca sessizce yüzünü izledim. Uyurken daha genç ve daha az ciddi görünüyordu. Bakışlarımın yüzünün üzerinden göğsüne doğru kaymasına izin verdim. Uykumuz sırasında battaniyeler aşağı kaymış, gövdesini ortaya çıkarmıştı ve göğsümde şimdi aşk olarak tanıdığım o ağırlı hisle birlikte içimde yeniden arzu uyandı. Ona tekrar sahip olduğuma inanamıyordum.

O kadar huzurlu görünüyordu ki onu uyandırmak istemedim ve dün neredeyse öldükten sonra çok yorgun olmalıydı. Ama ben de yatakta kalamazdım. Gün batımında Terazî sürüsünün bölgesine gitmeden önce yapmam gereken çok şey vardı.

Elimden geldiğince sessizce üzerime bir şeyler giydim ve fotoğraf makinemi aldım. Ay Cadıları'nın el dikimi elbiseleriyle geçirdiğim onca zamandan sonra yeniden modern kıyafetler giymek tuhaf hissettiriyordu ama esnek kumaşı özlemiştim. Uzun zamandır görmemiş olmama rağmen fotoğraf makinemin ağırlığı avucumda tanıdık geliyordu. Mutfağa vardığımda kayışı boynuma doladım, Larkin ve Stella'yı çoktan orada buldum. Onu görmeden önce Larkin'in hareketli sohbetini duyduğumda gülümsedim. İkisi de kahvaltıdan çok öğle yemeğine benzeyen bir şeyler pişiriyordu ve saate bakarken kaşlarını çatmıştı. Öğleye yakındı. Zaten sadece birkaç saat uyuduğuma yemin edebilirdim.

Larkin'in heyecanla söylediği sözlerin sonunu yakaladım. "Ve bu küçük düz ekranda insanları izliyorsunuz, böyle bir şeyi hayal bile edemezdim."

Stella ona doğru sırtıttı. "Bir akıllı telefon alana kadar bekle. Avucunun içine sığan küçük bir ekranla ne kadar çok şey yapabileceğine şaşıracaksın."

"Televizyon gibi mi?" Larkin'in gözleri ay gibi yuvarlaktı ve ben yaklaşırken bana baktı. "Günaydın, Ayla. Yoksa öğleden sonra mı demeliydim?"

"Hey," dedi Stella bana sırtıtarak. "Sandviç ister misin?"

"Oh, evet lütfen," dedim ve midem o kadar yüksek sesle guruldadı ki Larkin güldü.

Stella bir parça daha ekmek alırken, "Hemen geliyor," dedi. "Ama evet, bir televizyon gibi, Larkin, ama daha da iyisi. Üzerinde kitap bile okuyabilirsin. Hayal edebileceğin kadar çok kitabın olabilir. Yüzlercesi cebine sokabileceğin küçük bir cihazda."

"Hayatta olmaz," dedi Larkin.

Oturma odasında oturdum ve Stella ile Larkin'in modern teknolojinin mucizeleri hakkında konuşmalarını dinledim. Larkin'in hayatının çoğunu bunlardan yoksun geçirdiğini bilmenin ne kadar tuhaf olduğunu bir kez daha anladım. Üzücüydü ama en azından şimdi bunları deneyimleme şansı vardı.

Stella bana bir tabak getirdi ve minnetle aldım. Bir BLT idi ve daha ısırmadan ağzım sulanmaya başladı. Gözlerimi kapattım ve minnettar bir ses çıkardım.

"Yemeklerini çok özledim," dedim.

Stella karşıma oturdu ve Larkin de bize katılmak için yanımıza geldi. Sandviçimden birkaç ısırık aldıktan sonra Stella, "Herkes yeniden harekete geçmeye hazırlanıyor," dedi. "Eileen bu sabah erkenden Yay sürüsüne katılmak için ayrıldı."

İçimden bir panik şimşeği geçti. "Peki ya Wesley?"

Stella omuz silkti. "Sanırım dışarıda bir yerde. Daha önce onu göle doğru yürürken gördüm."

Sandviçimi bitirdim ve tabağımı lavaboya götürdüm. "Teşekkür ederim," dedim tekrar ve dışarı çıkarken el salladım.

Derin bir nefes aldım ve güneş ışınlarının yüzüme vurması için başımı arkaya yatırdım. Lunatera'da özlediğim bir başka şey de buydu. Güneşi bu kadar özleyebileceğimi hiç düşünmemiştim ama altında dururken onu hafife aldığımı fark ettim. Artık bunu kesinlikle yapmayacaktım.

Wesley göl kenarında oturuyordu ve beni şaşırtan bir şekilde Mira da onunla birlikteydi. Onlara seslenmek için ağzımı açtım ama durdum. Duruşlarında bir şey vardı, birbirlerine doğru eğilmelerinde, muhtemelen uygun olandan biraz daha yakın oturmalarında samimi bir şey vardı. Wesley uzandı ve onun omzuna dokundu.

Biraz daha yaklaştım ve yüzlerindeki ifadeyi yakaladım. Mira'nın her zaman kardeşime aşık olduğunu biliyordum ama bu onun ötesinde bir şeydi. Bu bir düşkünlük, hatta özlemde ve o da bu ifadeyi takınmıştı. Fotoğraf makinemi kaldırdım ve kendimi durduramadan bir fotoğraf çektim. Kaçırılmayacak kadar saf bir andı. Küçük ekrandaki resme baktığımda gülümsedim. Duygularını mükemmel bir şekilde yansıtıyordu.

Başımı kaldırıp onlara baktım, içimi bir hüznün kapladı ve neredeyse hazırlıksız yakalandım. Eğer Güneş Cadıları müdahale etmeseydi, muhtemelen eş olacaktı. *Bağları kaldırdığımızda öğrenebilirler*, dedim kendi kendime hüznün beni tamamen ele geçirmesine izin vermeden önce. Onlar için hâlâ umut vardı ve üzülmeğe buna odaklanmayı tercih ederdim.

Mira bir şeyler söylemeye başladı ama başını kaldırıp beni fark etti. Cümlesinin ortasında durup bana doğru el salladı ve ben de aralarına koydukları boşluğu fark ettim. Onlara umursamadığımı söylemek istedim ama bu konuyu açmak başlı başına bir sorun olabilirdi. Ne de olsa hâlâ başka biriyle çiftleşiyordu.

Onlara katılmak için yolun geri kalanını yürüdüm ve Wesley aralarına oturabilmem için yana kaydı. Elini omzuma attı ve ben de ona doğru eğildim. Hepsini özlemiştim ve aralarına yerleşirken gülümsemekten kendimi alamadım. Lunatera'da yaşamaktan ne kadar keyif almış olursam olayım, gerçekten ait olduğum yer burasıydı.

"Uyurken bir şey kaçırdım mı?" diye sordum.

Mira, "Amos'un Balık sürüsüne geri dönmesi gerekti ama Aiden ve benden seninle ve Ophiuchus sürüsünün geri kalanıyla kalmamızı istedi," dedi. "Onu her konuda bilgilendirmemizi istiyor."

Ona sıırıttım. "Bunu duyduğuma çok sevindim. Şimdi tek yapmamız gereken Wesley'nin de kalmasını sağlamak, böylece her şey eski günlerdeki gibi olacak."

Wesley cevap vermeden bir ses Mira'nın adını haykırdı. Arkamı döndüğümde, birkaç dakika önce bulunduğum yerde duran arkadaşı Aiden'ı gördüm. Onu ve Wesley'i birlikte görseydi ne düşünürdü diye merak ettim ve bunun yerine onları bulanın ben olduğuma sevindim.

Mira ayağa fırladı. "Daha sonra konuşuruz."

Gözlerini Mira'ya dikmiş olan Wesley'e dönmeden önce birkaç dakika onun gidişini izledim.

Sonunda bana baktı. "Neden sıırıyorsun?" diye sordu beni hafifçe iterek.

Onu geri ittim. "Oh, kötü durumdasın, kardeşim."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Başımı salladım. Onu bu konuda zorlamanın bir faydası yoktu çünkü bağları çözene kadar bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yoktu. "Boş ver. Sen de mi kalıyorsun?"

Wesley bana yine delirdiğimi düşündüğünü belirten bir bakış attı ve sonra kaşlarını çatı. "Keşke yapabilseydim ama Yengeç sürüsüne geri dönmek zorundayım. Gerçi arabam Oregon'daki kulübede olduğu için oraya dönüş yolum yok."

"Doğru. Babamın seks kulübesinde."

"Ne?" Wesley sordu ve yüzündeki tiksinti ifadesi neredeyse komikti.

"Ay Cadıları'ndayken annem bana o kulübede gebe kaldığımı söylemişti. Muhtemelen Jordan da oradaydı."

Wesley itiraz eder gibi bir ses çıkardı. "Bunu bana neden söyledin ki?" "Hey, eğer benim bu bilgiyle lanetlenmem gerekiyorsa, senin de öyle."

"O zaman yanması iyi olmuş," dedi Wesley. "Sen bana sahte eş bağlarından bahsettikten sonra düşünmeye başladım. Sence annem gerçekten babamın gerçek eşi miydi?"

"Muhtemelen hayır." *Birbirleri için mükemmel bir eş olmalarına rağmen. İkisi de herkesi perişan etmekte iyiydi.* Ama bunu Wesley'e yüksek sesle söyleyemezdim. Bana çok kötü davranmış olsalar da Jackie ve babamız Wesley'i hâlâ seviyorlardı. "Nedenini bilmesem de onları muhtemelen Güneş Cadıları bir araya getirdi."

"Annem aslında Oğlak sürüsünün bir parçasıydı -aslında bir önceki alfanın kızıydı- ve aralarındaki bağ Yengeç ve Oğlak sürüleri arasındaki ittifakın başlangıcıydı. Muhtemelen bu yüzden Güneş Cadıları onların bir arada olmasını istedi."

"Bu mantıklı olurdu," dedim.

Wesley, "Zaten nasıl arkadaş olmaları gerektiğini hiç anlamadım," diye devam etti. "Anlaştıklarından daha çok kavga ediyorlardı."

Bu doğruydı. Kavgaya aldırıyordum çünkü bu, hayatımı çekilmez hale getirmek için daha az zaman harcadıkları anlamına geliyordu.

Wesley için cehennem gibi olmalı. "Bunun bir daha asla olmasını istemiyorum. Güneş Cadıları'nın hepimize yaptığı büyüü nasıl kaldıracacağımızı bulacağım, böylece kendi eşlerimizi seçmekte özgür olabileceğiz. Doğru olan bu." İçimi çektim. "Ve bu Jordan'la başlayacak."

Wesley başını salladı. "Bu konuda beni bilgilendirmeye devam et."

"Yapacağım. Ama önce seni Yengeç sürüsüne geri götürelim." Ayağa kalktım ve Wesley'nin tutması için elimi uzattım.

Ona baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Ne? Beni oraya mı götüreceksin? Çok uzun bir yol."

"Sadece bana güven," dedim.

Wesley hâlâ şüpheli görünüyordu ama ayağa kalktı ve elimi tuttu. Yazlarımı geçirdiğim, Yengeç sürüsünün şimdi saklandığı küçük adaya konsantre oldum. Neredeyse mükemmel ayrıntılarla hatırlayabiliyordum ve sonra orada olduğunu bildiğim büyüye erişmek için içime uzandım. Bir kası germek gibiydi. Dünden sonra hâlâ ağrıyordu ama Wesley'i gitmesi gereken yere geri götürebileceğimden hiç şüphem yoktu.

İçimde bir şeyler kıpırdandı ve sonra ilerideki martıların sesleri gerçek oldu. Wesley sendeleyerek etrafına bakınırken dalgalardan gelen parlak ışığa göz kırptım.

"Vay anasını," dedi, etrafına bakındı ve sonra bana döndü. "Yeni güçlerin için her şeyi yaparım ama bir dahaki sefere beni uyarır mısın?"

Ona sııttım. "Bu ne kadar eğlenceli olurdu?"

"Bu oldukça etkileyici." İçini çekti. "Kimse seni hafife almamalıydı Ayla. Ne babamız, ne de sürümüzdeki diğer kurtlar. Ve kesinlikle Güneş Cadıları da."

Boğazımda yutkunmakta zorlandığım ani bir yumru oluştu. Hissettiğim her şeyi Wesley'ye ileteceğini umarak başımı salladım. "Teşekkür ederim," demeyi başardım.

Wesley omzumu sıktı ve sonra geri çekildi. "Yengeç sürüsünü savaşa hazırlayacağım ve ittifak için diğer sürülerden bazılarına ulaşacağım. İrtibatı koparmayacağız, özellikle de artık kendini dünyanın öbür ucuna hiç önemli değilmiş gibi ışınlayabildiğine göre." Bana sııttı ve sonra sarılmak için kollarını açtı.

Onu istediğim zaman ziyaret edebileceğimi bilmek güzeldi. Bu veda sonuncusu kadar zor değildi ama yine de kollarımı beline dolayıp tanıdık kokusunu içime çekerken kendimi gözyaşları içinde buldum. "Evet, gideceğiz."

Geri adım attım ve ben gözlerimi kapatıp göle ve Kaden'e dönmeye odaklanırken Wesley elini bana doğru kaldırarak veda etti. *Eve.*

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Geri döndüğümde ayrılma hazırlıkları tüm hızıyla devam ediyordu; Ophiuchus değişimcileri kabinler arasında koşuşturuyor, birbirlerine talimatlar ve sorular yöneltiyorlardı. Kabinimize geri döndüm ve kendi eşyalarımı da toplamaya başladım. Diğer odadan Kaden'in sesini duydum ve yaptığım işi bırakıp oturma odasına baktım.

Clayton, Harper ve diğer birkaç arkadaşı oturma odasındaydı ve bir haritayı inceleyerek seyahat etmenin en iyi yolunun ne olacağını tartışıyorlardı. İşime dönüp toparlanmamı bitirmeden önce birkaç dakika onu izledim. Daha sonra Kaden'in kıyafetlerini ve banyo malzemelerini toplayıp ayrı bir çantaya koydum.

Sonunda yapacak bir şeyim kalmadı ve bunu daha fazla erteleyemeyeceğimi fark ettim. Jordan bir yerlerde tutuluyordu ve eş bağına çözüp çözemeyeceğimizi görmem gerekiyordu. İşe yaramazsa ne olacağından ve sonsuza kadar onunla sıkışıp kalacağımdan korkuyordum, ama bu gece ayrılmadan önce onunla yüzleşmeli ve denemeliydim.

Burada Coronis'te olduğu gibi düzgün bir hapisanemiz yoktu ama bir zamanlar su ekipmanları için depo olarak kullanılan bir baraka vardı. Jordan'ın bizi rahatsız edemeyeceği kadar ana kulübelere uzakta ama kaçarsa haberimiz olacak kadar da yakındı. Kaden oturma odasında işini bitirirken ben kulübeye doğru yürüdüm. Larkin dışarıda tek başına durmuş göle bakıyordu ve gözüme ilişince ona el salladım.

"Jordan'la konuşacağım," dedim. "Birkaç dakika içinde gelip eş bağına kaldırma ritüelini yapmayı deneyebilir misin?"

Larkin başıyla onayladı. "Ben de Kaden'i getireyim," dedi ve kulübeye doğru geri döndü.

Neredeyse arkasından arayıp zahmet etmemesini, meşgul olduğunu söyleyecektim. Ama orada olması mantıklı olurdu. O benim gerçek eşimdi ve işe yarayıp yaramadığını hemen bilmeyi hak ediyordu.

Arkamı döndüm ve kulübeye doğru yürüdüm. Kulübeye yaklaştığımda iki *Ophiuchus* sürüsü savaşçısı bana başlarıyla selam verdi. "Uyandı mı?" diye sordum.

Şekil değiştirenlerden biri, "Aklının başında olacağına dair söz veremem," dedi.

"Sorun değil." Durakladım ve derin bir nefes aldım. Bunu yapabiliirdim. Çok daha kötülerıyla uğraşmıştım. Kapıyı açtım ve içeri girdim.

Gözlerimin alışması bir an aldı. Hiç pencere yoktu ve kimse ışık yakma zahmetine katlanmamıştı. Jordan kordonlarla bağlanmıştı, elleri arkada ve ayak bileklerinde daha fazlası vardı. Bana baktığında sersemlemiş görünüyordu. *Ophiuchus zehir paketi*, diye düşündüm. Onu sakinleştirmenin ve kaçmasını engellemenin ustaca bir yoluydu. Göz göze geldiğimiz anda içimi bir arzu ve tiksinti dalgası kapladı ama onu bastırdım.

"Artık işler tersine döndüğüne ve ben senin esirin olduğuma göre mutlu musun?" Jordan sordu, kelimeleri hafifçe bulanıklaşmıştı. Sesindeki acıyı gizlemek için hiçbir şey yapmadı.

Ona bir cevap vermek istemedim, çünkü bir yanım onu böyle görmekten memnundu ve bu yanım bunu yüksek sesle rahatça söyleyemeyeceğim kadar ona benziyordu. "Yapabilirsem aramızdaki eş bağını ortadan kaldıracam." "

"Güzel," dedi Jordan. "Ondan kurtulmak için sabırsızlanıyorum."

Mizahsız bir kahkaha attım. "Doğru, melezle asla çiftleşmek istemedin. Bunu en başından beri, hatta kardeşin olduğumu öğrenmeden önce bile açıkça belirtmiştin."

Jordan bana baktı ama başka bir şey söylemedi. Aramızdaki sessizliğin birkaç dakika boyunca açık bir yara gibi iltihaplanmasına izin verdim, *bir şey* söyleyip söylemeyeceğini görmek için bekledim. Söylemedi. Bir nefes verdim ve başımı salladım. Sessizliği bozan ilk kişi ben olamadan kapı tekrar açıldı. Larkin içeri girdi, onu Kaden takip etti.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," dedi Larkin, genç yüzü kaşlarını çatarak Jordan'la benim aramda gidip gelirken. "Celeste işe yarayabileceğini düşündü ama birkaç deneme yapmam gerekebilir."

"Kobayın olmaktan memnunum," dedim kuru bir sesle.

Kaden, "Bunun yerine onu öldürüp kendimizi bu dertten kurtarmalıyız," diye mırıldandı. Kollarını kavuşturmuş, kapının çerçevesine yaslanmıştı. Eğer bakışlar öldürebilseydi, Kaden'in ona dik dik bakışları karşısında Jordan on kere ölmüş olurdu.

"Hayır," dedim ona bıkkın bir bakış fırlatarak. "Eş bağının kaldırılıp kaldırılmayacağını bilmemiz gerekiyor. Herkesi gerçek eşlerini bulmaları için serbest bırakmalıyız."

Kaden omuz silkti. "Acı çektiği sürece umurumda değil."

Gözlerimi devirdim ve Larkin'e baktım. "Sen ne zaman istersen ben hazırım."

Larkin başını salladı, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. İki elini de yukarı kaldırdı ve ilahiler söylemeye başladı, önce yumuşak bir sesle ama her yinelemede daha yüksek sesle. Eski Yunanca bir cümleyi tekrar tekrar söylüyordu ve büyü etkisini gösterirken gücün çekimini hissedebiliyordum.

Jordan ve benim aramdaki ip gerildi. Yerleştirildiğinden beri hiç olmadığı kadar rahatsız ediciydi. Çok hızlıydı, Jordan'a yakın olduğumda hissettiğim tüm duygular aniden bin katına çıktı ve sendeleyerek bir adım geri attım. İçimde zonklayan bir ihtiyaç parladı ve neredeyse kendimi Jordan'ın kıyafetlerini yırtmak için onun üzerine atacaktım. Larkin'e bunun işe yaramadığını söylemek için ağzımı açtım ama tek bir hece bile söyleyemeden başka bir şey oldu.

Eş bağının etkisi - sürekli Jordan'a yaklaşma, teslim olma, savaşmayı bırakma ihtiyacı - azaldı. Derin bir nefes aldım ama Larkin'e işe yaradığını söyleyemeden büyü durdu. Jordan'la aramızda hâlâ var olan eş bağını çektim ve sinirli bir nefes verdim.

"Daha zayıf," dedim. "Ama hala orada."

"Siktir," dedi Larkin ve Jordan bu sert kelimeyi bir çocuğun dudaklarından duyunca biraz şaşırılmış görünüyor. Kızın hepimizden büyük olduğunu bilmiyordu ama bunu ona söyleyecek kişi ben değildim. Ona şaşkın şaşkın bakması çok hoşuma gidiyordu. "İkimiz de bunun olabileceğinden endişeleniyorduk."

"Sorun nedir?" Kaden sordu.

Larkin yüzünü buruşturdu. "Güneş büyüğü olduğu için bu ayın için bir Güneş Cadısına ihtiyacımız var."

"Oh, harika," dedim, içimde aniden yükselen öfkeyle. "Celeste bunu yapabilir mi?"

"Hayır, büyüünün nasıl yapıldığını bilen birine ihtiyacımız var. Muhtemelen büyü yapıldığı sırada orada olan biri."

Nefesimin altında küfrettim. "Elbette, dışarı çıkıp dost canlısı Güneş Cadısı müttefiklerimizden birinden gelip bize yardım etmesini isteyeyim."

Larkin'in yüzü düştü ve başparmağımla işaret parmağımın arasına burnumun köprüsünü sıkıştırdım. Ona saldırmak için hiçbir neden yoktu ama bu çok sinir bozucuydu. Her şey bir kol mesafesindeydi ama şimdi Ay'da bile olabilirdi.

Jordan acı bir kahkaha daha attı. "Görünüşe göre birbirimize yapışıp kaldık."

Gözlerimi açtım ve ona kendi sert bakışımı fırlattım. "Kapa çeneni yoksa ağzını tıkarım."

Jordan sustu ama hâlâ benimle daha fazla alay etmek istediğini görebiliyordum. Aptalca bir şey yapmadan önce buradan gitmek istiyordum.

"Şimdi onu öldürebilir miyiz?" Kaden sordu. "Bu kesinlikle ondan kurtulmamızı sağlar."

"Hayır. Ona canlı ihtiyacımız var ve bağı koparmak için bir Güneş Cadısı'na ihtiyacımız var." İçimi çektim ve kendimi sakinleşmeye zorladım. "Bu işi nasıl halledeceğimizi bilmiyorum ama halledeceğiz. Her zaman yaparız."

Kaden bana baktı ve orada bir kabullenme gördüm. Şimdilik bu plana uymaya hazırdı. Sabrının nereye kadar süreceğini ve bittiğinde sonuçlarının ne kadar feci olacağını merak ediyordum. Jordan, Kaden'in Aslanlar hakkında nefret ettiği her şeyin özeti gibiydi. Bu tamamen eş bağıyla ilgili değildi, tamamen değil. Kaden'in hâlâ iyileştirmesi gereken daha eski, daha derin yaralar vardı. Kaden o ipin ucuna gelmeden önce uygun bir alternatif bulabileceğimizi umuyordum. Aksi takdirde sonuçlarını görmek için orada olmak istemedim.

Eş bağına koparmak imkânsız görünüyordu ama denemeye devam etmeliydim.

Bir yolunu buluruz, bir şekilde.

Gün batımına kadar herkes toparlanmış ve gitmeye hazırdı. Ophiuchus sürüsünün her şeyi bu kadar çabuk bir araya getirip yola çıkmaya hazır hale getirmesi inanılmazdı. Ama hepsi son birkaç ay içinde taşınma konusunda çok fazla pratik yapmıştı. Artık bu işi neredeyse bir bilim haline getirmişlerdi.

Bavulların arabaya yüklenmesine yardım ederken Stella bana, "Durmaksızın araba kullanmak yaklaşık bir tam gün sürer," dedi. Stella,

Kaden, Larkin ve ben hep birlikte

Harper, Mira ve Aiden ile birlikte arkada bir minibüs ve sekizinci koltuğu kaplayan birkaç çanta daha vardı. Çantamı dar alana ittim ve ona baktım.

"Kısa vardiyalar için yeterli sayıda insanımız var," dedim.

Stella onaylarcasına mırıldandı ve sonra gözlerini düzenlemeye dikti. "Sence arkayı görebilmek için bir boşluk bırakmamız gerekir mi?"

"Yapabileceğimizi sanmıyorum," dedim ve içimi çektim. "Sanırım en iyisini ummak zorundayız."

Kaden ve Clayton baygın haldeki Jordan'ı aralarında sürükleyerek derme çatma bir hapishane hücreesine dönüştürülmüş minibüslerden birine doğru götürdüler. Başarısız büyüünün ardından Kaden'in dişlerini bir kez daha Jordan'ın omzuna geçirmesini izlemiştim. Tüm bu süreçten biraz fazla zevk alıyor gibi görünüyordu ama bunu tamamen anlıyordum. Şu anda bile Jordan'ın uzuvları bağlıydı ve iki muhafız ona eşlik ediyordu. Kaden işini şansa bırakmıyordu. Onunla işimiz bitene kadar Jordan bizim tutsağımız olacaktı. Kaçmak bir seçenek değildi.

Karnımı ovuşturdum, eş bağının hâlâ durduğu yeri. Sanki birisi Jordan'la arama kat kat yün battaniye koymuş gibi solmuştu, bu da artık onu görmezden gelmemi kolaylaştırıyordu. Eğer başka bir şeye odaklanırsam, sanki hiç orada değilmiş gibi oluyordu.

Yola çıktık ve Kaden direksiyonda ilk vardiyayı alırken Stella ve Larkin ile konuşurken Jordan'ı düşünmeyi bıraktım. Sadece benzin ve yemek için durduk ve ertesi gün gün batımında Toronto'daydık.

Şehir sınırlarına girdiğimizde Stella beni dürterek uyandırdı ve devasa şehir karşısında ağzım bir karış açık pencereden dışarı baktım. Farklı şekil ve boyutlarda çok sayıda bina vardı ve milyonlarca insan günlük işlerine devam ediyordu. Bu kadar farklı insanla bir arada yaşama düşüncesi benim için inanılmazdı. Büyük şehirlerde hiç fazla zaman geçirmemiştım ve şimdi öngörülebilir bir gelecek için burada olacaktık. Ayrıca şekil değiştirenlerin insanlara bu kadar yakın yaşadığını hayal etmek de benim için zordu. Bunun yapıldığını hiç duymamıştım ama bunu yapabilecek biri varsa o da barışı koruyan Terazi sürüsüydü.

Terazi sürüsü alfasının sahibi olduğu otele vardığımızda hepimiz minibüsten indik ve ben kocaman, ıslıl ıslıl parlayan binaya baktım. "Burada mı kalıyoruz?"

Herkesin yüzündeki ifadeye bakılırsa, bizim alıştığımız gibi rustik bir yer bekliyorlardı. Burası beş yıldızlı bir otele benziyordu ve hayatımda bir daha bu kadar güzel bir yerde kalacağımdan şüpheliydim.

Başka bir araba yanaştı ve Ethan inip takım elbisesini düzeltti, bir kez daha kusursuz görünüyordu. Bize yaklaşırken gülümsüyordu. "Hoş geldiniz," dedi ve Kaden başını eğdi.

"Burada mı kalacağız?" Kaden şüpheci bir sesle sordu.

"Evet, işte bu. Toronto'da ve Ontario'nun diğer bölgelerinde çok sayıda otelim var. Bu otelin tadilatı bitmek üzere, yani henüz resmi olarak açılmadı. Kullanabileceğiniz tonlarca alan var, bu yüzden yayılmaktan çekinmeyin."

"Kurt olman gerektiğinde ne yaparsın?" Kaden sordu. Sesindeki kuru ton Ethan'ın dikkatinden kaçmış gibiydi.

"High Park kısa gece koşuları için yakınlarda, ancak elbette insanların bizi fark etmesine karşı her zaman dikkatli olmamız gerekiyor. Dolunaylarda Algonquin Eyalet Parkı'nın büyük bir bölümünü kullanımımıza ayırıyoruz. Sadece üç saatlik bir sürüş mesafesinde." Durakladı ve sırtıttı. "Bazen insanlar bizi dinlemek için orada kurt uluması keşiflerine çıkıyor."

Kaşlarımı çattım. En hafif tabirle kulağa garip geliyordu. "İnsanların size katılmasına izin mi veriyorsunuz?"

"Tam olarak değil. Kurtlar hakkında bir sunum alıyorlar ve sonra bize ulumak için biraz ormana gidiyorlar. Gerçek kurtların onlara uluduğunu sanıyorlar ama aslında sadece biz varız. Hiçbir zaman akıllanmıyorlar ve biz de turistleri eğlendirip onlara yol boyunca kurtlar hakkında bir şeyler öğretiyoruz. Oldukça da popülerler - geçen sefer binden fazla kişi katılmıştı." "O kadar çok mu?" Şaşırarak sordum. Sanırım kurtları öğretmek için iyi bir yoldu.

İnsanlar kurtlar hakkında, Terazi sürüsü ise barışı korumakla ilgiliydi. -Görünüşe göre farklı türler arasında bile.

"İnsanların kurtlara bakış açısını değiştirmek için çok çalıştık," dedi Ethan yavaş bir sırıtışla. "Şimdi içeri girelim, eminim yolculuktan sonra hepiniz çok yorulmuşsunuzdur. Ben yorulduğumu biliyorum."

Ethan'ın peşinden otele girerken, diğer minibüslerdeki Ophiuchus grubu üyeleri de sürgülü çift kapıdan içeri süzüldüler. Lobi hayal ettiğim kadar güzeldi; beyaz mermer zeminler, büyük avizeler ve girişte küçük bir çeşme vardı. Ethan resepsiyonda durdu ve oradaki bir kadınla konuştu; kadın başıyla selam verdikten sonra oda numaralarını dağıtabilmesi için herkesi sıraya girmeye yönlendirdi.

Ethan bize içinde anahtarlarımızın olduğu bir zarf getirdi. "Çatı katını sizin için ayırdım, umarım beğenirsiniz."

Kaden başını sallayarak kabul etti. "Teşekkür ederim, eminim fazlasıyla rahat olacaktır."

"Konferans salonları da her türlü toplantı için hizmetinizdedir ve hatta oda servisi bile sipariş edebilirsiniz. Kısacası, şimdilik otelin tüm idaresi sizde. Personelim ihtiyacınız olan her konuda size yardımcı olacaktır."

"Çok cömertsiniz," dedim.

"Leo alfa için bir yere ne dersiniz?" Kaden sordu.

"Tam yerini buldum," dedi Ethan. "Asla kaçamayacak."

"Mükemmel," dedi Kaden.

Ethan'a gülümsedim. "Bizi kabul ettiğiniz için tekrar teşekkür ederim. Hepimiz gerçekten minnettarız."

Ethan, sanki Terazı sürüsü daha birkaç gün önce bizimle ittifak yapma konusunda kararsız değilmiş gibi, "Elbette," dedi.

Sadece bu ittifakın sürmesini ve buraya gelmenin iyi bir fikir olmasını umuyordum.

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

KADEN ve ben çantalarımızı aldık ve asansöre binerek en üst kata çıktık; burası tamamen çatı katıydı. Lobi kadar gösterişliydi ve mobilyalar modern, minimalist ve açıkça pahalıydı. Kanepenin tek başına fiyatı muhtemelen çalıştığım yıllar boyunca kazandığım paranın toplamından daha fazlaydı.

Büyük pencereye doğru yürüdüm ve dışarı baktım. Toronto şehri uzakta uzanıyor, güneş ufkun gerisine düşerken parıldayan ışıklar yanıyordu. Park Ethan'ın söylediği kadar yakındı, şehrin ışıkları arasında karanlık bir noktaydı. Ama Kaden yanıma yaklaştığında hiç memnun görünmüyordu.

"Ne oldu?" Ben sordum.

Dışarıya bakarken dişlerini biraz sıktı. "Ormanda olmayı tercih ederim. Bu şehir kurtlarına güvenebileceğimizi sanmıyorum. Bu şekilde insanların arasında olmak bizim için doğal değil."

"Şehri keşfedeğim için heyecanlıyım," dedim ve büyük kanepeye doğru ilerledim. Bir alışma dönemi olacağını biliyordum ama Kaden'in sürünün geri kalanıyla birlikte buraya yerleşebileceğini umuyordum. Teraziler onlarla kalmamıza izin vermeyi teklif eden tek sürü olmuştu, bu yüzden bu konuda seçici davranamazdık.

Kaden bana katıldı, bacaklarımız birbirine değecek kadar yakın oturdu. Başımı omzuna yasladım ve o da kolunu bana doladı. "Bunun farklı olduğunu biliyorum," dedim, "ama bu önemli. Zodyak sürülerinden biri ilk kez bize bu kadar büyük bir yardım teklifinde bulunuyor. Bu daha büyük ölçekte bir işbirliğinin başlangıcı olabilir."

"Umarım onlara güvenilebilir," diye homurdandı Kaden. "Sürünün burada onların arasında yaşamasına izin vererek büyük bir kumar oynuyorum. Belki de ilk planım olan tüm sürüleri ele geçirme ve yolumuza çıkan herkesi öldürme planıma geri dönmeliyiz." Sesi yarı şaka yapar gibiydi ve ben ondan hafifçe uzaklaştım.

"Kesinlikle olmaz. Sana izin vermeyeceğim. Ophiuchus sürüsü bundan daha iyi. *Sen* bundan daha iyisin." Göğsünü dürttüm ve Kaden bir huff çekti. "Ayrıca, diğer Zodyak Kurtları bizim gerçek düşmanımız değil, Güneş Cadıları. Diğer sürüler bunu ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyi olur."

"Doğru," dedi Kaden isteksizce, bir elini yatıştırıcı bir hareketle kolumda aşağı yukarı gezdirerek. "Ama her şey söylenip bittiğinde, diğer sürüler Ophiuchus sürüsünün Zodyak Kurtları'na geri dönmesine izin verecek mi? Onlardan biri olarak kabul edilecek miyiz?"

Bir yanıt bulmaya çalışırken ağızımı açıp kapadım. Net bir cevabım yoktu ve Kaden de bunu biliyordu. "Bilmiyorum," dedim sonunda. "Ama denemek zorundayız. Bir sürü olarak geleceğimiz buna bağlı."

"Artık sürünün gerçek alfa dişisi gibi konuşuyorsun, küçük kurt," dedi Kaden, beni kendine yaklaştırarak. Boynuma sokulurken gözlerimi kapattım. Daha iyi erişebilmesi için başımı yana yatırdım ve eli göğsüme doğru kayarak gömleğimin kumaşının arasından meme ucumla oynarken bir zevk iniltisi çıkardım.

Kaden mırıldandı, boynumun yan tarafına öpücükler kondurdu ve ardından dişlerini boynumun tendonuna sürterek birkaç hafif ısırık aldı. Titredim, içimden küçük zevk dalgaları geçti.

Ona daha da yaklaştım ve pantolonunun üzerinden belime doğru bastırıldığı sikini hissettim. Ona karşı hareket etmek, aramızdaki katmanlardan kurtulmak ve bu kısa huzur döneminden yararlanmak istedim, ama görev beni hala çekiyordu.

"Muhtemelen gidip herkesin iyi yerleştiğinden emin olmalıyız," diye mırıldandım.

"Clayton bununla başa çıkabilir," dedi Kaden, diğer eliyle belimi daha sıkı kavrarken. "Alfa olmanın önemli bir parçası da betana ne zaman yetki vereceğini öğrenmektir."

Hafifçe kayarak beni bir kez daha kendine doğru çekti. Başımı arkaya yatırdım ve Kaden'in boynumun diğer tarafını ısırmasına izin verdim. Eli aşağıya, pantolonumun bel bandına doğru kaydı. Parmaklarını yarığıma doğru kaydırды. "Tanrım, şimdiden sırlıslık olmuştun," diye mırıldandı. Onaylar gibi bir ses çıkardım ve

Ona daha iyi erişim sağlamak için yer değiştirdi. Kaden parmağını klitorisim boyunca kaydırды, sevdiğimi bildiği şekilde okşadı. Gözlerimi kapattım ve bir ses daha çıkardım.

Bana verdiği zevkin aynısını ona da vermek için aramızda biraz sürtünme yaratmaya çalışarak ona karşı geri bastırdım. Oldukça hızlı çalışan bir ritim bulduk, Kaden yetenekli parmaklarını klitorisimin etrafında döndürmeye devam ederken vücutlarımızı birlikte döndürdük. Zevk zonkluyordu, midemin çukurunda alçak ve sıcaktı ve hızla yayıldı. Zirveye ulaştığında nefesim kesildi ve sonra Kaden geri çekildi.

Dudağımı ısırarak sızlandım ve başımı arkaya eğerek ona baktım. "Beni bilerek kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

Kaden bana sırtıttı ve vücudumun altından kayarak çıktı. "Hayır, aklıma harika bir fikir geldi." Kanepenin yanına çömeldi ve ellerini bacaklarımın altına kaydırды. Kıçımı avuçladı ve beni kanepenin tam kenarına oturacak şekilde kaydırды ve bana sırtıttı. Bu bakışla kalp atışlarım hızlandı, arzu ve gelecek olanın vaadiyle dolup taşı. "Kalçalarını kaldır," dedi ve ben de sorgulamadan itaat ettim. Benim üzerimde alfa komutunu kullanamayabilirdi, ama yine de *böyle* derin ve boğucu bir şey söylerse onu dinlerdim.

Kaden pantolonumu ve iç çamaşırlarımı bacaklarımdan aşağı kaydırды, giysileri omzunun üzerinden attı ve hemen iki parmağını amıma soktuğunda nefesim kesildi. Birkaç dakika boyunca beni bu şekilde çalıştırdı, parmaklarını içeri ve dışarı pompaladı ve küçük bir ses çıkardığımda veya parmaklarının etrafında titrediğimde bana bakmak için durdu.

Boşalmama izin vermeyecekse ne halt etmeyi planladığını sormak için ağzımı açmak üzereydim ki Kaden öne doğru eğildi ve kalçamı yaladı. Nefesim kesildi, hareketten uzaklaştım ve Kaden kaşlarını kaldırarak gözlerini bana kaydırды.

Bunu ister misin? Bu bakış sordu ve ben kanepeye geri yerleştim. Başımı salladım ve Kaden dilini tekrar çıkarıp aynı yolu kalçamdan aşağıya doğru izledi. Parmaklarını o mükemmel şekilde kıvırmaya devam etti, bu da omurgamdan aşağı yukarı zevk titreşimleri gönderdi ve aynı şekilde yavaşça öne doğru eğildi ve diğer uyluğumu kırıksıklığa kadar yaladı ve sonra durdu.

Titredim ve kaslarımı gevşetmeye çalıştım, ama Kaden beni kızdırdıktan sonra o kadar germiştiki hiç gevşeyemedim. Kaden sonunda eğildi

Tekrar yarığımı yaladı, dili klitorisimin hassas tomurcuğunu yakaladı. Kanepeye tutundum ve ağzının içine girmemek için kendimi zor tuttum.

Hareketi iki kez daha tekrarlariken Kaden'in gözleri benimkilere dikilmişti. Kaslarım gergindi, titriyordu ve Kaden benimle oynamaya devam ederken bariz bir zevkle her şeyi içine aldı. Beni tam istediği yerde tutuyordu ve beni hayal kırıklığına uğratmayacak kadar memnun etmek için mükemmel bir iş çıkarıyordu, ama henüz boşalacağım noktaya kadar değil.

Tam döngüye alıştığımı düşünürken, Kaden dudaklarını klitorisimin etrafına kapattı ve emmeye başladı. Kalçalarım tekrar öne doğru sarsıldı ve bu sefer onları durdurmak için fazla bir şey yapamadım. Kaden serbest elini önüme kaydırды ve kalçalarımı aşağı doğru itti, devam ederken beni yerinde tuttu. Başımı arkaya attım, zevk kontrol edilebilirlerden neredeyse ezici hale geldikçe nefes nefese kaldım. Kaden diliyle beni ustalıkla parçalara ayırdı ve

beni orgazma daha da yaklaştırıyor.

Zevk doruğa ulaşp beni uçurumdan aşağı yuvarlamadan hemen önce, kendimi tekrar ona bakmaya zorladım. Gözleri parlıyordu, görünüşe göre tepkilerimden büyülenmişti. "Siktir, Kaden," diye haykırdım. Mırıldandı, dili klitorisimin üzerinde tekrar tekrar okşadı ve beni tam uçurumun kenarına itip zevke doğru spiral çizerken bir mizah parıltısının esarete katıldığını gördüm.

Zorlukla boğuk bir çığlık attım, Kaden'in eli beni kanepeye bastırdı ve orgazmım boyunca beni çalıştırırken bir santim bile kıpırdamama izin vermedi. Sonsuza kadar devam edeceğini düşünene kadar zevk dalgaları üzerime çöktü.

Sonunda boşaldı ve kalçalarım ondan uzaklaşmaya başladığında Kaden beni bıraktı. Geri çekildi ve sanki lezzetli bir yemek yemiş gibi dudaklarını yaladı. Yüzündeki memnuniyeti görmek başka bir artçı zevk şoku yarattı. "Tadın inanılmaz."

Bir kahkaha attım, nefesimi toplamaya çalışırken kanepeye yaslandım. "Lütfen bana daha fazlası olacağını söyle."

Kaden kendini dizlerinin üzerine itti ve ellerini hâlâ titreyen kalçalarımda gezdirdi. "Ne kadar istersen o kadar olacak."

Beni öptü ve dilini ağzıma soktuğunda dilinde kendimi tattım. Bir an sonra geri çekildi ve elimi önünden aşağı kaydırarak ona uzandım. Elimi gömleğinin altından geçirdim ve yan tarafına doğru uzattım.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Kaden, "Sen bu kanepeye domalmışken seni becermek istiyorum," diye homurdandı.

Bu sözler içime bir arzu dalgası daha gönderdi. *Ona hiç doyabilecek miyim?*

Giysilerimin geri kalanını çıkardı, gözleri üzerimdeydi, sanki beni daha önce hiç çıplak görmemiş gibi her santimimi inceliyordu. Sonra beni döndürdü ve koltuğun koluna doğru yönlendirdi, tıpkı söylediği gibi beni koltuğun üzerine eğdi.

Kaden ellerini yanlarımda gezdirdi ve sonra kıcıma acıtacak kadar sert bir şaplak attı. Bir inilti çıkardım ve daha da geriye bastırdım. Kaden beni itti, böylece önüm kanepenin koluna sıkıca bastırıldı ve kalkmama izin vermedi. Onun tutuşuna karşı rahatlardım ve bana istediğini yapmasına izin verdim. Beni bu kez diğer yanağıma attığı hafif bir tokatla ödüllendirdi ve ben daha bunu fark edemeden içime doğru itti, tek bir yumuşak hareketle kabzama kadar kaydı.

Beni mükemmel bir şekilde doldurdu ve duraklayıp ellerini sırtımda gezdirdikten sonra çekip tekrar içeri sokarken gözlerimi kapattım. Açı karşısında nefesim kesildi. Şimdiye kadar yaptığımız her şeyden farklıydı ve içimde neredeyse anında derin bir zevk zonklaması oluşturan o noktaya çarptı. Kaden sertçe içime girerken hareket edemiyordum, o kadar sertti ki kanepeyi hareket ettirmediğimize şaşırdım.

Geri çekildi ve tekrar yaptı, parmakları belimi sıkıca kavradı. Kalçalarımı biraz daha yukarı kaldırdı ve ben de uysallaşarak beni istediği gibi hareket ettirmesine izin verdim. Bir elini sırtımdan yukarı kaydırды ve saçlarımı yumruğunun etrafına sardı. Beni daha sıkı bir kavisin içine çekti ve kafatasımdaki baskı başka bir koşulda acıtabilirdi, ama bundan inanılmaz derecede tahrik olmuşum. Kaden arkamdan içime girerken boğazımı onun için açmamı sağladı, her hamlesi inanılmaz derecede hızlanıyor ve sertleşiyordu.

Beni becerirken Kaden'e bakmak için döndüm, çerçevesi gün batımının solan ışığında boyanmıştı. Her bir kası belirgin bir şekilde öne çıkan mükemmel vücudunu vurguluyordu. Kaden içime girmeye devam ederken ben de geriye uzandım ve ellerimden birini onun koluna doladım.

Hırladı ve kalçalarımı ve saçlarımı bıraktı. Beni kalçalarımıdan kavradı, daha da öne eğilmem için beni kaydırды ve daha sert bir şekilde bana geri çarptı. Kendimi sabitlemek için iki elimi de tekrar kanepeye koydum. Aletin başını içimdeki o yere doğru sürdü.

Her vuruşta ikinci bir orgazmın baskısının hızla artmaya başladığını hissettim. Kaden acımasızdı, nefes almama izin vermeden içime giriyordu. Ritmi mükemmeldi ve yükselen orgazmı uzak tutmak için ona dayanmaya çalışarak gözlerimi kapattım.

İşe yaramadı. Kaden tam olarak ne yaptığını biliyordu ve bir başka orgazm bir ton tuğla gibi üzerime çökerken dirseklerim kırıldı. Kendimi ön kollarımın üzerinde yakalamayı başardım ve Kaden hiç vakit kaybetmeden beni istediği pozisyona geri çekti. Onun amansız, vurucu ritmine karşı kemiksizdim, kendi orgazmım boyunca onu yavaşlatmak için etrafında kenetlendim. İşe yaramadı ve ben de savaşı bırakarak istediğini yapmasına izin verdim.

Kaden, "Aferin kızıma" gibi bir şey homurdandı ve bu da içime bir başka şok zevk dalgası gönderdi. Nefesim kesildi ve Kaden beni daha sıkı kavradı. Kendi ritmi gittikçe düzensizleşiyor, mükemmel zamanlamasını kaybediyordu ve ben nefesimi tuttum, kendi orgazmımın artçı şoklarıyla içimde yuvarlanan beklenti.

"Çok iyi hissediyorsun," diye hırladı. "şansımız olsaydı seni her gün böyle becerirdim."

"Bana istediğin kadar sahip olabilirsin. Ben seninim. Sadece senin."

Bu Kaden'i uçurumun kenarına getiren şey gibi görünüyordu. Homurdandı ve son bir kez daha bana çarptı, gidebildiği kadar derine gömüldü ve kendini içime boşalttı. Gözlerimi kapattım, aleti tekrar tekrar titreşirken ve dişleri boynuma sürtünürken zevkten titriyordum.

Sonunda Kaden bacaklarımı bıraktı, beni yere bıraktı ve kayarak çıktı. Kanepeye yığıldım ve o da üzerime tırmandı, çıplak bedeniyle beni öyle bir kısırdı ki onu yeniden arzuladım. Saçlarıyla oynadım ve ona baktım, sonra da onu kendime çektim. Ağzımı boynunda gezdirdim, beni işaretlediği yeri buldum ve sonra dişlerimi oraya geçirdim. Onu da işaretledim.

Benimkini.

Onu sahiplendiğimde inledi ve horozu hemen hayata geri döndü. Bacaklarımı çekerek açtı ve aceleyle amımın içine geri soktu. Birlikte sallandık, hareketlerimiz yarı vahşi, bedenlerimiz insan ve canavar arasında bir yerdeydi. Sonra tekrar boşaldık, muhtemelen oteldeki diğer birçok şekil değiştiren tarafından duyulabileceğini bildiğim ulumalar çıkardık, ancak ikimiz de umursamadık.

Jordan'la aramızdaki eş bağının kopmamış olması önemli değildi, çünkü Kaden benim gerçek eşimdi ve ikimiz de bunu biliyorduk. Hiçbir şey bizi ayrı tutamazdı.

-Ne büyü, ne zaman, ne de ölüm.

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

Ertesi gün bir telaş içinde hızla geçti. Yapılacak o kadar çok şey vardı ki, hepsini aklımda tutmakta zorlanıyordum. Dün gece Kaden bana sürünün alfa dişisi gibi konuştuğumu söylemişti ama sorumluluklarla yüzleşmek onun koordinasyon yeteneklerine yeni bir saygı duymamı sağladı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Ophiuchus sürüsünün çoğu Kaden'in bakış açısını paylaşıyordu. Şehirde kalmak istemiyorlardı ve şehir kurtlarından ve onlara güvenilemeyeceğinden yakınıyorlardı. Birçoğu Kaden'in sürüyü buraya gönderme kararına katılmıyordu ve ona karşı başka bir meydan okuma olabileceğinden endişeliydim, ancak henüz kimse o kadar ileri gitmeye cesaret edemedi.

"Parka gidemez miyiz?" Herkesi kontrol etmek için etrafta dolaşırken birden fazla kez duydum.

Üçüncü kez duyduktan sonra Kaden'e geri döndüm ve bunu yapmamızın mümkün olup olmadığını sordum. Başını salladı, dudakları kaşlarını çatarak aşağı doğru çekildi. "Ben de burada kalmayı sevmiyorum ama Terazi sürüsü burada daha güvende olacağımızı düşünüyor ve biraz düşündükten sonra ben de aynı fikirdeyim."

Bunu daha sonra Ethan'ın kendisinden duydum. "Güneş Cadıları sana burada saldırmaya cesaret edemez. Diğer sürüler de öyle."

Mantıklı geliyordu. Etrafta çok fazla insan vardı ve büyük binanın güvenliği de cabasıydı ama bu Kaden'in Larkin'le birlikte dışarı çıkıp çevreye bazı büyülü korumalar yerleştirmesine engel olmadı.

O bunu yaparken ben de Jordan'ı kontrol etmeye karar verdim. Onu güvenle tuttuğumdan emin olmak istedim, ya da kendime böyle söyledim. Ama belki yalnız kalırsak benimle konuşurdu. Öyle bir noktaya gelmiştik ki

Geçmişte güvenini kazandığımda ve bana 'kur yapmasına' izin verdiğimde bana karşı açık davranmıştı. Bir daha o noktaya gelip gelmeyeceğinden emin değildim, ama o noktanın yarısına bile gelebilseydim, bunu kabul ederdim.

Jordan'ı bodrum katındaki odalardan birinde tutuyorlardı, çamaşırhane servisinin olduğu yerin tam ortasında. Kapının önünde durdum ve Jordan'ın korumaları gölgelerin arasından eriyerek çıktılar. İçlerinden biri Jack'ti. Bana değerlendirci bir bakış attı ve "Onu görmek istediğine emin misin?" diye sordu.

"Evet," dedim kaşlarımı çatarak.

Tereddüt etti. "Peki Kaden bunu sorun etmiyor mu?"

İçimde hızlı ve acımasız bir hayal kırıklığı dalgası yükseldi ve Jack'e dişlerimi gösterdim. "Ben alfa dişiyim. Onun iznine ihtiyacım yok."

"Teknik olarak çiftleşmediniz, yani..." Jack bakışlarımla buluştuğunda ayaklarının üzerinde kayarak konuştu.

Beni bile şaşırtan bir hırıltı göğsümde yankılandı. Jack ellerini havaya kaldırdı, başını eğerek itaat etti ve kenara çekildi.

Jack'e ters ters bakarak kapıyı açtım. Jordan ayaktaydı ve kafesteki bir aslan gibi bir ileri bir geri volta atıyordu. Birkaç kalp atışı için tamamen çözüldüğünü düşünmüştüm ama o hareket ettikçe ayaklarının dibinde bir zincir şıngırdadı. Kalın zincirin yere gömüldüğü yere kadar takip ettim. Şekil değiştiren gücüne sahip biri bile bunu çözemezdi.

Gözleri hemen bana kaydı ve bakışlarındaki berraklık karşısında irkildim. Onu elimizde tuttuğumuz sürece Ophiuchus zehriyle uyuşturacağımızı düşünmüştüm ama aklı başında görünüyordu.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye hırladı bana. Topuklarının üzerinde döndü ve tekrar geriye doğru yürüdü. Zinciri gemesini ve sonra dönüp hareketi ters yönde tekrarlamasını izledim. "Sonunda beni öldürmeye, ıstırabıma son vermeye mi geldin? Terazî sürüsünün bölgesindeki bu boktan bodrumda sıkışıp kalmaktansa bunu kabul ederim. İnsan kokuyor."

"Buraya seni öldürmeye gelmedim."

Jordan acı bir kahkaha attı. "Ne yani, eş bağına tekrar koparmaya mı çalışacaksın? İlk seferinde başarısızlığa doymadın mı? İkimiz de bunun ikinci kez işe yaramayacağını biliyoruz. Anladığım kadarıyla henüz bir Güneş Cadısı'nız yok ve olması da pek olası değil. Yerinizde olsam eş bağına alışmaya çalışırdım."

Ne yaptığını biliyordum - benden saldırmamı, ondan akan bu şiddetli enerjiye karşılık vermemi istiyordu. Karşılık vermek, sivri dilimin beni alt etmesine izin vermek istiyordum ama derin bir nefes aldım. "Gerçekten mi? Neden geldiğimi bilmiyorum. Ben sadece..." Durakladım ve omuz silkdim. "Sadece seninle konuşmak istedim."

Jordan acı bir kahkaha daha attı. "Konuşacak bir şeyimiz yok," dedi. "Tabii beni serbest bırakmayı planlamıyorsan."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

Jordan beni izliyordu, gözleri hâlâ temkinliydi. Ona zarar vermek gibi bir niyetim olmadığını kanıtlamanın bir yolunu bulmalıydım ama bunu yapmanın kolay bir yolu yoktu. Söylesem bile bana asla inanmazdı. Zincirinin ucunun ulaşamayacağı bir yere, yere oturdum. Jordan sanki bir yılanın saldırmasını bekliyormuş gibi beni izliyordu.

Bir süre sonra, ben bıçak çekmeyince ya da ona zarar verecek bir harekette bulunmayınca Jordan da benden birkaç metre uzağa oturdu. Birkaç dakika daha onu izledim. "Biliyor muydun?" Aniden sordum, soru iznim olmadan ağzımdan çıkıvermişti. Geri almak için artık çok geçti, bu yüzden devam ettim. "Başından beri benim kardeşim olduğunu?"

Jordan sanki ona vurmuşum gibi geri çekildi ve yüzündeki tiksinti yapmacık değildi. "*Hayır*. Bunu öğrendiğimde ben de en az senin kadar dehşete düştüm. Bilseydim kesinlikle seniöpmez ya da seninle çiftleşmeye çalışmazdım."

Midemde uzun zamandır sıkışmış olan bir şey serbest kaldı. "Güzel," dedim.

Jordan, "Güneş tutulması toplantısında benimle birlikte geri gelseydin, senedi kaldırmalarını sağlardım," dedi. "Bu yüzden seni yakalamaya çalıştım. Ben de en az senin kadar bunun ortadan kalkmasını istiyorum."

"Gerçekten onu kaldıracaklarını mı düşünüyorsun?" İnanmakta güçlük çekerek başımı öne eğdim. "Ya da başından beri kardeş olduğumuzu bilmediklerini mi?"

"Kaldırmalarını talep ettim ve kaldıracaklarını söylediler. Beni dinliyorlar."

Başımı salladım. "Nasıl olur da Güneş Cadıları ile çalışırsın?" diye sordum. "Özellikle de bize ne yaptıklarını bile bile."

Jordan çenesini sıktı, gözleri hâlâ temkinli bir şekilde beni izlerken kasları çalışıyordu. "Anlamıyorsun. Güneş Cadıları sürüleri birleştirmek istiyor, tıpkı benim istediğim gibi. Bizi neden çiftleştirdiklerini bilmiyorum ama bir hata olmuş olmalı."

Alay ettim. Lunatera'da geçirdiğim zamandan önce buna inanırdım ama artık Güneş Cadılarının her şeyi bir amaç için yaptığını biliyordum. Biz onlar için sadece birer piyonduk ve kendi oyunlarını ilerletmek için iki şekil değiştirenin duygularını umursamazlardı. "Hayır, bunu bir savaş başlatmak için yaptılar. Güneş Cadıları'nın sürüleri manipüle ettiğini görmüyor musun? Bizi bir kez daha köleleştirmek için birbirimizi parçalamamızı sağlıyorlar."

Şimdi alay etme sırası Jordan'daydı. "Bu çok saçma. Güneş Cadıları hepimizi köleleştirecek kadar güçlü değil." Körü körüne onları takip ediyordu. Bu neredeyse üzücüydü. Jordan'ın gözleri tekrar benimkilere dikildi. "Toplantıya benimle gelseydin seni korurdum. Seni korurdum."
."

"Tehdidin bir parçasıyken beni korumanın hiçbir yolu yok," diye tersledim onu, öfkem bir kez daha yükseldi ve ani bir dalgayla üzerime çöktü. "Aptalca senin inandığım kadar kötü olmadığını düşündüm. Sürümün önyargılarını bir kenara bırakmaya çalıştım ve senin o kara kalbinde biraz iyilik olduğunu umdum ama yanılmışım."

Kendimi ayağa kaldırdım ve hışımınla odadan çıktım, kapıyı arkamdan çarparken Jordan tek kelime etmedi. Kapıdan döndüğümde sert bir cisme çarptım ve tökezleyerek geri çekildim. Kafamı kaldırdığımda Kaden'in Jack ve diğer gardiyanla birlikte ayakta durduğunu ve beni şüpheyile izlediğini gördüm.

"Jordan'la ne yapıyorsun?" Kaden sordu. Şüphe bakışlarını terk etmedi ve ben de ona vahşi bir bakış attım. Kötü bir şey yaptığımı düşünüyor olamazdı *herhalde*? Bana güvenmiyor muydu? İçinde yarı kıskanç ve sahiplenici, yarı da boyun eğmiş bir gerilim çizgisi vardı.

Jordan'a duyulan öfke yeni bir hedef buldu: Kaden. "Ondan bilgi almaya çalışıyorum."

"Zamanını boşa harcıyorsun."

"Değilim," dedim kendimi toparlayarak. "Biraz öğrendim." Jack'e zehirli bir bakış fırlattım. Muhtemelen Kaden'e bir şey söylemişti ve şu anda bu şekilde sorgulanacak havada değildim.

"İşe yarar bir şey var mı?" Kaden kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak sordu.

Durdum ve düşündüm. Jordan'ın bana söyledikleri yeni bilgiler değildi. Güneş Cadıları'na neredeyse hataya varacak kadar güveniyordu. Bu zaten bilinen bir şeydi ve Kaden zaten bildiği bir bilgiyi ona papağan gibi tekrarlarsam sinirlenirdi. "Henüz değil ama öğreneceğim."

Kaden bir adım öne çıktı, bir ömür önce ormanda tanıştığım alfa erkeğinin her santimi, beni oracıkta öldüreceğine ikna olmuştu. "Eşin

bağ zihnini bulandırıyor. Bu bağ kopana kadar Jordan'dan uzak durmalısın."

Geri adım atmak yerine Kaden'e ters ters baktım. "Bu lanet olası dostluk bağı değil. Ona karşı hiç de öyle hissetmiyorum ve yıllardır da hissetmiyorum. Yoksa onun benim *kardeşim* olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

"Bu sizi daha az etkileyeceği anlamına gelmez," dedi Kaden. "Eş bağı hâlâ eş bağıdır."

"Kahretsin Kaden, ben de senin ve buradaki herkes gibi Güneş Cadılarını durdurmak istiyorum. Bunu şimdiye kadar bilmen gerekirdi-" Sözümü kestim ve başımı salladım. "Unut gitsin. Sadece yolumdan çekil."

Kaden kıpırdamayınca onu iterek geçtim ve beni engellemek için hamle yaptığında omzumu onun omzuna çarptım. Kaden'i seviyordum ama Lunatera'da geçirdiğim süre boyunca onun ne kadar sinir bozucu olabileceğini unutmuştum. Yaşadığımız onca şeyden sonra, sözüme inanmamasına inanamıyordum. Jordan'la aramızdaki eş bağının hiçbir şey ifade etmediğini ona daha kaç kez kanıtlamam gerekiyordu?

"Ayla, bekle," diye seslendi Kaden, koridorda ve köşede arkamdan hızla gelirken.

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra bana hâlâ nasıl güvenmezsin?"

"Sana güveniyorum. *Ona* güvenmiyorum. O kurt postuna bürünmüş bir yılan."

"Bunu bir Ophiuchus'tan duymak çok komik," diye mırıldandım. "Jordan'a ben de güvenmiyorum ama ondan bilgi alabilecek tek kişi benim."

Kaden alçak sesle, "Beni onunla otuz dakika yalnız bırakın, ondan bir şeyler öğreneceğim," dedi.

Selene beni alfaların kibrinden kurtardı. "Hayır, yapamayacaksın. İşkence onun üzerinde işe yaramaz."

Kaden ofladı. "Tamam. Sadece dikkatli ol. Ve sana söylediği her şeyi bilmek istiyorum."

Gözlerimi devirdim. "Başka bir şey var mı, alfa?"

"Evet." Beni duvara yasladı ve çenemi avuçlarının arasına aldı. Dudakları kabaca üzerime çöktü, sert öpücüğünü, dilinin ağzımda gezinmesini ve vücudunun benimkine bastırılmasını kabul etmemi istedi. "Benim eşim olduğunu asla unutma. Onun değil."

Sanki unutulmuş gibim gibi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Günler geçti ve sürü yavaş yavaş yeni evlerine yerleşti. Hem Kaden hem de Jordan'dan uzak durdum, ikisiyle de uğraşamayacak kadar alfa erkek enerjisinden bıkmış hissediyordum. Yine de bazı şekil değiştirenleri bir akşam eğitim için Larkin'le buluşmaya ikna etmeyi başardım. Güneş Cadılarına karşı büyü kullanan ne kadar çok insanımız olursa o kadar iyiydi.

Stella'yla birlikte parka doğru yürürken gece havası serindi, sokak lambaları ağaçların arasından süzülen ay ışığının serin su birikintileri arasında sıcak ışık havuzları oluşturuyordu. Diğer Ophiuchus sürüsü şekil değiştirenlerinden birkaçı peşimizden Larkin'in onunla buluşmamızı söylediği yere kadar geldiler. Diğer şekil değiştirenlerin nasıl olduğunu görmek için heyecanlıydım ve Stella biz yürürken yanımda heyecandan titriyordu.

Parkın içinden geçerek Larkin'in beklediği yere vardık, ay ışığı üzerine vuruyordu. Harper ikiz kardeşi Dane ile bir çember oluştururken gözüme çarptı. Diğer birkaç Ophiuchus sürüsü üyesi de bize katıldı ve sürpriz bir şekilde tanıdık bir yüz de kalabalığa katıldı.

"Mira?" Koşarak yanıma gelirken sordum. "Burada ne işin var?"

"Yengeç sürüsü eskiden Ay Cadıları ile yakın müttefikti," dedi Larkin. "Yengeç kurtlarının bazılarının damarlarında hâlâ Ay Cadısı kanı dolaşıyor. Mira'nınki de dahil."

"Hiçbir fikrim yoktu," dedi Mira. Küçük bir çocuk gibi ellerini çırpı ve sonra Stella ve benimle birlikte çembere katıldı.

Hepimiz Larkin'e döndük ve o boğazını temizlerken sessizleştik. Diğer sürü üyelerinin ona nasıl tepki vereceğini bilmiyordum ama ona diğer yetişkinlere gösterdikleri gibi saygı duyuyorlardı. Her ne kadar

Bir çocuğun bedenine hapsolmuş olsa da hâlâ bir yetişkinin dikkatini çekiyordu ve bunu fark ettiler.

Larkin, "Eğitimin ilk kısmı ay ışığını nasıl yönlendireceğimizi öğrenmekle ilgili," dedi. "Bu Ay Cadısı büyüsünün en temel biçimidir ve bize çok küçük yaşlarda öğretilen bir şeydir."

Larkin ve Celeste ile yaptığımız ilk dersleri hatırladım ve kısa bir an acı tatlı bir nostalji yaşadım. *Yakında*, dedim kendime. *Yakında geri dönüp annemi tekrar görebileceğim.*

Larkin bakışlarımı küçük bir gülümsemeyle karşıladı ve ben de ona başımı salladım. Bu ders için benden yardım istediğini biliyordum. Öğretmemiz gereken çok fazla şekil değiştiren vardı ve hepsiyle başa çıkamazdı ama elimden geldiğince yardım etmeye hevesliydim.

"Benden sonra tekrar et," diye devam etti Larkin, beni şimdiki zamana geri çekerek. Yavaşça eski Yunanca birkaç kelime söyledi. Şekil değiştirenlerin hepsi onun ardından tekrarladı ve sonra çemberin etrafında dolaştı, gereken yerlerde telaffuzu düzeltti ve doğru anladıklarında herkese gülümsedi.

Ondan sonra ona yardım etmek için öne çıktım. Her birimiz öğrencilerin yarısını aldık ve Stella ile Mira'yı grubuma aldığım için mutluydum. Büyüyü gösterdim ve tüm şekil değiştirenler bana hayranlıkla baktı. Çoğu beni daha önce ay büyüsü yaparken hiç görmemişti.

"Kim denemek ister?" Cesaretlendirici bir gülümseme vermeye çalışarak sordum.

Stella elini kaldırdı, neredeyse ayaklarının üzerinde zıplıyordu. Öne çıkması için başımla işaret ettim. Bu onun için daha kolay olacaktı çünkü zaten Ay Dokunuşu yeteneğine sahipti ve güçlü bir Ophiuchus sürü değiştirici soyundan geliyordu. Larkin ve benim o akşam daha önce gözden geçirdiğimiz adımların aynısını ona da uyguladım. Stella denedi, ama hiçbir şey olmadı.

"Sorun değil," dedim, onu cesaretlendirmeye çalışarak. "Eğer ilk denemede başarırsan, gerçekten etkilenirim. Benim her şeyi öğrenmem sonsuza kadar sürdü." Bu tam olarak doğru değildi ama sonsuza kadar sürmüş gibi hissettirmişti. Hayal kırıklığımı ve bunun nasıl çalışabildiğimi nasıl etkilediğini hatırladım. "İşe yaramazsa üzülmemeye çalış, çünkü hayal kırıklığı sadece işi zorlaştırır."

Stella başını salladı ve tekrar denedi. Sonunda en ufak bir ışık titreşimi elde edene kadar bu döngüyü birkaç kez daha yaşadık. "Parlıyorum!" diye bağırdı ve hemen kendini kaybetti. Bir kahkaha attım ve sakinleştikten sonra tekrar denemesini istedim. Bundan sonra, ay ışığını her çağırdığında daha fazla ışık alması nispeten kolay oldu. Gördüğüm diğer Ay Cadıları

kadar parlak değildi ama yine de etkileyiciydi.

Bir sonraki öğrenciye geçtim ve süreç tekrarlandı. Herkesin biraz farklı bir süreci vardı, diğer birkaç değişimciyle çalıştıktan sonra öğrendim ve farklı sonuçlar aldık. Biri için işe yarayan bir şey, bir başkası için işe yaramayabiliyordu. Her bir şekil değiştirenin çağırabildiği ay ışığı miktarı da değişiyordu. En az başarılı olan Mira'ydı ama bu onu etkilememiş gibi görünüyordu.

Avucunun içine çağırmayı başardığı minik ay ışığına sevinçle güldü ve ben de onu kucakladım. "Gerçek bir sihre sahip olduğuma inanamıyorum," dedi bana sarılarak. Geri çekildiğinde gözlerinde yaşlar görmek beni şaşırttı. "Gençken Güneş Cadılarının ne kadar havalı olduğunu düşündüğümüzü hatırlıyor musun?"

Ona gülümsedim ama içimden bir hüznün geçtiğini hissettim. Neredeyse bir kez daha o cehalet seviyesine sahip olmayı, Güneş Cadılarının sadece bize yardım etmek isteyen muhteşem, mistik varlıklar olduğuna inanmayı dileyecektim. Ama gerçeği bilmek daha iyiydi. Güneş Cadılarına bir daha asla güvenmeyecektik ve diğer sürüleri de isyanımızda bize katılmaya ikna edebileceğimizi umuyordum.

Öğrencilerin yarısını geçtikten sonra tekrar büyük bir çember oluşturduk ve çalışmaya devam ettik. Bana yöneltilen sorularda bir durgunluk vardı ve ben Larkin'e doğru yürüdüm.

"Şaşırdım," dedim başımı Mira'ya doğru sallayarak. "Bir Yengeç sürüsü üyesinin Ay Cadısı kanına sahip olabileceğinden asla şüphelenmezdim."

"Güneş Cadıları bizi soyumuzdan silmek istiyor," dedi Larkin. "Ama biz ısrar ediyoruz."

"Evet, var." Harper ve Dane'in kimin ay ışığı en parlak olacak yarışması yapıyor gibi göründükleri yerde çalışan öğrencileri işaret ettim. "Bu gerçekten iyi bir başlangıç."

Larkin onaylarcasına mırıldandı. "Ophiuchus sürüsü özellikle kararlıdır. Hedeflerine ulaşana kadar peşlerini bırakmazlar."

"Onlara ne öğretebileceğini düşünüyorsun?" diye sordum.

Larkin omuz silkti. "Hiçbirinin senin ve benim yapabildiğimiz gibi gerçek savaş büyüsü öğrenebileceğinden şüpheliyim, ama belki kalkanlama konusunda yardımcı olabilirler. Çoğu sadece kendilerini koruyabilir, ancak başkalarını da koruyabilecek birkaç güçlü kişi var ve Stella dövüşler sırasında bize faydalı olabilecek bazı temel büyü çalışmaları yapabilir." O

başını salladı ve etrafına bakındı, genç yüzü ciddiydi. "Genel olarak, bu Güneş Cadılarına karşı mücadelede büyük bir avantaj olacak."

Midemdeki bir düğüm çözüldü. Başından beri şansımız astronomik derecede yüksekti ve herhangi bir avantaj elde etmek inanılmaz olurdu. *Belki, sadece belki kazanabiliriz.* Bu düşünceyi yüksek sesle söylemeye cesaret edemedim.

"Keşke diğer Ay Cadılarını da bizimle birlikte savaşmaya ikna edebilseydik," dedim. Bu konuyu ilk kez açmıyordum ve Larkin'in de bu konu hakkında düşünürken omuzlarının düştüğünü gördüm. Havayı bozmak istememiştim ama kelimeler ağzımdan çıkıvermişti.

Larkin, "Mücadeleyi uzun zaman önce bıraktılar," dedi.

İçimi çektim ve başka bir şey söylemek için ağzımı açtım. Ben daha konuşmadan otel yönünden başka bir figür bize katıldı-Kaden. Larkin onu karşılamaya çıkarken geride durdum ama bu gece bize katılmayı uygun görmesinden içten içe memnun oldum. Larkin onunla kısık sesle konuşup o ana kadar neler yaptığımızı anlatırken bana uzun ve hararetli bir bakış attı.

Kaden'in odaklanmasını ve sanki hayatı boyunca akıcı bir şekilde konuşmuş gibi eski Yunanca konuşmasını izledim. Beni şaşırtarak, neredeyse tam kanlı bir Ay Cadısı'nın yaratabileceği kadar parlak, devasa bir ay ışığı huzmesi çekti. Ona bakarken gözlerimi siper ettim, şaşırmıştım. Onu daha önce de büyü yaparken görmüştüm ama bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum. Tabii ki kendini beğenmiş bir alfa olduğu için herkesi yenerdi. Neden her şeyde bu kadar iyiydi?

Kaden ay ışığının gitmesine izin verdiğinde grupta birkaç alkış koptu ve açıklık tekrar karanlığa gömüldü. Kaden biz çalışmaya devam ederken Stella, Mira ve bana katıldı, ama çoğunlukla geride durup izledi. Bakışlarının ensemde diken diken olduğunu hissetmemeye çalıştım, ama ne zaman baksam başka birine bakıyordu.

Larkin dersi biraz sonra bitirdi, grubun ortasına geri döndü ve hepimize gülümseyerek baktı. "Mükemmel bir ilk dersti, hepiniz harika öğrencilersiniz" dedi. "Sizinle çalışmaya devam etmek için sabırsızlanıyorum. Eğer ilgilenirseniz gelecek hafta ve sonraki her hafta tekrar buluşmak isterim. Ve eğer bu haberi yayabilir ve Ay Cadısı kanı taşıdığını düşünen başka birilerini de buraya getirmeye çalışırsanız çok memnun olurum."

Grupta bir onay mırıltısı vardı ve birkaç şekil değiştiren anlamlı bakışlar paylaştı. Sürüden daha fazlasını buraya getireceklerini biliyordum ve Larkin ile bir araya gelenler beni gururlandırdı.

şekil değiştirenler. Hepimiz birlikte çalışıyorduk ve kendimi sırtırken buldum, Kaden'e olan kızgınlığım bir kez daha unutuldu, çünkü toplanan grubun canlandırıcı atmosferini içime çektim.

Larkin dersi resmen bitirdiğinde, diğer şekil değiştirenlerin konuşmalarını dinledim. Mira hemen yanımda başarısından dolayı neredeyse titriyordu. "Böyle bir şey yapabileceğimi hiç hayal etmemiştim," dedi.

"Ben de yapabildiğime şaşırdım," dedi Stella, Mira'nın coşkusuna sırtarak. "Ay Dokunuşu yeteneğimi biliyordum, ama gerçek Ay Cadısı büyüüne erişebileceğimi hiç düşünmemiştim."

"Bu çok havalı, anlatmak için sabırsızlanıyorum-" Mira sözünü kesti ve bana baktı. Ona kaşlarımı kaldırdım. Eğer *Aiden* demek üzereyse, neden sözünü kesmişti? *Wesley*'i kastettiğine ve ona olan aşkının devam ettiğini fark ettiğimi bildiğine dair içimde sinsi bir şüphe vardı. Dikkatimi başka yöne çevirerek şimdilik geçiştirdim. Daha sonra bu konuda onu azarlamak için bolca zamanım olacaktı.

Herkes eve dönerken Harper'ın Larkin'le konuşmasına kulak misafiri oldum. Dane'in Ay Dokunuşu yeteneği vardı ama Harper'ın hiç olmamıştı. Kaden'in en iyi savaşçılarından biri olarak bunu telafi ettiğini hissediyordum ama Harper gibi açıkça rekabetçi olan biri muhtemelen ikiziyle eşit seviyede olmaktan mutluydu. "Belki savaşta biraz büyü yapabilirim," dedi sırtarak. Harper grubun en güçlülerinden biriydi ve onun Güneş Cadıları'na saldırılar düzenlediğini düşündükçe sırttım.

"Seni o noktaya getirmeye çalışacağım," dedi Larkin. "Bu konuda iyi olursun."

Sonunda herkes dağıldı ama ben Mira, Stella, Kaden ve Larkin'le birlikte yavaşça otele doğru yürüdüm. Larkin'e "Buraya benimle gelmene çok sevindim," dedim. "Herkese tek başıma asla öğretemezdim. Bilginiz ve bize öğretme isteğiniz için teşekkür ederim."

"Burada olduğum için mutluyum," dedi ve sonra kendine bakarak içini çekti. "Umarım ben de buradayken sonunda yaşlanırım."

"Sana yeni kıyafetler almalıyız," dedi Mira, Larkin'in ev yapımı elbisesine bakarak. "Bu kesinlikle yardımcı olacaktır."

Stella ellerini çırttı. "Bir süredir büyük bir şehirde alışveriş yapmak için can atıyordum. Tek erişebildiğimiz Coronis'teki giysiler ve onlar da..." Sözünü yarıda kesti ve Kaden'e doğru burnunu kırıştırdı. "Pek şık değil."

"Evet, lütfen," dedi Mira. "Benim de yeni kıyafetlere ihtiyacım var."

Leo sürüsünden kaçtığımızda her şeyi geride bıraktığını hatırlayınca içimi bir suçluluk duygusu kapladı. "Bunun dışında bir gezi yapabiliriz," dedim. Alışveriş yapmak için daha önce hiç büyük bir şehre gitmemiştim ve hangi seçeneklerin mevcut olduğunu görmek beni heyecanlandırıyordu. Coronis'teki mağazaya gittiğimi ve bunaldığımı hâlâ hatırlıyordum ve Stella seçeneklerinin sınırlı olduğunu düşündüyse, buranın nasıl olacağını hayal bile edemiyordum.

"Kaden?" Stella ona bakarak sordu.

"Birlikte kaldığınız ve güvende olduğunuz sürece sorun yok." Stella'ya sert bir bakış attı. "Ve benim paramı çok fazla harcamayın."

Stella gözlerini devirdi. "Ne harcamamız gerekiyorsa onu harcayacağız, değil mi Ayla?"

Cevap vermek üzereydim ama otelin lobisine ulaşmıştık ve Clayton bize doğru koşuyordu. Clayton yaklaştıkça Kaden'in yüzü gerginleşti.

"Bir sorunumuz var," dedi beta.

Kahretsin, diye düşündüm. Şimdi ne olacak?

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kaden ve ben Clayton'ı oteldeki bir konferans odasına kadar takip ettik ve gerginlik neredeyse boğucuydu. Kaden ona bunun ne hakkında olduğunu sormasına rağmen bir şey söylemeyi reddetti. Clayton, "Bu konuşma için mahremiyete ihtiyacımız var," dedi. Diğerleri -Larkin, Stella ve Mirabunun sadece alfa işi olduğunu hissederek geri çekildiler.

Konferans salonuna vardığımızda Ethan çoktan oradaydı, yakışıklı yüzü asık ve renksizdi. "Size bir paket geldi," dedi, hiçbirimiz onu selamlamaya bile fırsat bulamadan. "Ölüm gibi kokuyor."

Masanın üzerinde her şey olabilirmiş gibi görünen bir paket vardı. Yaklaştığımda etiketi gördüm ve korkunç kokudan burnumu kapatmak zorunda kaldım.

"Arizona damgalı," dedim.

Kaden kaşlarını çattı ve kutuya baktı. "Güneş Cadıları'ndan ya da Leo'lardan olmalı. Arizona'da bize bir şey gönderme zahmetine girecek başka kimse yok."

Dudağımı ısırdım. "Açmalı mıyız? Bir tuzak olabilir."

"Tuzak olsaydı yerlerini belirtirler miydi?" Kaden kuru bir sesle sordu, ben de başımı yana eğdim. Haklı olduğu bir nokta vardı.

Kaden'in elleri pençeye dönüştü ve ambalajı hassas bir şekilde kesti. Kutunun kapaklarını geri çektiği anda koku daha da kötüleşti, boğucu bir ölüm ve çürüme kokusuna dönüştü. Ambalajı ayırıp kutudan bir şey çıkarırken neredeyse öğürecektim.

Bir kafa. Bir *insan* kafası.

Ve herhangi bir kafa değil, tanıdığım bir kafa.

Tanner.

Keskin bir nefes aldım ve ılık atma isteğimi bastırdım. Hızla arkamı döndüm ama artık çok geçti ve görüntü göz kapaklarımın arkasına kazındı. Bunu unutmamın imkânı yoktu.

Birkaç mide bulantısı dalgasını yuttuktan sonra yavaşça geri dönüp tekrar baktım. Kaden okunamayan bir ifadeyle kafaya bakıyordu ama onun da üzgün olması gerektiğini biliyordum. Tanner bir zamanlar arkadaşıydı ve araları bozulmuş olsa da sürüsünden birinin öldürüldüğünü görmek Kaden'i incitmişti. Özellikle de böyle korkunç bir şekilde.

Kaden tekrar kutuya uzandı ve başka bir şey çıkmasından korkarak nefesimi tuttum ama sadece küçük bir kart vardı. "'Jordan'ı geri getir yoksa Ophiuchus sürüsünün diğer üyeleri sana parçalar halinde geri gönderilecek,'" diye yüksek sesle okudu.

Sertçe yutkundum, Tanner'la birlikte giden diğerlerini düşündüm, eşi Lindsey de dahil. Onun hâlâ hayatta olup olmadığını ya da Güneş Cadıları ve Leo'ların vardığı bu noktanın bir parçası olarak öldürölüp öldürölmediğini merak ettim. Ben tek başıma ve düşman topraklarında acı çekerken eşimin öldürölldüğü düşüncesi midemde bir şeylerin sıkışmasına neden oldu. O bunu hak etmiyordu. Bu sürüdeki hiç kimse hak etmiyordu. "İmzalandı mı?"

Kaden başını salladı ve sanki elini yakmış gibi notu yere fırlattı. "Aslanlar'dan mı yoksa Güneş Cadıları'ndan mı bilmiyorum ama şu noktada pek de önemi yok. Her iki durumda da, burada Terazilerle birlikte olduğumuzu bildiklerini kanıtlıyor."

Kahretsin. Yerimizi gizli tutamayacağımızı biliyordum ama buraya daha birkaç gün önce gelmiştik. En azından birkaç hafta huzurlu olacağımızı umuyordum.

"Ne yapacağız?" Clayton sessizliği bozarak sordu. Bütün gözler, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşlarını çatmış Tanner'ın başına bakan Kaden'e çevrildi.

Kaden alçak ve tehditkâr bir sesle, "Jordan'ın kafasını onlara geri göndermeliyiz," dedi.

"Yapamayız," dedim, bu düşünce beni farklı bir şekilde hasta hissettirdi. "Ona ihtiyacımız var."

Ethan, "Şu anda elimizdeki en iyi pazarlık kozu o," diye belirtti. "Onu ölü ya da diri geri gönderemeyiz."

"Jordan'dan işe yarar bir şeyler öğrenmeye çalışacağım," dedim. "Güneş Cadılarına karşı bize yardımcı olabilecek bir şeyler biliyor olmalı."

Kaden'in gözleri koyu bir öfkeyle parladı. "O zaman şimdi Arizona'daki Aslan köyüne saldırmalı ve bu işi bitirmeliyiz. Ophiuchus'un geri kalanını orada tutuyor olmalılar."

Ethan Kaden'i durdurmak için elini kaldırdı. "Aceleci olmayalım. Önce diğer tüm alfalarla bir toplantı yapsak iyi olur. Hemen."

"Bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun?" diye sordum. "Herkesi tek bir yerde toplamak için yeterli zaman yok ve son denememiz pek iyi gitmedi."

"Güven bana," dedi Ethan. "Yarına kadar bir toplantı ayarladığımızdan emin olacağım."

Kaden hırladı, "İyi. Diplomasiyi denemeye devam edeceğiz. Ama başarısız olduğunda, bunu benim yöntemimle yapacağız."

Odadan çıktı ve ben de peşinden gittim, düşüncelerim ağır ve kasvetliydi.

Bu hepimiz için huzursuz bir gece olacaktı.

Ertesi öğleden sonra Kaden ve ben başka bir konferans odasına çağrıldık ve sürpriz bir şekilde odada sadece Ethan dizüstü bilgisayarını açmış oturuyordu.

"Neler oluyor?" Kaden sordu. "Ne yapıyoruz biz?"

Ethan dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı ve yanına oturmamızı işaret etti. "Diğer alfalarla acil bir konferans düzenleyeceğim. Bunu Zoom'da yapacağız."

"Zoom mu?" Kaden kaşlarını çatarak sordu.

Ethan, "Evet, bu bir video konferans programı," diye açıkladı.

"Ne olduğunu biliyorum," diye homurdandı Kaden. "Ama böyle şeyler için yüz yüze görüşmeyi tercih ederim."

"Bu, herkesin gizli bir yerde buluşmasını sağlamaktan çok daha kolay ve güvenli görünüyor," diye itiraf ettim.

"Aynen öyle." Ethan dizüstü bilgisayarına birkaç şey yazdı. "Sürülerin çoğu böyle bir teknolojiyi kullanmakta tereddüt ediyor ama Zodyak Kurtları'nı modern çağa taşıyabileceğimi umuyorum. Sürü toprakları arasında seyahat edecek temsilcileri beklemek zorunda kalmadan hızlıca konuşabilirsek pek çok sorunu çözebiliriz."

Kaden ikna olmuş görünmüyordu ama bir şey de söylemedi. Sadece arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu, siyah gömleği kaslarını geriyor ve onu her haliyle düşünceli bir alfa gibi gösteriyordu.

Ethan'ın dizüstü bilgisayarından bir ses geldi. "İşte başlıyoruz," dedi.

Teker teker ekran bölündü ve yüzler belirdi. Ethan'a daha iyi görebilmemizin bir yolu olup olmadığını sormadan bir düğmeye bastı ve dizüstü bilgisayarının ekranı duvara yansıdı.

Alfaların birbiri ardına bu kadar çabuk çağrıya katılmaya başlaması beni çok şaşırttı. Ethan haklıydı, bu kendi toplantımızı çağırmaya çalışmaktan çok daha kolay ve hızlıydı ve diğer alfaların başlangıçta bizimle buluşmalarını sağlamak zor olduğu halde Ethan'a bu kadar çabuk yanıt vermelerinden etkilendim.

"Bu kadar çabuk buluşmayı kabul ettiklerine inanamıyorum," dedim sessizce, hepimiz sessizde olsak da.

Ethan sırtarak, "Zodyak Kurtları'nın arabulucuları olarak bilinmenin avantajları var," dedi. "Acil bir durum olduğunu söylersem diğer alfaların çoğu beni dinleyecektir."

Ethan bize yardım etmeyi kabul ettiği için ne kadar şanslı olduğumuzu ve bunun gelecekte diğer sürülerle daha fazla fırsat yaratabileceğini fark etmeye başlamıştım. Eğer alfalar Teraziler ve Ophiuchus'un birlikte çalıştığını görürlerse, bizim sürümüzü de eşit olarak görmeye başlayabilirlerdi.

Tüm alfalar videolarını ve mikrofonlarını çalıştırmaya çalışırken birkaç takılma oldu ve Ethan herkesi sessize alarak onlara yardımcı olmaya çalıştı. Sesler "Bunu neden yapıyoruz?" ve "Mikrofonu nasıl açacağımı bulamıyorum" gibi *şeylerle* birbirine karıştı, ardından başka bir kişi "Açık" dedi.

Tüm alfaların bu teknolojiye aşina olmak için zaman ayırmadığı açıktı, ancak birkaç dakika sonra Ethan herkesi yerleştirdi ve yansıtılan ekranda diğer tüm alfaları görebiliyorduk. Çoğunu tanıyordum ama Ethan'ın İkizler ve Başak burcu alfalarının gelmesini sağladığını görünce şaşırdım ve memnun oldum - daha önce başaramadığımız bir şeydi bu.

Wesley'e sıcak bir gülümseme verdim ve yanında ona sesini nasıl açacağını gösteren bir asistanı olmasına rağmen olan biten her şey karşısında kafası karışmış görünen Balık burcu alfası Amos'a da başımı salladım. Yay sürüsü liderleri Thom ve Mae'yi de ekranda gördüğüme sevindim ama Eileen'den iz yoktu.

Daha sonra dikkatimi daha önce hiç tanışmadığım alfalara verdim. Sol üst köşede İkizler ikiz alfalar vardı, biri erkek biri dişi, ikisi de otuzlu yaşlarının başında, mavi gözleri ve altın sarısı saçlarıyla göz kamaştırıyorlardı. Diğer sürülerin aksine, onların her zaman iki alfası ve her zaman ikizleri vardı.

Ekranın alt kısmında, koyu tenli ve uzun, gri saçları iki örgü halinde toplanmış yaşlı bir kadın olan Başak alfası vardı. Yanında oturan bir alfa erkeği yoktu çünkü Başak sürüsü her zaman bir kadın tarafından yönetilirdi ve anaerkil bir hiyerarşiye sahipti.

Katılan son alfa Oğlak lideri Wilson'dı. Onunla daha önce hiç tanışmamıştım ama gruptaki en yaşlı kişiydi ve yüzünde asık bir ifade vardı.

Wilson limon kabuğu emiyormuş gibi bir ifadeyle, "Hadi şu işi bitirelim," dedi.

Akrep, Boğa, Koç ve Kova burçları yoktu. Kimse bundan bahsetmedi ya da nerede olduklarını sormadı. Hepimiz onların Aslanlar ve Güneş Cadıları ile ittifak kurduklarını biliyorduk ve Ethan'ın onları bu toplantıya davet etme zahmetine bile girmediğini tahmin ediyordum.

"Bize katıldığınız için teşekkür ederiz," dedi Ethan. "Özellikle de bu kadar kısa sürede. Herkesle görüşmemiz gereken acil bir konu var ve bunun en iyi yol olduğunu düşündüm. Birçoğunuz Ophiuchus sürüsünün alfası Kaden ve onun alfa dişisi, aslen Yengeç sürüsünden olan Ayla ile tanıştınız. Şu anda Terazilerin koruması altındalar ve sürüleri güneş tutulması toplantısındaki saldırıdan sonra şimdilik bizimle kalıyor."

Diğer alfalardan bazıları onlarla kalacağımızı duyunca şaşırmış görünüyordu ama kimse buna karşı bir şey söylemedi. Yay alfası konuşana kadar herkes konuşmakta tereddüt ediyor gibiydi.

"Bir önceki toplantıya gelemediğimiz için özür dileriz," dedi Thom sert bir ses tonuyla, Mae de başıyla onayladı. "Eileen bize her şeyi anlattı. Betamızın yasını tutuyoruz ve Leo'larla Güneş Cadıları'na karşı mücadelenizde yanınızdayız."

"Ben de betalarımı kaybettim," dedi Wilson. "Şimdi ne yapacağız? Bu mu?"

Onun sorusu üzerine herkes aynı anda konuşmaya başladı, çünkü tüm alfalar dikkat çekmek için tırmandı, sorular sordu ya da burada olmayı protesto etti.

Ethan birkaç saniye beklettikten sonra düğmeye basarak hepsinin sesini kesti. Bazı alfalar kimsenin konuşmadığından habersiz konuşmaya devam etti.

onları duyabiliyordu. Hepsi ona bakana kadar bekledi ve sonra ellerini diktiği yerden açtı.

Bu hareketiyle sergilediği cüretkârlıktan çok etkilendim. Belli ki herkesin dikkatini çekmişti ve bunu boşa harcamayacaktı.

Boğazını temizledi ve kendi elementindeki bir alfanın karizmasıyla konuşmaya başladı. "Güneş tutulması toplantısı sırasında, ki şimdiye kadar hepiniz bu konuda bilgilendirildiniz, Aslan alfası Jordan ile birlikte kaçmayı başardık. Şimdi de Aslanlar ve Güneş Cadıları'ndan içinde Ophiuchus sürüsü üyelerinden birinin kellesinin bulunduğu bir paket aldık." Toplanan alfaların bazıları bu sözler karşısında soluk soluğa kaldı ve birbirlerinden yüzlerce mil uzakta olsalar bile gerginlik hissediliyordu. "Jordan'ı geri istiyorlar ama bir sonraki hamlemizi planlarken ondan bilgi almaya çalışıyoruz. Leo ve Güneş Cadısı tehdidini tartışmamız ve somut bir plan yapmamız gerekiyor, özellikle de kış Yakınsaması yaklaşırken. Şimdiye kadar hepinize neler olduğu anlatıldı. Belki inandınız, belki inanmadınız. Şimdi endişelerinizi dile getirme zamanı. Bir kez daha dolaşıp teker teker sesinizi açacağım. Kısa ve öz olmaya çalışın."

Taşaklı herif, diye düşündüm yine, içimden bir saygı dalgası daha geçti. Tüm alfalarla böyle konuşmak? Vay canına.

Şaşırtıcı bir şekilde önce Wilson'ın sesini açtı. Oğlak Alfa bize ters ters baktı. "Taraf tutmak istemiyordum ama beta'mın toplantı sırasında ölmesi beni savaşmamız gerektiğine ikna etti." Sesi bu konuda pek mutlu gelmiyordu. Ethan bir an bekledi ve sonra tekrar sesini kesti.

Daha sonra Yay paketine geçti. Thom ve Mae bakıştılar ve sonra başlarını salladılar. "Özgür kalmak istiyorsak harekete geçmemiz gerektiğine her zamankinden daha fazla ikna olduk," dedi Thom. "Daha fazla gereksiz şiddet istemiyoruz ama arkamıza yaslanıp Güneş Cadılarının bizi köleleştirmesine de izin vermeyeceğiz."

Ethan onun sesini açtığı anda Amos başını sallıyordu. "Suya girmediğimiz sürece Balık sürüsünün bize ne kadar yardımcı olacağını bilmiyorum ama seni destekleyeceğiz."

Böylece toplantıya katılan son sürüler de gelmiş oldu. Kalan sürülere bakarken içimi bir endişe dalgası kapladı. Toplantıya gelmemişlerdi ve o zaman konuştuğumuz her şeyi duymamışlar ya da katliama ilk elden tanık olmamışlardı.

Ethan önce İkizler paketinin sesini açtı. İkizler bir bakış attı ve sonra başlarını salladı. "Bence çatışmanın dışında kalmalıyız," dedi sağdaki dişi.

"Bence karşılık vermeliyiz," dedi erkek omuz silkerek. "Henüz karar vermedik. Bunu konuşmak için daha fazla zamana ihtiyacımız var."

"Tipik İkizler," diye mırıldandı Kaden. "Akıllarını başlarına toplayamıyorlar."

Ethan ona bir bakış attı ve sonra konuşma sırası Başak alfasına geldi.

Tereddütlü görünüyordu, sakın ifadesi paramparça olmuştu. "Bu savaşta taraf seçmekte uzun zamandır tereddüt ediyoruz. Biz en küçük sürüyük ve şifacıyız, savaşçı değil. Ama mecbur kalırsak savaşırız." İçini çekti ve şakaklarını ovuşturdu. "Birkaç endişem var. Yakınsama konusunda ne yapacağız? Güneş Cadıları'na karşı gelirsek kurtlarımızın kilidini açmamıza ya da eş bulmamıza kim yardım edecek? Sürümde bu amaçla Yakınsama'ya gitmek isteyen şekil değıştirenler var. Onları bundan mahrum edemeyiz. Bunun için yirmi iki yıl beklediler."

Birkaç güçlü baş sallama. Mae elini kaldırdı ve Ethan onun sesini kesti. "Sürü arkadaşlarımızdan birkaçı da bu konudaki endişelerini dile getirdi. Eminim diğer sürülerde de durum benzerdir."

Başka bir baş sallama dalgası.

Dişi İkizler, "Ne istediklerini görmek için Güneş Cadılarıyla birlikte çalışsak nasıl olur?" diye sordu.

"Bizi kontrol etmek istiyorlar," dedi Kaden, sesi sertti. "Onlarla çalışmanın hiçbir yolu yok."

Bu da daha fazla protesto ve soruyu beraberinde getirdi ve yine çok fazla insan aynı anda konuşmaya başladı. Kaşlarını çatmış. Bu teknoloji kullanışlıydı ama gerçek sohbeti de biraz zorlaştırıyor gibiydi.

"Leo alfayı koz olarak kullanabilir miyiz?" Amos sordu. "Ya da en azından ondan biraz bilgi alabilir miyiz?"

"Jordan'la konuşmaya çalıştık ama o sadece Ayla'yla konuşmak istiyor," dedi Ethan iç çekerek. Kaden'in bu gerçek karşısında çenesinin gerildiğini gördüm ama bir şey söylemedi.

"Denemeye devam edeceğim," dedim, henüz söyleyecek başka bir şeyim olmamasından nefret ederek. Jordan'dan somut bir şey istiyordum ama bunu elde etmek için onun üzerinde çalışmaya devam etmem gerekiyordu.

"Leo'lara ve Güneş Cadılarına karşı birlikte durmazsak, onlar için köle olmaya geri döneceğiz," dedi Kaden kargaşanın içinde. Sürü yavaşça sakinleşti ve dönüp ekrana bakmaya başladı. Yüzleri düşünceli ile düpedüz rahatsız arasında değışiyordu ama herkes en azından bunu düşünüyordu. "Saldırıya geçmeliyiz," diye ekledi Kaden.

Alfalardan birkaçı hemen başlarını salladı. Ethan tekrar tur atarak her birine fikirlerini sordu. Genel kanı, farklı şekillerde de olsa, henüz saldırmak için çok aceleci davranıldığı yönündeydi.

Wilson, "Bu kadar cesur bir hamle yapmaya hazır değiliz," dedi ve kurnaz Oğlak alfasının bu kadar çabuk beklemesine şaşırdım.

"Öyleyiz," diye yanıtladı Kaden. "Başka bir şansımız olmayacak. Saldırmak için en iyi zamanımız bu. Saldırıya geçmeyi daha fazla erteleyemeyiz. Eğer yaparsak, daha fazla sürü üyem kutular içinde bana gönderilecek. Bu savaşımaya hazır olup olmamanızla ilgili değil, tehlikede olan hayatlarla ilgili. Aslanlar alfaları olmadan zayıflar. Saldırmak ve aynı zamanda halkımı kurtarmak için en iyi zaman."

Birkaç dakika daha daireler çizdik ve Kaden'in vücudunun her geçişte daha da sıkılaştığını görebiliyordum. Kimse bir karar vermeye yaklaşmıyordu, ancak tüm alfalar şu anda saldırmanın kötü bir fikir olduğu konusunda hemfikir.

Sonunda Kaden bir nefes çekerek masadan kalktı. "İşte bu yüzden Aslanlar ve Güneş Cadıları kazanıyor."

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

KADEN başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Ethan'a özür dileyen bir bakış attım ve sonra aceleyle arkadaşımın peşinden gittim.

Köşeyi döndüğümde asansör kapısı kapanmak üzereydi. "Durun!" Kaden'in öylece kapanmasına izin vermesini bekleyerek seslendim. Bunu düşünüyor gibi görünüyordu ama sonra kapıların tekrar açılmasını sağlayan düğmeye bastı. Asansöre giden yolun geri kalanını koşarak yürüdüm. Kapılar kapandı ve yukarı çıkmaya başladık.

Bu dar alanda Kaden'den taşan sıkıntıyı görmezden gelmek zordu. Yumruğunu sıkıp açtıkça havayı dolduruyordu. "İşte bu yüzden Zodyak Kurtları'na katlanamıyorum. Onlarla ittifak kurmak bir hataydı. Asıl planım olan hepsini yok etme planıma sadık kalmalıydım. Hepsi çoktan yok oldu, temiz bir sayfa açarak başlamak daha iyi olurdu."

"Kızgın olduğumu biliyorum ama bunu aştığımızı sanıyordum. Ayrıca, tüm sürülere karşı koyamayız. Yeterince güçlü değiliz. Müttefiklere ihtiyacımız var."

"Zodyak Kurtları hiçbir karara varamazken ve komite tarafından yönetilmeye çalışılırken hiçbir şey yapılmayacak," dedi. "Bir saldırı ekibi oluşturacağım ve Leo'ları vuracağım. Ne zaman kızgınlık dönemindeler? Saldırmak için iyi bir zaman olabilir. Daha kolay hedef olacaklar."

İçimden bir panik dalgası geçti, damarlarım buz kesti. "Böyle bir şey önererek kendini onların seviyesine indiriyorsun. Herkes Ophiuchus'ların canavar olduğunu düşünse bile, biz değiliz."

Kaden bana karanlık bir bakış attı. "İşte burada yanıyorsun. Ben bir canavarım. Ya da en azından, gerekirse bir canavar olurum."

Parmağımla göğsünü dürttüm. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Uzun bir of çekti ve sonunda itiraf etti, "Tamam, bu çok ileri gitti. Sadece Tanner için üzgünüm."

Elimi omzuna koydum. "Bir zamanlar yakın olduğunuzu biliyorum."

"Tanner alfalık için bana meydan okumuş ve seni tehdit etmiş olsa da, onu ikimiz de yavru olduğumuzdan beri tanıyorum. Bazı konularda farklı görüşlerimiz vardı ama *arkadaştık*. Her zaman aynı fikirde olmasam da Tanner'ın görüşlerine değer verirdim. Şimdi o öldü ve sırada eşi var. Tanner'ı takip eden herkes artık Leo'ların ölüm listesinde olacak ve ayrılmış olsalar bile hâlâ sürünün bir parçasılar. Onlara sırtımı dönemem."

Asansörü durduracak düğmeye basmak için uzandım, sonra kolumu Kaden'in beline doladım ve başımı göğsüne yasladım. "Anlıyorum. Sürü üyeleriniz tehlikede olduğu ve diğer sürülerden hiçbiri bunu kabul etmediği ya da onları kurtarmak için çaba göstermediği için hayal kırıklığına uğruyorsunuz."

Yanıt olarak homurdandı, kendi kolları da bana sarıldı. "Onları kurtarmanın bir yolunu bulmalıyım."

"Jordan'ı daha sıkı sorguya çekeceğim," dedim. "Ondan bir şeyler öğreneceğim, söz veriyorum."

Kaden iç çekti ve kollarını bana daha sıkı doladı. "Zodyak Kurtları'nın desteği olsun ya da olmasın, bir saldırı planı oluşturmaya başlamamız gerekecek."

Haklı olduğunu biliyordum ama diğer Zodyak Kurtları arasındaki yeni statümüzü tehlikeye atmaktan da endişe ediyordum. Elde etmek için çok mücadele ettiğimiz değerli ittifakları kaybetmeyi göze alamazdık.

"Sadece bu süreçte kendini kaybetme," dedim saçlarıyla oynarken. "Sen etrafımda olduğun sürece yapmayacağım." Boynuma sokuldu ve kıvılcım

öfkenin altında gömülü olan hayat alevlendi. Sıcaklık anlıktı, her şeyi tüketiyordu. Ayrı geçirdiğimiz günler boyunca onu özlemiştim ve onu kendime daha yakın hissetmek, elimden geldiğince kısa bir süre için endişelerini yatıştırmak istiyordum.

Kaden eğilip beni sertçe öperken ellerini sırtımdan omuzlarıma doğru kaydırды. Ne olduğunu anlamadan beni asansörün duvarına yasladı, tıpkı geçen gün Jordan'ın hücresinin önünde yaptığı gibi.

Öpücükten ayrıldı, kalçalarını bana doğru yuvarlarken nefesi sertleşti. Aşağı uzandı ve ellerini kıçımı kavrayacak şekilde kaydırды. Aramızda gerçek bir sürtünme olana kadar kendini bana daha sert bir şekilde bastırды. Ürperdim,

onunkiyle birlikte benim zevkimi de kovalıyordu. Kaden geri çekilmeden önce birkaç dakika boyunca tamamen giyinik bir şekilde birbirimize yaslandık.

"Odaya gidene kadar bekleyemem," diye homurdandı. "Sana şimdi ihtiyacım var."

"Ben varım," diye nefes verdim ve gömleğimi başımın üzerine kaldırarak beni sadece sütyenimle bıraktı. "Sadece acele et."

Kaden'in gözleri açtı ve parmaklarını tenime bastırıp çıplak bedenimde gezdirdi. Kaden eğildi ve burnunu boynumda gezdirdi. Boynumla omzumun birleştiği yeri ısırды, içime bir ürperti göndermeye yetecek kadar. Elimini ön tarafına doğru kaydırдыm, tek elimle kot pantolonunun düğmesini iliklerken diğer elimi göğsünde tuttum ve kalp atışlarını hissettim.

Aletini elime aldığımda keskin bir nefes aldı, alay etmeden, sadece pantolonundan dışarı kaydırдыm ve elimi uzunluğuna yukarı ve aşağı pompaladım. Kaden elini karnımda gezdirdi, ince sütyenimin üzerinden meme uçlarımı okşadı ve ben de bu hissin tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım, başım asansörün kenarına yaslandı. Sonunda, ben onun adını haykırırken, Kaden külotumla birlikte taytımı da aşağı çekti.

O anda beni alacağını düşünmüştüm ama iki parmağıyla dudaklarımı ayırdı ve üçüncüsünü klitorisimin etrafına kaydırды. Kalçalarım daha fazlasını almaya çalışarak baskıya doğru sarsıldı. Sırılsıklam olmuştum ve onun için çok hazırdım. Alnımı hala giyinik olan göğsüne yasladım ve orgazmımı geri itmeye çalışarak titredim. Yine de çabucak geldi, zevk bir dalga gibi üzerime çöktü ve dizlerimin bağı çözüldü. Kaden orgazm boyunca hiç acımadı, hiç pes etmedi. Elim sikinin etrafında titreşirken, diğer elim omzunu pençelerken, orgazmımdan son bir zevk daha çıkardı.

"Boşaldığında çok muhteşem oluyorsun. Sana doyamıyorum." Elini pantolonumdan çıkardı ve dudaklarına götürdü. Parmaklarını ağızına soktu ve emerek parmaklarını temizledi. Elimini sikinin üzerinde gezdirmeye devam ettim, zonkladığını ve elimde inanılmaz derecede sertleştiğini hissettim.

Sonra kalçalarımı kavradı ve beni yukarı kaldırdı, bacaklarımı beline doladı ve hızlı, sert bir hareketle içime girdi. Amım onun etrafında kenetlendi, onun kocaman, tanıdık siki tarafından bir kez daha doldurulmak için can atıyordum. Beni asansörün kenarına doğru itti ve belli belirsiz içeride bir kamera olup olmadığını merak ettim ama o anda birilerinin şov yapıp yapmadığını umursamadığıma karar verdim. Herhangi birinin bizi rahatsız edebileceğini ya da

Asansörün her an hareket etmeye başlama ihtimali bunu daha da ateşli hale getirdi, serbest bırakılma ihtiyacımız çılgınca bir çaresizliğe dönüştü.

Kollarımdan tutup başımın üzerinden çekerek içime girerken, her hamlesinde beni asansörün kenarına çarpıyordu. Güçlü elleriyle bileklerimi çevrelerken, ağzımı da ele geçirdi ve vücudumun her santimine sahip oldu. Kontrolü ele geçirdiğinde, beni kısırdığında ve istediği gibi kullandığında buna bayılıyordum çünkü her zaman ihtiyacım olanı da aldığıma emin oluyordum.

Her saniye tempomuz artıyor ve küçük asansörde etin ete çarpma sesi daha yüksek çıkıyordu. Elimde olmadan Kaden'in omzunun üzerinden vücutlarımızın aynalı duvardaki yansımalarına bakıyor, içime girerken kıcının sıkışmasını, sonra tekrar tekrar çekilirken rahatlamasını izliyordum.

Beni biraz daha kaldırdı, her hamlesinde klitorisime vurdu ve parmakları bileklerimi sıkarken boynumu ısırdı. Nefes alış verişi sertleşti, dişleri tekrar boynumu sıyırdı ve yakın olduğunu biliyordum. Ben de yaklaşmıştım ama bu sefer benimle gelmesine ihtiyacım vardı.

Kaden'in siki içimdeki o mükemmel noktaya sürtünürken başımı geriye attım, beni uçurumun kenarına getirecek kadar sertti. Bacaklarımla kalçalarını kavradım, başka bir orgazm üzerime çökerken onun için ritmi tutmaya çalıştım. Çıkardığım seslere engel olamıyordum, içimde akan zevk o kadar güçlüydü ki vücudumu parçalamaya çalışıyormuş gibi hissediyordum. Bu onu da uçurumun kenarına getirdi ve Kaden kalçaları durmadan önce bir kez daha içime doğru itti, serbest bırakıldığını inlerken horozu içimde seğirdi.

Beni titreyen bacaklarımın üzerine yatırırken, "Muhtemelen toplantıya geri dönmeliyiz," dedim. Aşağı uzanıp giysilerimi aldım ve aceleyle tekrar giydim. Şimdi arzu ve zevk telaşı azalmaya başlamıştı, toplantıdan nasıl aceleyle çıktığımızı fark ettim, sadece bir asansörde sıcak, aceleyle seks yapmak için.

"Neden? Muhtemelen hâlâ ne yapacaklarını tartışıyorlardır." Kaden çatı katının düğmesine bastı. "Kendi başımızayız. Her zamanki gibi. Ve bunun yakın zamanda değişeceğini sanmıyorum."

YİRMİNCİ BÖLÜM

ERTESİ SABAH, meseleyi kendi ellerime alma zamanının geldiğine karar verdim.

Çatı katında bir paket iskambil kâğıdı buldum ve bir dürtüyle onları kapıp cebime attım.

Dün gece Ethan'ın Jordan'ı bizimkinin birkaç kat altındaki bir otel odasına yerleştirdiği haberini aldık; oda her zaman korunuyordu ve Leo alfa kaçamasın diye Larkin tarafından sihirli bir şekilde korunuyordu. Ethan, Jordan'a bir mahkûm gibi değil de bir misafir gibi davranılırsa daha uysal olacağını umuyordu ama Jordan'ın bana da aynı şeyi yaptığını çok iyi hatırlıyordum. Ne kadar rahat olursa olsun, hapishane yine de hapishaneydi.

Jordan'ın kapısının önünde durduğumda, korumalar bu kez beni sorgulamadı. Otel odasına girdiğimde içimden bir memnuniyet dalgasının geçtiğini hissettim. Bizimkinden daha küçüktü, sadece bir odada bir kral yatak, küçük bir oturma alanı ve küçük bir mutfak vardı.

Kapıyı arkamdan kapattığımda Jordan yataktaki yerinden başını kaldırdı ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Son ziyaretimde olduğundan daha iyi görünüyordu ve artık zincirlenmemişti. Belli ki kötü muamele de görmüyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Sıkılmış olabileceğini düşündüm." Cebimden kartları çıkardım ve şehre bakan pencerenin önündeki masa ve sandalyelere oturmasını işaret ettim. Aklını sorgudan uzaklaştırabileceğimi ve bana açılacak kadar gardını indirmesine yardımcı olabileceğimi umuyordum.

Jordan başını eğdi. "Benimle kağıt mı oynayacaksın?"

"Neden olmasın?" Kutudan çıkarıp karıştırmaya başlarken sordum. "Go Fish'i biliyor musun?"

Jordan masaya oturmaya geldiğinde isteksizce başını salladı.

"Güzel. Her gün gelip seninle Go Fish oynayacağım," dedim. "Ya da bundan sıkılırsak başka oyunlar."

"Kaden'in bunu onayladığını sanmıyorum."

Omuz silktilim. "Sen benim kardeşimsin. İstersem seni ziyaret edebilirim."

Jordan alay etti ama ben yerleşip kartları dağıtmaya başlayınca kartlarını aldı. En azından benim burada olmama açtıktı. Gardiyanları tarafından sorulan sorular dışında kimseyle fazla konuşabildiğinden şüpheliydim. Ama Jordan'ın tehditlere cevap vermediğini biliyordum - kafasının içine girmek için başka bir yola ihtiyacımız vardı.

Kartlarımızı kontrol ederken ikimiz de birkaç dakika sessiz kaldık ve sonra Jordan önce konuşarak beni şaşırttı. "Babamız nasıl biriydi?"

Bir kartı yere bırakırken homurdandım. "Leo alfadan çok daha iyi değilmiş gibi görünüyor. Altında yaşaması zor bir alfabaydı ve daha kötü bir babaydı. En azından benim için. Wesley'e göre, biraz kontrolcü olmasa da adildi."

"İki babamın arasında, kötü adamdan başka bir şey olma umudum hiç olmadı," dedi Jordan karanlık bir bakışla ve kendi kartını yere koydu.

Kaşlarımı çattım. O kazanıyordu. "Bu doğru değil," dedim, ona karşı koyacak bir şeyim olup olmadığını görmek için kartlarımı bir kez daha incelikle kontrol ettim.

Jordan bir kart daha koyarak maçı daha başlamadan bitirdi. Onun kartına göz kırptım ve sonra Jordan bileğini benim görebileceğim şekilde yukarı kaldırdı ve bir kart çıkardı. Bir kaşımı kaldırdım. Avuçladığını görmemiştim.

"Dediğim gibi, iflah olmaz bir kötü adam." Sırıttı ama sırıtışında mizah yoktu. "Küçük güzel alfana geri dön, Ayla," dedi parmaklarını kapıya doğru sallayarak.

Ayağa kalktım, kartları topladım ve beni sinirlendirmesine izin vermemeye çalışarak başka bir şey söylemeden oradan ayrıldım. Ne de olsa istediği buydu.

Ertesi gün yine iskambil destesiyle döndüm. Jordan şaşırmış görünüyordu ve sinirlenmiş gibi yapsa da aslında beni gördüğüne memnun olduğunu düşünüyorum.

"Yine sen," dedi.

Oturdum ve bir anlık tereddütten sonra o da masada bana katıldı. Go

Fish için tekrar dağıttım ve Jordan kartlarını masanın kendi tarafına kaydırıp aldı. Ellerini dikkatle izledim ama herhangi bir el çabukluğu görmedim.

Dünkünden daha uzun süre sessizlik içinde oynadık ve içimi ani bir hü­zün kapladı. Olması gerektiği gibi birlikte büyümüş olsaydık, bunu çocukken yaptığımızı hayal edebilirdim. Belki Wesley de bize katılabildi.

"Kardeş olmamız nasıl mümkün olabilir?" Jordan hiçbir hile belirtisi göstermezken, sonunda sessizliği bozarak sordum. "Bir asın var mı?"

Bir as uzattı. "Sen kaçtıktan sonra ben de anneme aynı şeyi sordum. Başta bana söylemek istemedi ama sonunda ondan öğrendim. Annem Dixon'dan önceki eski Leo alfasının kızıymış. Babasının hiç oğlu olmamış, bu da onu hayal kırıklığına uğratmış." Jordan bir kart daha bıraktı ve ben de onu aldım. Jordan'ın gözleri sanki beni suçüstü yakalamış gibi parladı. Az önce bana verdiği ası attım. "Çiftleşme zamanı geldiğinde, babası sürüdeki en güçlü erkek Aslanı, Dixon'ı seçti ve Güneş Cadılarına onları çiftleştirmeleri için para ödedi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Onların çiftleşmesi de doğal bir çiftleşme değildi." "Hayır ve annemin Dixon'ı sevdiğini hiç sanmıyorum."

Dudakları bir anda

Beşli defterin tamamını yere bırakırken alaycı bir tavır takındı. "Dixon'ın aşık olabileceğinden şüpheliyim. Ama sonra annem, Harrison bir keresinde bazı pazarlıklar için geldiğinde babamızla tanıştı. Ona karşı bir şeyler hissetmiş ve bu onu şaşırtmış."

"Pek çok kadın böyle hissediyor gibi görünüyor," diye mırıldandım, annemin bana onunla olan ilişkisi hakkında anlattıklarını düşünerek. Göremiyordum ama belli ki bir şeyler vardı, yoksa kadınlar onun kollarında bayılıp durmazdı.

"Belki," dedi Jordan. "Annem Debra'nın aslında Harrison'ın gerçek eşi olup olmadığını da merak ediyorum." Ona kaşlarımı kaldırdığımda Jordan omuz silkti. "Ne var? Başka kimse gelip kart oyunu oynamak istemediği için burada düşünecek çok zamanım oldu."

"Eğer bu doğru olsaydı, belki de doğal eşleşmeleri Yengeç ve Aslan sürüleri arasındaki rekabeti sona erdirirdi."

Jordan kayıtsız bir ses çıkardı ve ıskarta yığının­dan üçlerimden birini çekip başka bir kitap koydu. Başımı salladım ve bir kart daha çektim. Hâlâ kazanıyordu ve bugün herhangi bir hile belirtisi yoktu.

"Tabii ki Güneş Cadıları bunu istemezdi," diye devam ettim. "Debra ve babamızı ayırmak için ellerinden gelen her şeyi yaparlardı."

"Belki de. Tek bildiğim, annem ve Dixon ne kadar denedilerse de hamile kalamadılar," diye devam etti bir kart daha atarken. Sonunda elimde ikilik bir kitap vardı. Onları muzaffer bir edayla yere bıraktım ve dudaklarında hafif bir gülümsemenin kıvrıldığını görmek için tam zamanında kafamı kaldırdım. Çabucak sakladı ama ben görünce şaşırdım. Boğazını temizledi ve başka bir kart çekti. "Sonra Yengeç-Aslan eşiğinde bir dolunay oldu ve o zamanı Harrison'la geçirdi. Sonra ne olduğunu tahmin edebilirsin. Ben de tam zirve noktasında doğdum, Aslan burcuna sadece birkaç saat kala."

Bunun üzerine kaşlarım havaya kalktı. *Aslan burcunun* her şeyini bünyesinde barındırıyor gibiydi, bu yüzden onun bir zirve olduğunu duymak özellikle şok ediciydi. Aslan bile sayılmazdı.

Jordan yüzümdeki ifadeye acı bir kahkaha attı. "Evet, zirve bebeği ve babam bunu unutmama asla izin vermedi."

Elimdeki kâğıtlara bakarken yüzümü buruşturdum. Bir süre sonra, "Bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum," dedim. Jordan'a ulaşabilmeyi, aramızda ortak bir zemin bulabilmeyi umuyordum. "Dixon senin onun öz oğlu olmadığını biliyor muydu?"

"Küçük kardeşim Griffin de zirve noktasında doğduğunda bunu anladı."

Bu bilgi üzerine arkama yaslandım. Bir kardeş daha. Görünüşe göre ailem gün geçtikçe büyüyordu. *Başka kardeşlerin de var mı?* Neredeyse soracaktım ama Jordan hikâyesine devam edince dikkatimi geri çektim.

"Dixon bunu öğrendiğinde Yengeç sürüsünü alaşağı etmeyi takıntı haline getirdi. Güneş Cadıları'na gitti ve onlar da sadece Kanser sürüsünü değil, diğer tüm sürüleri de alaşağı etmesine yardım etmeyi teklif ettiler," diyor Jordan.

Başka bir kitabı soluma doğru katladım ve Jordan ona gülümseyerek baktı. Artık ödeşmiştik.

"Peki ya Yakınsama gecesi?" Ben sordum. "Dixon çiftleşeceğimizi biliyor muydu?"

"Hayır, onun bu konuda bir şey bildiğini sanmıyorum. Sanırım annem bir şeyler olacağından şüphelenmişti." Durakladı ve başını yana eğdi, gözleri anılarda kaybolmuştu. "Convergence'a gitmemi istemedi. Dixon ısrar etti elbette, kurdumu bir yıl önce almış olmama rağmen. Ama Dixon annem ve Griffin'in evde kalmasını istedi. Dövüş sırasında orada olmalarını istemedi."

Telefonum cebimde çalarak gitme zamanımın geldiğini işaret etti. "Teşekkür ederim," dedim. "Bu heyecan verici bir Go Fish oyunu oldu. Yarın tekrar geleceğim." Dün yaptığım gibi kartları topladım ve ayağa kalktım.

"Bekle," dedi Jordan ve ben de ona baktım. Sanki bir şeyi düşünüyormuş gibi kaşlarını çattı ve sonra derin bir nefes aldı. "Melez olduğun için sana pislik gibi davrandığım için özür dilerim." Dudakları bunun ironisiyle kıvrıldı. "Tabii ki, bu beni kıcımdan ısırmaya geldi."

Ona bakakaldım. Bu Jordan'dan duyacağımı düşündüğüm en son şeydi. Kapıya doğru ilerlerken usulca "Teşekkür ederim," dedim.

"Pek çok şey için özür dilerim Ayla." İlk defa sesi içten geliyordu... ve neredeyse pişmanlık duyuyordu.

"Özrünü kabul ediyorum." Özrünün beni ne kadar etkilediğini hissederek odadan çıktım. Bir şekilde bunu duymaya ihtiyacım vardı. Bana yaptığı korkunç şeyleri asla telafi edemezdi ama bu bir başlangıçtı.

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Otelde bu kadar çok zaman geçirmenin güzel yanlarından biri, ikimizin de gün içinde bizi ayıran pek çok görevi olmasına rağmen, Kaden ve benim çoğu sabah birlikte kahvaltı edebilmemizdi.

Bir sabah uyandığımda Kaden'i kahvaltı hazırlarken buldum, çıplak sırtındaki kaslar ateşin üzerinde bir tavayı kaydırırken çalışıyordu. Mutfakta ona katılmadan önce birkaç dakika onu izlerken gülümsedim.

Neredeyse her gün olduğu gibi gergindi. Tüm sürülerin harekete geçmemesi onu hâlâ sinirlendiriyordu ve ben de onu suçlayamazdım. Bu konuyu birden fazla kez konuşmuştuk ama sanki dönüp dolaşıp aynı yere geliyorduk. Hiçbir yere varamıyorduk ve bu durum gün geçtikçe daha da sinir bozucu bir hal alıyordu. Onun gerginliği benimkine de yansıyor ve bu birkaç huzur anını yakalamak zordu.

Kollarımı ortasına doladım ve işine geri dönmeden önce bir an bana yaslandı. "Bu sabah nasıl hissediyorsun?"

"Hayal kırıklığına uğradım," dedi. "Halkımızın düşman tarafından esir tutuluyor olması kimsenin umurunda değil gibi görünüyor ve bu konuda bir şey yapmama izin vermiyorlar. Belki de Ophiuchus sürü topraklarına geri dönmeliyiz çünkü düşmanlarımız zaten nerede olduğumuzu biliyor."

Başımı salladım. "Henüz değil, hâlâ Teraziler ve diğer sürülerle ittifaklar kuruyoruz. Bu yavaş bir süreç ve sonsuza kadar süreceğini biliyorum ama buna değecek, söz veriyorum. Ormana geri dönmek istediğini biliyorum ama bunun karşılığını alacaksın. Ayrıca, hepimiz Ay Cadısı eğitimi üzerinde çalışıyoruz ve Jordan'ı konuşturmaya çok yaklaştım. Bunu hissedebiliyorum."

Havaya sinmiş olan her türlü rahatlık onun adıyla buharlaştı. Son zamanlarda Jordan'la ilgili farklı duygularımızı tartışacak kadar ileri gitmemiştik ama bu, odada görmezden gelinmesi imkânsız bir fil gibiydi.

Kaden, "Onu görmeye gitmenden hâlâ hoşlanmıyorum," dedi.

"İstemediğini biliyorum ama Güneş Cadıları ve Leo'ların neyin peşinde olduğunu öğrenmek için en iyi umudumuz o. Ayrıca, o benim kardeşim ve... Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama ondan tamamen vazgeçmek istemiyorum."

Kaden oflayıp pufladı ve anlaşılmaz bir şeyler homurdandı. Yine de konuyla ilgili başka bir şey söylemedi, ben de konuyu değiştirmeye karar verdim.

"Eğitim nasıl gidiyor?" Sohbeti en azından üzerinde anlaşılabileceğimiz bir konuya çevirmeyi umarak sordum. Kaden, Ophiuchus sürüsünün üyeleriyle birlikte bazı Terazilerin eğitimine yardım etmeye başlamıştı. Teraziler genellikle barış yanlısıydı, diplomasiyi şiddete tercih ederlerdi ama Kaden bazılarını etkilemeyi başarmıştı ve onlar da öğrenmeye hevesliydi.

"Güzel," dedi Kaden biraz gülümseyerek. "Ethan çok iyi bir dövüşçüdür." "İkinizi dövüşürken görmeyi çok isterim," dedim ve sonra Kaden'in

Onu bir aşağı bir yukarı süzerken sesimdeki alaycı tonu duyabiliyordu. "Elbette gömleksiz."

"Dikkatimi çok fazla dağıtırsın," dedi Kaden, kıcımı çimdikleyerek. "Şehvetinin kokusu sarhoş edici."

Bunun üzerine kızardım ve elini ittim. "Sadece sana."

Daha sonra rahat bir kahvaltı yaptık ve ardından hazırlandım ve çok beklenen alışveriş gezimiz için otelin lobisinde arkadaşlarımla buluştum.

Otel ticari bir bölgenin ortasında yer alıyordu, bu yüzden aradığımızı bulmak için tek yapmamız gereken birkaç blok aşağı yürümekti. Yola çıkarken gözlerimiz fal taşı gibi açılmıştı, çünkü çoğu şekil değiştiren gibi biz de büyük şehirlerde fazla zaman geçirmemiştik ve tüm bunlar bizim için oldukça yeniydi. Stella ve Larkin ne tür kıyafetler bulabilecekleri konusunda gevezelik ederken, Harper onlarla birlikte gülüyordu ve Mira ile ben gördüğümüz her dükkânda sırtıyorduk. Bu benim ilk kız kıza dışarıda geçirdiğim gündü ve her saniyesinden keyif alacaktım.

Stella ve Larkin'in ziyaret etmek istedikleri bir giyim mağazasının girişine doğru yürürken etrafıma baktım ve gülümsememi kontrol edemedim. Kaden her zaman etrafımızın binalarla çevrili olmasından ve

geceleeri yıldızları görmek için, ama her zaman burada yaşamak istemesem de kendimi Toronto'nun tadını çıkarırken buldum.

Mağazaya girdik ve Larkin sanki daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamış gibi hemen hızlanınca göğsümde bir şeyler ısındı. Kapının girişinde benimle birlikte duran Mira ve Stella'ya baktım.

"Eee?" Stella bana sırtarak sordu. "Önce neye bakmak istiyorsun?"

Sadece son birkaç ay içinde o kadar çok kıyafet alıp kaybetmişim ki, emin bile değildim. Stella'nın beni Ophiuchus paket topraklarındaki küçük dükkâna götürdüğü zamanı hatırladım ve seçenekler karşısında hayrete düşmüştüm. Burada daha da fazla seçenek vardı ve hâlâ hayranlık duysam da, daha önce hissettiğim türden bir şey değildi. Yengeç sürüsünden ayrıldığımdan beri hayatım çok değişmişti.

Kıyafet vitrinlerinin arasında dolaşırken göğsümden bir şey kalkmış gibi hissettim. Son zamanlarda ne olacağı konusunda endişelenerek çok zaman geçirmiştim. Zodyak Kurtları Güneş Cadıları hakkında ne yapacakları konusunda bir karara varamamıştı ve hepsi yaklaşan Yakınsama konusunda gergindi. İtiraf etmeliyim ki onların kararsızlığından en az Kaden kadar ben de bıkmıştım. Ama Kaden'in çiftleşme çılgınlığı içindeki Aslanlara saldırıp onları öldürmesi gerektiğini de düşünmüyordum.

Saçlarımı öne çıkaracak güzel yeşil bir gömleğin kollarını uzatırken başımı salladım. Şimdi tüm bunları unutmanın tam zamanıydı. Buraya arkadaşlarımla alışveriş yapmaya gelmişim, yaklaşan sürü savaşını düşünmeye değil.

Sepetime birkaç kıyafet koydum ve küçükler bölümünü inceleyen Harper ve Larkin'le buluştum. Larkin seçtiği bazı kıyafetleri bana gösterirken adeta parlıyordu.

"Bunlar çok güzel görünecek," dedim. "Ve artık tuhaf bakışlara maruz kalmayacaksınız." Larkin başıyla onayladı ve kıyafetlerimizi kasaya götürdük. Kaden'in tüm bunların toplamını gördüğünde gözlerini devireceğini hissediyordum, ama bu sadece kartını kaydırıp hepsini öderken daha da sırtımına neden oldu.

hemen giysilerimizi.

Dışarı çıktığımızda Larkin bileğimden tuttu ve beni başka bir dükkâna, bir kitapçıya çekti. Larkin'in kitaplara olan sevgisini hatırlayarak gülümsedim.

Harper, Stella ve Mira için kapıyı açık tutarken, "Ben de gerilim bölümüne bir göz atabilirim," dedi.

Küçük, yerel bir kitapçıydı ve ortam büyük giyim mağazasından çok daha s a m i m i y d i . Larkin'in peşinden

Mira ve Stella arkamızdan gelirken romantizm bölümü.

Larkin bana zaten sahip olduğu kitaplardan bazılarını gösterirken durmadan yorum yaptı ve sonra yenilerini fark ettiğinde birkaç kez soluk soluğa kaldı. Şaşırtıcı bir şekilde Stella yanımıza geldi ve Larkin ile kıkırdamaya başladı.

"Erkek göğsü olanları seviyorum," dedi.

"Biliyorum, değil mi?" Larkin gözleri parlayarak konuştu. "Onlar en iyisi."

Stella ve Larkin kitaplar hakkında daha derinlemesine konuşmaya başladıklarında Mira ile birlikte geri çekildim. Mira'nın hafifçe gülümsediğini görmek için ona baktım.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Henüz eşleri yok. Bir gün romantizmin kitaplardaki gibi olmadığını görecekler."

Ancak sesindeki tonu duyduğumda gülümsemesinin biraz hüzünlü olduğunu fark ettim.

Sempati duyarak elimi koluna koydum. "Jordan'la aramızdaki eş bağından kurtulmanın bir yolunu bulduğumda, seninkini de ortadan kaldırmanın bir yolunu bulacağız. Bu şekilde gerçek eşinle birlikte olabilirsin ve belki o zaman kitaplarda okuduklarına biraz daha benzer olur."

Mira bana sertçe baktı, yanakları kızarmıştı. "Neden eş bağının kaldırılmasını isteyeyim ki?"

Haddimi aştığımdan endişelenerek duraksadım. "Wesley ile aranızda bir şeyler olabileceğini düşündüm. Kaden'le aramızdakine benzer bir şey."

"Wesley'e çocukken aşkıttım. Ne eksik, ne fazla." Sesi titredi ve arkasını dönüp doğruca dükkândan dışarı çıktı.

Kahretsin. Nasıl bu kadar yanlış anlamışım? Bir şey gördüğümü sanmıştım - hayır, göl kenarında otururlarken aralarında kesinlikle bir şey görmüştüm. Ama Mira bu konuda konuşmaya hazır değildi ve nasıl hissettiğini bildiğinden bile emin değildim. Belli ki daha fazla bir şeyler oluyordu.

İçimi çektim ve Mira'yı takip etmeden önce Stella ve Larkin'in hâlâ aşk kitaplarına bayıldıklarından emin olmak için kontrol ettim. Fazla uzaklaşmamıştı, kitapçının dışındaki duvara yaslanmıştı.

Onun yanındaki duvara yaslandım. "Özür dilerim. Sorun çıkarmaya çalışmıyordum. Düşündüm ki..." Başımı salladım ve devam ettim. "Ama belli ki yanlışmışım."

"Ben de özür dilerim," dedi Mira ayaklarına bakarak. "Bunun için sana kızmamalıydım. Benim için en iyisini istediğini biliyorum ama bu Wesley değil. Mesele şu ki..." Derin bir nefes aldı ve sonunda bana baktı. "Aiden'ın çocuğuna hamileyim. Aramızda zaten bu bağ varken bir de başka biriyle çiftleşmem gerektiğini öğrenmek için eş bağının kaldırılmasını istemiyorum. Bebeğimize ne olur?"

Bir nefes aldım. Bugün duymayı beklediğim son şey buydu. Birkaç kalp atışı süren sessizlikten sonra "Anlıyorum," dedim. "Ama nasıl hamile kaldın? Balık sıcağı yaz yakınsamasından önce."

Mira tekrar kızardı. "Tıpkı senin gibi ben de Yakınsama'dan sonraki ilk dolunayda kızgınlık dönemine girdim. Balık burcu zaman diliminin dışında olduğu için ebeler bana bebeği erken doğuracağımı söylediler." Gözleri kocaman açılmıştı ve içlerinde gerçek bir korku vardı. "Bu konuda çok gerginim. Erken doğum yapmanın kötü olabileceğini biliyorum. Bu bebeğin sağlıklı ve mutlu olmasından başka bir şey istemiyorum."

Mira'yı göğsüme doğru çektim. Onu böyle görmekten nefret ediyordum. Çocukluğumuzdaki gibi her zaman gülümseyen, güçlü ve kaygısız olması gerekiyordu. "Her şey yoluna girecek."

"Söz mü?" diye sordu.

"Söz veriyorum," dedim. "Sen güçlüsün, bebeğin de öyle. İkiniz de iyi olacaksınız."

Mira burnunu çekti ve gözyaşlarını temizlemek için yüzünü silkeleyerek geri çekildi. Sonra kapı açıldı ve herkes dışarı yığıldı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Larkin'in elinde olabildiğince dolu görünen bir kitap çantası vardı.

Stella önümüzde dururken, "Ben acıktım," dedi. "Başka kimse var mı?"

Hepimiz başımızı salladık ve biraz daha yürüdük. Yolda önünden geçtiğimiz, ön kapısından inanılmaz kokular yayılan bir Fransız paket servis restoranı vardı ve öğle yemeği yemek için içeride durduk. Hepimiz siparişlerimizi verdikten sonra dışarı baktım. Henüz gerçek dünyaya dönmeye hazır değildim ve güzel bir sonbahar günüydü. Serin, berrak ama yağmur da yağmıyordu.

"High Park'a gidelim ve piknik yapalım," diye önerdim. Parka sadece birkaç blok vardı ve ondan sonra büyü çalıştığımız yere sadece daha kısa bir mesafe vardı.

Herkes başıyla onayladı ve dumanı tüten sıcak yemeğimizi parka götürdük. Kızlar tüm zaman boyunca gördükleri şeyler hakkında konuştular,

Sonra oturduk ve yemeklerimizi yemeye başladık.

Tam ikinci lokmamı ağzıma götürüyordum ki, küçük bir şey olamayacak kadar büyük ve çok yakın bir dal kırıldı. Hepimizin kafası sese doğru döndü ve bir sonraki an, çalıların arasından kocaman bir karaltı fırladı. Soluk renkli bir kurt.

Hepimiz ayağa kalkmıştık ve bir anda dövüşmeye hazırдық. Stella, Harper ve ben hepimiz şekil değiştirdik, giysilerimiz parçalanıp yere düşerken, Mira insan olarak kaldı ve Larkin'in önüne geçti. Hepimiz duruma hızla tepki verirken, soluk şekil değiştiren hırlayarak savunma pozisyonuna geçti. Bu şekil değiştirenin iyi niyetli olmadığı ve bizi hazırlıksız yakalamak istediği açıktı.

Bir saniye bile erken değildi. Birkaç kurt daha hırlayarak ve kapışarak تنها açıklığa daldı ve içlerinden biri öyle bir kükredi ki can havliyle kaçmak istedim. *Leos*, diye düşündüm çılgınca, yoldaşlarım panik içinde kaçmaya başlarken. Leoların aslan kükremesine karşı koymak zordu ama Larkin birkaç kelime mırıldandı ve arkadaşlarımın etrafına bir kalkan ördü. Durdular ve başlarını sallayarak kendilerine geldiler.

Kükremeyi savuşturmayı başaran tek kişi bendim ve kendimi sabitlemek için pençelerimi toprağa sapladım. Aslan kurtları etrafımı sardı, yoldaşlarım artık yardım edemeyecek kadar uzaktaydı ama ben hırladım ve düşmanla yüzleştim.

Eğer yapabiliyorsanız onları canlı yakalayın, Harper ve Stella'ya sürü bağımız aracılığıyla söyledim. Eğer bu Aslanları gözaltına alabilirsek, bize sürülerinin ve Güneş Cadılarının ne yaptıklarına dair daha fazla bilgi verebilirler ve şüphesiz onları kırmak Jordan'dan daha kolay olacaktır.

Leolar bana doğru hamle yaptı ama ben kurt bedenimde bile ay ışığının eksikliğinden etkilenmeden ışınlanarak uzaklaştım. Birkaçı şaşkın şaşkın bakıp peşimden koştu ama diğerleri arkadaşlarımın peşinden gitti. Mira da dahil.

En büyük kurt dişlerini göstererek ona doğru sıçradı ve köpek dişlerini etine batırmadan hemen önce onun önüne ışınlandım. Acı yanıma doğru ilerledi ve uludum, sonra hemen geri döndüm ve kurda bir ay ışını patlamasıyla vurarak onu geri savurdum.

"Yardım çağırın!" Mira'ya söyledim. Hamileyken tehlikede olmasını istemiyordum ve zaten hiçbir zaman iyi bir savaşçı olmamıştı.

Beni geride bırakmak istemediği için tereddüt etti ama sonra otele doğru koşmaya başladı. Tam o sırada üç kurt daha üzerime yığıldı ve derimi parçaladı. Bir kalkan fırlattım ama artık çok geçti ve sayıları çok fazlaydı. Sadece

Harper ve Stella'nın hızlı hareketleri kurtları benden uzaklaştırmayı başardı, Ophiuchus zehirleri bazılarını bayılttı. Larkin büyüyle birkaç tanesini daha yere serdi ve ben de zayıflamış halime rağmen bir tanesini daha devirmeyi başardım.

Bizim taraftan bir ciyaklama sesi geldi ve tam zamanında kafamı çevirdiğimde Harper'ın kurt formunda sendeleyerek geri çekilen Stella'nın önüne atladığını gördüm. Omzundan kan akıyordu ve Harper onu ısırarak şekil değiştirenin işini çabucak bitirdi.

Her şey bittiğinde, beş kurt ölmüş ve beşi de bayıltılmıştı. Stella ve ben yaralıydık ve zar zor hareket edebiliyorduk, ama Larkin ve Harper iyiydi ve Mira'nın da kaçmış olması için dua ettim.

Kaden saniyeler sonra bir kükreme ile açıklığa daldı ve bizi gördü. Stella'nın yaraları karşısında gözleri büyüdü ve sonra benimkileri görünce neredeyse kafasından fırlayacaktı. Ayağa kalkmaya, ona doğru gitmeye çalıştım, ama uyluğum çok kötü yaralanmıştı ve yere yığıldım.

"Biz iyiyiz," dedim, sesim zayıftı.

"Ne oldu burada?" Kaden beni kollarının arasına alırken sordu.

Harper Stella'nın omzuyla ilgilenirken, "Leo'lar tarafından bir saldırı," dedi. "Beş tanesini yakaladık, ama geri kalanını canlı ele geçiremedik," dedi Stella.

dedi.

Dane ve diğer bazı Ophiuchus'lar da o sırada açıklığa koştular ama çatışmanın bittiğini görünce durdular. Kaden yaralarımı inceledi ve onun dokunuşuyla biraz sızlandım.

"Bunu sana onlar mı yaptı?" Kaden sordu ve sesinin bu kadar korkutucu çıktığını hiç duymamıştım.

"İyi olacağım," dedim usulca. "Önemli olan şu anda sorgulayabileceğimiz mahkûmlarımızın olması."

Kaden beni çimlere yatırdı ve dilini üzerimde gezdirerek titrememi sağladı, daha fazla kan kaybetmemem için beni yeterince iyileştirdi. Vücudumdaki birçok ısırık ve pençe izi yavaş yavaş kapanmaya başladı ve rahatlayarak iç çektim.

Sonra Kaden ayağa kalktı ve baygın Leo'lara doğru yürüdü. Tehditkâr bir hırıltıyla Kaden'in elleri pençelere dönüştü ve boğazlarını keserek onları anında öldürdü ve aynı anda neredeyse kafalarını koparıyordu. Saldırısından fişkıran kan yanaklarıma ve boynuma sıçradı. Cesetlerden uzaklaşırken gözleri karanlıkla parladı.

"Kaden!" Yaptığı şey karşısında dehşete kapılarak doğrulmaya çalıştım. Savaşta öldürmek başka bir şeydi. Bilinçsiz esirleri, bilgi almak için kullanabileceğimiz esirleri öldürmek tamamen başka bir şeydi.

"Esir almak yok," diye hırladı Kaden. "Sana yaptıklarından sonra olmaz."

Diğerlerinin hepsi gözlerini Kaden'e dikmiş bakıyorlardı ve Kaden'in hareketleri karşısında tamamen şoke olan tek kişinin ben olmadığımı fark ettim. Stella gözlerini kaçırıyordu, sanki olanları görmeyince inanmaktan vazgeçecekmiş gibi. Harper'ın yüzü asıktı ama bir şekilde onaylamayacağını düşünmüştüm. Larkin sadece dehşete düşmüş görünüyordu.

Kaden iyi olduğuma dair tüm itirazlarıma aldırmadan beni kucağına aldı ve otele geri götürdü. Gözlerinde gördüklerim karşısında bir şey söyleyemeyecek kadar dehşete düşmüştüm - gerçekten de tehdit ettiği canavara dönüşüyor olmasından çok endişeliydim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

KADEN beni çatı katına çıkarıp hızlıca iyileştirip temizledi ve ben ona izin vermekten başka bir şey yapamayacak kadar uyuşmuş hissediyordum. Kaden'in tüm o şekil değiştirenleri öldürdüğüne inanamıyordum, beynim pençelerinin boyunlarını kâğıt gibi yırttığı görüntüsünü kaç kez sunsa da. Hâlâ boynuma yapışan kan vardı ve herhangi bir düşün onun yaptıklarının şokundan kurtulmak için yeterince uzun ve sıcak olup olmayacağını merak ediyordum.

Yüzündeki ifade neredeyse korkunçtu ve hâlâ orada olup olmadığını görmek için ona bakıp duruyordum. Kaden'in yüzü normal kaşlarını çatmış haline dönmüştü ama onu *farklı* bir şey olarak görmekten kendimi alamıyordum. Tanıdığımı sandığım Kaden o değildi, bu çok açıktı. Onda bir şeyler değişmişti.

"Ne oldu?" Kaden kanepede başımda dikilirken sordu.

Ağzımı birkaç kez açıp kapattım ve sonunda "Az önce o şekil değiştirenleri soğukkanlılıkla öldürdün" diye tükürdüm.

Kaden'in gözleri kısıldı. "Yapmam gerekeni yaptım." "Buna gerçekten inanıyor musun?" Ben sordum.

"Ölebilirdin!" diye kükreyince irkilerek geri çekildim.

"Ama ben yapmadım!" Derin bir nefes aldım. "Durumu kontrol altına almıştık ve onları sorgulayabilmek için şekil değiştirenleri yakalamıştık ama sonra sen hepsini öldürdün."

Kaden, bir otelin içinde kafese kapatılmış ve serbest bırakılmaya can atan öfkeli bir kurt gibi bir ileri bir geri yürüyordu. "Terazi bölgesine geldiler ve alfa dişime ve kız kardeşime saldırdılar. Ölmeleri gerekiyordu."

"Sen bundan daha iyisin," dedim, bir anlığına da olsa mantıklı düşünmesi için yalvardım.

"Değilim," dedi Kaden, sesi soğuktu. "Ve oturup diğer alfaların bize yardım etmesini beklemekten bıktım. Bu saldırı burada güvende olmadığımızı kanıtlıyor ve ne kadar beklersek o kadar tehlikede olacağız. Leo'lara ve onların yanında duran herkese karşı şimdi saldırmalıyız. Bu gece bir mesajdı ve her biri ölene ya da kuyruklarını bacaklarının arasına kıştırıp kaçana kadar bunun anlamını kalın kafalarına sokmaya niyetliyim. Onlar da en az bizim kadar acı çekmeyi hak ediyorlar."

"Kaden, ağzından çıkanı kulağın duysun." Sesi eski haline benziyordu, onu tüm Zodyak Kurtlarının kötü olmadığına ikna etmeden önce ilk tanıştığım haline. İçinde bir şeyler değişmiş ve karanlık bir şey onu ele geçirmişti. Neredeyse ölmek üzere olduğu için miydi? Yoksa Tanner'ın ölümü onu bu kadar mı etkilemişti? "Alfa'larla bir toplantı daha yapalım. Onlara bugün olanları anlattıktan sonra-"

"Hayır. Leo'ların sana ve sürümdeki diğerlerine yaptıklarından sonra diplomasıyla işim bitti. Senin de öyle olacağını düşünmüştüm." Dik durdu ve omuzlarını dikleştirdi. "Kötü adam olmam gerekiyorsa, öyle olsun."

Sert sözleri beni geri döndürdü. Sanki kuma tutunmaya çalışıyormuşum da Kaden parmaklarımın arasından kayıp gidiyormuş gibi hissediyordum. Kaden'in giydiği intikamcı zırhın bu kaygan, soğuk yüzeyinde tutunacak hiçbir şey yoktu. Onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onunla anlaşmanın ötesindeydi.

"Sen bir kötü adam değilsin," dedim. "Ya da bir canavar. Diğer alfaların düşündüğü gibi biri olamazsın."

"Ne olmam gerekiyorsa o olacağım. Bu konuda seninle tartışmayacağım. Olan oldu ve bundan sonra sadece ilerleyebiliriz." Bana sert bir bakış attı. "Ya bana katılırsın ya da yolumdan çekilirsin."

Yavaşça ayağa kalktım ve geri adım atmadan onunla yüzleştim. "Alfa dışınız olarak bunu yapmanıza izin veremem."

"Beni durdurabilmenin hiçbir yolu yok," diye hırladı.

Elbette haklıydı - o alfaydı ve benim Ophiuchus'lar arasındaki konumum hâlâ en iyi ihtimalle zayıftı. Ama ben de en az onun kadar inatçıydım. "Yanılıyorsun. Haddini aştığında sana söylemek benim görevim. Eğer beni dinlemiyorsan, tamam. Ama bunun için senin yanında durmayacağım."

Daha fazlasını söylemek, beni bunu yapmamaya ikna etmek ister gibi ağzını açtı ama sonra inatla kapattı. Hiçbir şey söylemediğinde

Yoksa arkamı döndüm ve kapıyı arkamdan çarparak çatı katından çıktım. Sonra duygularımı bir kez daha kontrol altına almaya çalışarak gözlerimi sertçe kapattım.

Zor oldu ama sonunda gözlerimi açtım ve kuruydular. Nereye gideceğimi bilmiyordum ama tek bildiğim Kaden'den ve tüm bu olanlardan uzaklaşmak istediğimdi.

Yürümeye başladım ve Jordan'ın kapısının önünde durana kadar ayaklarımın beni nereye götürdüğünü fark etmedim. Buraya gelmek için bilinçli bir seçim yapmamıştım. Olsa olsa uzak durmayı, tamamen başka bir yere gitmeyi tercih ederdim. Jordan bu kadar duygusal olduğum bir anda görüşmemem gereken biriydi. Bunu bana karşı kullanabilirdi.

Jordan ben içeri girdiğimde şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Burada ne işin var?" diye sordu masada oturmuş öğle yemeği yerken. "Bu senin normal zamanın değil." Beni yakından inceledi. "Ne oldu? İyi misin?"

"Aslanlar bize saldırdı," dedim sesim biraz titreyerek. Karşısındaki sandalyeye çöktüm. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Homurdandı. "Benim bununla bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun? Günlerdir burada kapana kısılmış durumdayım. Yoksa artık haftalar mı oldu?"

Kendimi toparlayarak uzun bir nefes aldım. "Hayır, yaptığını sanmıyorum."

Jordan itirafım karşısında biraz rahatladı ve gözleri üzerimde gezindi ama bu sefer arzu yerine endişeyle. "Yaralanmışsın."

"Ben iyiyim," diye tersledim, sonra yüzümü ovuşturdum. Bunun acısını Jordan'dan çıkarmamalıydım. Bir kez olsun suçlanacak kişi o değildi.

"Belli ki değil." Beni incelerken başını öne eğdi. "Neden buradasın?"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Ben sadece... seninle konuşmak istedim."

Sert bir kahkaha attı. "Şimdi doğru düşünemediğini biliyorum. Saldırı sırasında kafanı falan çarpmış olmalısın."

"Kaden ve ben kavga ettik," diye itiraf ettim. Jordan kaşlarını kaldırdı ve ağzını açıp beni onunla konuşmaya geldiğime pişman edecek bir şey söyleyemeden devam ettim. "Biz onları bayılttıktan sonra birkaç Leo'yu soğukkanlılıkla öldürdü. Onları rehine olarak almak istedim ama o sadece öldürdü."

Jordan haberi sindirirken yüzü asıktı. "Acımasız ve etkili. Benim yapacağım bir şeye benziyor. İçlerinden kurtulan oldu mu?" "Hayır."

"Leo'ları bu kadar umursamana şaşırdım," dedi arkasına yaslanıp beni değerlendirirken. "Olanlardan sonra hepsinin öldüğünü görmek istersin diye düşünmüştüm."

"Kimse bu şekilde öldürülmemeli," dedim. "Ayrıca, sorgulayabileceğimiz esirler olarak daha yararlı olabilirlerdi. Güneş Cadıları ve Leo'ların ne planladığını bilmemiz gerekiyor ve şu ana kadar pek yardımcı olmadınız. Tabii sonunda konuşmaya istekli değilseniz..."

Jordan, "Bu noktada, ne planladıkları konusunda en az sizin kadar benim de bir fikrim yok," dedi.

"Neden buna inanmıyorum?" İçimi çektim ve kaşlarımı çattım. "Herkesi asıl düşmanın Leolar değil, Güneş Cadıları olduğuna ikna etmeye çalışıyorum. Eğer bana yardım edersen, bu gereksiz sürü savaşını daha da kötüye gitmeden durdurabiliriz. Savaşı Güneş Cadıları'na götürmemiz gerekiyor."

Birden Jordan'ın eli bileğime dolandı. "Güneş Cadılarından uzak dur."

Geri çekildim ama tutuşu sabit ve ısrarcıydı. "Ne?" diye sordum. Şaşkınlıkla sordum. Onu daha önce hiç bu kadar ciddi görmemiştim.

"Ayla, ben ciddiym. Neler yapabilecekleri hakkında hiçbir fikrin yok."

Kolumu tuttuğu yerden çekmeye çalıştım ama ne kadar güçlü olduğunu düşününce bu imkânsızdı. Ben sadece yarı şekil değiştiren biriydim ve yaşayan en güçlü alfalardan biriyle bile rekabet edemezdim. "Bırak beni."

Sandalyesinde arkasına yaslanmadan önce her seferinde bir parmağını açarak yaptı. Önceki soğukkanlı tavrı geri dönmüştü ama havada tehlike ve ısrardan bahseden bir şey vardı.

Bileğimi ovuştururken, "Ne yapabilecekleri hakkında biraz fikrim var," dedim.

Jordan başını salladı ve farklı koşullar altında kahkaha olabilecek bir hava üfledi. "Hayır, anlamıyorsun. Kafanın içine giriyorlar. Olayları çarpıtırlar, sana bir şeyler yaptırırlar..." diye devam etti ve ağzını kapattı. Sanki daha fazlasını söylemek istiyor ama söyleyemiyordu.

Celeste bana Güneş Cadıları'nın insanın aklına girebildiğini söylemiş ve buna karşı nasıl korunacağımı öğretmişti - Jordan'ın bahsettiği şey bu muydu? Daha önce onun üzerinde böyle bir güç kullanmışlar mıydı? Yaşadığımız her olayı gözden geçiriyor, ne kadarının ondan ne kadarının Güneş Cadıları'ndan kaynaklandığını merak ediyordum. "Sana bir şeyler yaptırırlar mı?"

"Tabii ki hayır," diye tersledi.

"Jordan, bana anlatabilirsin, belki yardım edebilirim-"

"Yardıma ihtiyacım yok. Senin burada ne işin var?" Masadan öyle sert bir şekilde kalktı ki bana çarptı ve neredeyse sandalyemi devirecekti. "Benden uzak dur amina koyayım."

Ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm. Belki de buraya gelmem bir hataydı. Belki de bunun yerine yürüyüşe çıkmalıyım. Ama Jordan'ın neler olup bittiğini bilmesi gerektiğini düşünmüş ve karşılığında ondan yararlı bir şeyler alabileceğimi ummuştum. Bunun anlamsız olacağını bilmeliydim.

Hayır. Bir şeyler öğrenmiştim ve Jordan beni ondan uzaklaştırmak için çok çalışıyordu, bu da bir yerlere varmaya başladığım anlamına geliyordu. Şimdi pes edemezdim. Ona geri döndüm.

"Lütfen," dedim. "Sürünüzle aranızdaki bu savaşı sona erdirmeme ve savaşı gerçek düşmana çevirmeme yardım edin. Belli ki Güneş Cadıları'nın kötü olduğunu biliyorsun. Az önce bunu itiraf ettin."

Jordan bana baktı, çenesi sıkılmıştı, gözleri okunmuyordu ama cevap vermedi. "En azından bir Güneş Cadısı bulmama yardım et ki eş bağına kaldırabilelim," dedim. dedi.

Hala cevap yok. Çok inatçı davranıyordu ve bu kendi zararınaydı.

Farklı bir taktik denedim. "Kasım dolunayı yaklaşıyor. Kızgınlığa girdiğinde ne yapacaksın?" Kızgınlık dönemindeyken aramızda hâlâ çiftleşme bağı olmasının onun için ne kadar korkunç olacağını biliyordum. Nemlenmiş haldeyken bile muhtemelen kendine zarar verene kadar mücadele edecekti ve bana ne olacağını da bilmiyordum. "Bu görmezden gelebileceğin bir şey değil." *Güven bana, biliyorum, diye* ekledim sessizce, beni ele geçiren, ay batana kadar tamamen kontrol edilemez ve doyumsuz olan mutlak *ihtiyacı* hatırlattığında yüzümü buruşturarak.

"Bu bağı kopmasını ben de en az senin kadar istiyorum, inan bana," diye hırladı Jordan. "Ama Güneş Cadıları çok güçlü. Onlar-" Durdu ve tekrar yüzünü buruşturdu ve bana döndüğünde gözleri bir kez daha sertleşti. "Bir sürü savaşı kaçınılmaz ve sen ve ben? Biz arkadaş değiliz. Kardeş değiliz. Eş değiliz. *Düşmanınız*. Ne daha fazlası, ne de daha azı. Buraya her geldiğinde ve benimle kağıt oynadığında kendini ne kadar aksi yönde ikna etmeye çalışırsan çalış. Şimdi defol."

Ciddi olduğuna gerçekten inanmasam da sözleri canımı yaktı. Bir savunma taktiği olarak beni uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Bir şeyler öğrenmeye. Onun beni etkilemesine izin veremezdim, zaten içten içe yaralandığımı hissederken bile.

"Ne istersen söyle," dedim. "Ama sakladığın bir şey olduğunu biliyorum, Güneş Cadıları hakkında bir şey. Eninde sonunda sana söyleteceğim."

Hayatımdaki her iki alfaya karşı göğsümde kaynayan öfkeyle dışarı çıktım. İkisi de çok inatçıydı, her zaman haklı olduklarına inanıyorlardı ama ben de öyleydim ve ikisinin de beni itip kakmasına izin vermeyecektim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, o andan itibaren güvenlik iki katına çıkarıldı. Stella'yı kontrol etmek için aşağıya indiğimde, sanki her an bir saldırı bekliyormuş gibi etrafta tam alarm halinde dolaşan çok sayıda şekil değiştiren karşısında şok oldum. Stella iyiydi, tamamen iyileşmişti ama omzunu oynattığında biraz ağrıyordu. Benim iyileşmem biraz daha uzun sürecekti, ama bunun beni yavaşlatmasına izin vermemeye kararlıyım.

Ertesi sabah Kaden, başımıza gelenleri ve misilleme olarak Leo'larla nasıl mücadele edeceğini anlatmayı bitirdiğinde, sürü toplantısında herkese "Büyük bir eskort olmadan kimsenin ayrılmasına izin verilmeyecek," diye emretti. Kalabalıktaki insanlar arasında tansiyon yükselmişti ve birçok kişinin eve dönmemiz gerektiğini fısıldadığını duydum. Bazıları Leo'lara doğrudan saldırmamız gerektiği konusunda hemfikirken, bazıları da Ophiuchus sürüsünün daha önce yaptığı gibi saklanmamız ve çatışmanın dışında kalmamız gerektiğini mırıldandı. Cevabın ne olduğunu bilmiyordum, sadece korku içinde yaşamayı reddettiğimi biliyordum.

Kaden toplantıdan sonra benimle konuşmaya çalıştı ama ona söylemek istediğim başka bir şey yoktu. Geçen gece her şeyi söylemiştim ve Kaden dinlemeyi tamamen reddetmişti. Şimdi dinler miydi? Şüpheliydim.

Sonraki birkaç gün boyunca otelin farklı alanlarında eğitimler arttı. Şekil değiştirenler gündüzleri Kaden ve Ethan'la birlikte birbirleriyle nasıl dövüşeceklerini öğrenirken, akşamları Larkin ve ben hem büyü kullanımı hem de büyüye karşı savunma üzerine dersler düzenledik. Sınıflar her gece daha da büyüyordu, ancak şekil değiştirenlerin çoğunun bahsedilecek bir büyüğü yoktu. Yine de bir Güneş Cadısı ile yüz yüze geldiklerinde ne yapabileceklerini bilmek istiyorlardı.

Ne yazık ki artık parkta ders yapmamıza izin verilmiyordu ama en azından otelin güzel bir açık hava bahçesi vardı ve bu da işimize yaradı. Mira ile birlikte Ophiuchus sürüsü üyelerimin, en küçük kıvılcım bile olsa, içlerindeki bu gücü bulmalarını görmek hoşuma gidiyordu. Savaşta bize her şey yardımcı olabilirdi.

Ethan, Leo'larla olanları anlatmak için alfalarla bir Zoom toplantısı daha düzenledi, ancak onları bir karar vermeye, farklılıklarını bir kenara bırakıp bir araya gelmeye ve ortak bir düşmanı yenmeye ne kadar ikna etmeye çalışırsak çalışalım, herhangi bir konuda anlaşmalarını sağlamak zordu. Yaklaşıyorduk ama bu hızla gidersek, herkesin tatmin olması için koca bir yıl geçmesi gerekecekti ve bizim o kadar vaktimiz yoktu. Tüm alfaların inatçı yanları vardı ve bunun alfa olmanın bir ön koşulu olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

Kaden'in yakında Leo'lara saldırmayı planladığını biliyordum ama hem bana hem de diğerlerine karşı gerçek planları konusunda sessiz kalıyordu. Bir noktada onu Ethan ile kısık sesle tartışırken buldum ve gürültü yapmamaya dikkat ederek konferans odasının kapısının dışında durdum.

Kaden, "Leo köyüne gidip ne bulabileceğimize bakmalıyız," diyordu.

"Bu delilik," dedi Ethan. "Ayrıca ne yapacaksın, onlar uyurken hepsinin boğazını mı keseceksin?"

"Belki," diye hırladı Kaden. "*Senin* bölgedeki parkta kız kardeşime ve eşime saldırdıktan sonra bunu hak ettiler. Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Tabii ki beni rahatsız ediyor." Ethan'ın sesi Kaden'in saçmalıklarından bıkmış gibi çıkıyordu. "Ama bu yanlış."

"Hepimizin Leo'ların elinde bu kadar uzun süre acı çekmiş olması da öyle. Ya da halkımdan bazılarının acı çekmeye devam etmesi. Her an kutunun içinde bir kelle daha bulabiliriz."

Sanki bakışıyorlarmış gibi kısa, gergin bir sessizlik oldu ve sonra Ethan devam etti. "Ne yapacağını kontrol edemem ama Güneş Cadıları'nın öfkesini üzerine çekersen sana yardım edemem."

"Güneş Cadıları'nın öfkesini çoktan üzerime çektim," diye tersledi Kaden. "Bir sonraki dolunayda gidiyoruz ve kimse bizi durduramaz."

Lanet olsun. Onun kötü adam olmasını engellemenin bir yolunu bulmalıydım. Jordan'ı daha fazla bilgi vermeye ikna edebileceğimi umuyordum, ama son birkaç ziyaretimde hiç cevap vermemiş ve onunla kart oyunu oynamayı reddetmişti.

Ben. Ya beni tamamen görmezden geldi ya da gitmem için bana hırladı ve hepsi bu kadar.

Kaden'in Ethan'la tartışmasına kulak misafiri olduktan bir hafta sonra başka bir paket geldi. Kaden, Ethan, Clayton ve ben hepimiz kutunun etrafında toplandık, yüzümüz asık ve gergindik. Bu sefer kutunun içinde ne olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu. Sürü üyelerinden birinin başka bir parçasıydı ve ben çaresizce açmak istemiyordum. Kaden yanımda durmuş, Clayton kutuyu açarken neredeyse öfkeden titriyordu.

Havaya ölüm kokusu yayılınca başımı çevirdim. Toplanan insanlardan oluşan çemberin etrafında toplu bir soluk alıp verme oldu. Kutunun içindeki kafayı gerçekten görmek istemesem de bakmak zorundaydım. Beklediğim gibi, Tanner'ın eşi, dişi alfa olarak yerimi almak için savaştığım Lindsey'e aitti. Gözleri kapalıydı ama yüzündeki mutsuzluktan hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Ophiuchus sürüsü üyelerinden biri daha ölmüştü ve bunun için midemin bulandığını hissettim. Bana karşı savaşmış olması önemli değildi. Günün sonunda o hâlâ bir sürü üyesiydi ve onu asla ölü görmek istemedim. Ama Jordan'ı elimizde tuttuğumuz sürece, bize sürü üyelerini bir kutu içinde göndermeye devam edeceklerdi - yine de ondan vazgeçemezdik. İyi ya da kötü, hiç değilse eş bağıını koparmak için ona ihtiyacımız vardı.

Kaden kısık bir hırıltı çıkardı ve Lindsey'nin kafasına sırtını döndü. Yumrukları o kadar sert sıkılmıştı ki tırnaklarının avuçlarının derisini kesmesinden korktum ve düpedüz canı görünüyordu. "İşte bu kadar. Dolunayda Leo'lara saldıracağız ve halkımızı geri alacağız."

Etrafına bakındı ve kimse cevap vermeyince uzandı ve yumruğunu masaya vurdu. Kafası sarsıldı ve Lindsey'in kafası yana yuvarlanıp pelüş konferans salonu halısının üzerine düşerken boğazındaki safra yükseldi. Kimse onu almak için hareket etmedi.

"Bu planı sorgulamaya cesaret edebilecek biri var mı?" Kaden önce bana, sonra da Ethan'a bakarak sordu.

"Hayır," dedi Ethan. "Sanırım zamanı geldi."

"Yani düşmanla barış yapma umudundan vaz mı geçeceksin?" Kaden sordu.

Ethan yenilgiyle ellerini iki yana açtı. "Diğer alfaları bize yardım etmeye ikna etmek için elimden geleni yaptım. Sürü üyelerinizi kurtarmaya çalışmak için her hakka sahipsiniz."

Kaden bana döndü. "Ya sen, Ayla? Hepimizi Leo köyüne ışınlamayı istiyorum."

Sertçe yutkundum ve isteksizce başımı salladım. Planını beğendim mi? Hayır, hiç hoşlanmadım. Ama başka bir seçenek de göremiyordum. Bir şeyler yapılmalıydı; sürü üyelerimizin kafalarını kutular içinde bize göndermeye devam edemezdik. Bu eylemin sürü savaşını bir sonraki seviyeye taşıyacağından endişeliydim ama Kaden'i başka bir yol izlemeye ikna etmemin hiçbir yolu yoktu. Ya bu yol ya da hiçbir şeydi ve belki de saldırı sırasında orada olursam, onun tamamen uçuruma gitmesini engelleyebilirdim. Hatta kaçırmak için bir Güneş Cadısı bile bulabilirdik.

"Evet, yapacağım," dedim.

"Güzel. Hazırlıklara başlayın," dedi Kaden Clayton'a. "Bir sonraki dolunayda harekete geçiyoruz."

Dolunay günü geldiğinde Jordan'ı tekrar görmeye gittim. Kapısının önünde durdum ve şimdiye kadarki en uzun süre tereddüt ettim. Bir grup savaşçıyı en savunmasız oldukları anda onun bölgesinin kalbine götürmek ve Kaden'in haydut sürü üyelerimizi kurtarmak için öldürebildiği kadarını öldürmesine izin vermek üzereydim. Jordan'ın isteyeceği son şey beni kollarını açarak karşılamak olurdu. Benimle konuşacağından bile şüpheliydim. Ama o da kızışmak üzereydi ve bir zamanlar benim çektiğim gibi acı çekmesine izin veremezdik.

Sonunda kapıyı açtım ve içeri girdim. Jordan masada oturmuş, ellerini önünde kavuşturmuştu. Bana baktı ve yüzünde hiç öfke yoktu. Aslında pek bir duygu da yoktu. Sanki ölümle konuşmayı bekliyormuş gibi, sanki geleceğimi biliyormuş gibi ciddi ve asık suratlı görünüyordu.

Onun karşısına oturmaya gittim. "Bu gece Leo'lara saldıracağız."

Jordan bakışlarımı eşit bir şekilde karşıladı ve yüzünde en ufak bir şaşkınlık belirtisi yoktu.

"Şaşırmadın mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi Jordan. "Ben olsam böyle yapardım." "Tabii ki öyle," diye mırıldandım.

Kendini beğenmiş bir sırıtışla arkasına yaslandı. "Değerli alfanızın benden daha iyi olmadığını bilmek nasıl bir duygu?"

Bir zamanlar Kaden'in Leo'ların seviyesine asla inmeyeceğine inanmak istemiştik ama işte buradaydık. Jordan istediği kadar böbürlenebilirdi ama

Sürü üyelerinin hayatlarını ödediği zaman boş bir zafer olacaktı.

"Sana yardım etmek için buradayım," dedim. "Çiftleşme çılgınlığı yakında başlayacak."

"Biliyorum. Şimdiden hissedebiliyorum." Bana bakmaya daha fazla dayanamayacakmış gibi arkasını döndü ve penceresinden ufukta batmakta olan güneşe baktı. "Bu konuda ne yapacaksın? Sana ulaşmak için kapıyı kırmaya çalışacağımı biliyorsun, bu düşünce beni ne kadar iğrendirirse iğrendirsin."

Lanet olası çiftleşme bağı. Ben de hissediyordum, öncekinden çok daha güçlü, sanki yükselen ay çekim gücüyle bizimle alay ediyordu. Bir Ophiuchus olarak, en azından şimdi kızışmayacaktım ama bu Jordan için tam bir işkence olacaktı. Onun yanında kalırsam bana da ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de bu gece binlerce mil uzakta olmam daha iyiydi.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim," dedim. Jack'e seslendim ve o da yanında kocaman bir gümüş zincir taşıyan başka bir muhafızla içeri girdi.

Jordan'ın bakışları onlar yaklaşırken onları takip etti ve homurdandı. "Beni bağlayıp acı çekmeye mi bırakacaksın?" Gözleri tekrar benimkilere kaydığında içi boştu. "Sanırım senin gözünde, sana ve değerli alfana karşı yaptığım tüm yanlışlar için hak ettiğimden daha azı değil."

"Hayır," dedim. "Düşündüğün kadar zalim değilim."

Şimşek hızıyla, o daha kıpırdayamadan kolunu yakaladım ve kendime doğru çektim. Dişlerim köpek dişlerine dönüştü ve dişlerimi çıplak tenine batırırken zehirim akmaya başladı. Jordan aynı hızla geri çekildi, kendini kurtarmaya çalıştı ama ben sıkıca tuttum, üçe kadar sayarken zehrimi serbest bıraktım. Sonra onu bıraktım.

"Ne oluyor lan?" Jordan sordu, ama bana başka bir şey soramadan yüzü gevşedi ve sandalyesine yığıldı. Birkaç dakika boyunca onu izledim, zehri kan dolaşımına ne kadar iyi soktuğumu görmeye çalıştım ama en ufak bir kıpırdanma bile olmadı. Kendinden geçmişti.

Jack ve diğer gardiyan Jordan'ı hızla zincirlediler ve hatta duvara bağladılar, Jordan'ın kollarını yanlarına doğru düz bir şekilde bağladılar, sonra işlemi bacaklarıyla tekrarladılar. İşleri bittiğinde Jordan tamamen sarılmıştı. Onu gece boyunca uyutacak kadar zehir verdiğimi umuyordum ama en azından uyanırsa kendine zarar vermesi ya da bana ulaşması çok daha zor olacaktı.

Gitmek için ayağa kalktım ama Jordan aniden seğirdi ve inledi. Donup kaldım ve ona baktım. Çılgınlık şimdiden başlamış mıydı? Yoksa onu yeterince zehirlememiş miydim?

"Teşekkür ederim," dedi, bir şekilde gözlerini açıp bana bakarken kelimeleri bulanıklaşmıştı. "Dikkatli ol, Ayla."

Gözleri tekrar kapanırken ve nefes alış verişini derinleşip eşitlenirken ona göz kırptım. Zehir tamamen etkisini göstermişti ve uykusunda çok genç ve masum görünüyordu. Kardeşime benziyordu.

Dikkatli ol, demişti bana. Halkından kimseyi bağışlamamı istememişti. Hayatları için yalvarmadı ya da gitmememi söylemedi. Ama bana dikkatli olmamı söylemişti.

Bu konuda ne düşüneceğimi bilemedim.

Birkaç saat sonra, dolunay gökyüzünde yükseldiğinde, tenimde kaşıntı hissettim. Tam olarak Jordan'a doğru bir geri çekilme değil, ama rahatsız ve huzursuz olma hissi. Bunun Jordan'ın kızışmasından mı yoksa yapmak üzere olduğumuz şeyin beklentisinden mi kaynaklandığını anlayamadım.

Vakit geldiğinde otelin arkasındaki bahçeye ışınlandım, Kaden ve bir grup şekil değiştiren orada benim gelişimi bekliyordu. Çoğunluğu Ophiuchus sürüsünden olan ama aralarında birkaç Terazi'nin de bulunduğu düzinelerce kişiyi görünce şaşırdım. Birçoğunu tanıyordum -Harper ve Dane'i tabii ki, ama Güneş Cadılarıyla nasıl savaşacaklarını öğrenmek için büyü eğitimine gelenleri de. Bu gece onlardan birçoğuyla karşılaşmamak için dua edebilirdim. Larkin ve Stella'ya bir şeylerin korkunç bir şekilde ters gitmesi ihtimaline karşı geride kalmaları için çoktan yalvarmıştım - böyle bir durumda sürüye liderlik etmeleri gerekecekti.

"Jordan dışarıda mı?" Ben ortaya çıkar çıkmaz

Kaden sordu. Başımı salladım. "Işık gibi."

"Uyanıp kaçmayacak mı?"

"Gidip kendin kontrol etmek ister misin?" Bu şekilde sorgulanmaktan rahatsız olarak sordum. En azından bunu halledebileceğime güvenebilmeliydi.

Kaden uzaklara baktı, toplanan diğer şekil değiştirenlere bakarken çenesi sıkıştı. Tansiyon yükseliyordu ve tek bir neşeli yüz bile yoktu. Harper gözüme takıldı ve bana kısa bir baş selamı verdi, her zaman ikizinin yanında savaşa girmeye hevesliydi.

"Herkes hazır mı?" Ben sordum.

Gruptan bir onay mırıltısı yükseldi ve Kaden başını hafifçe eğdi. Dolunay tepemde pırıl pırıl parlıyordu ve sihrimi çektiğimde bana hızla ve kolayca geldi. Leo'ları ve Arizona'daki kuru kumlu ve neredeyse birbirinin aynısı kum rengi evlerin sıralandığı köylerini düşünürken, ay ışığının içime dolmasına ve toplanan şekil değiştirenlerin her birine dokunmak için yayılmasına izin verdim.

Bir saniye sonra, gökyüzünde biraz farklı bir konumda olan dolunayın altındaydık. Bizi Leo'ların kasabasının hemen dışına, geldiğimiz anda kokumuzu alamayacakları kadar uzağa ışınlamıştım. Biraz sürpriz yapma şansımız olacaktı ama uzun sürmeyecekti.

Kaden bizi gruplara ayırmak için el işaretleri yapmaya başladı. Ben onun grubundaydım ve diğer gruplar arka taraftan girmek için daire çizerken biz köye doğru süzüldük. Tüm giriş ve çıkışları kapatarak herhangi bir şekil değiştirenin kaçmasını etkili bir şekilde engellemiş olacaktık. Bunun bir önemi yoktu. Muhtemelen kaçmaya çalışamayacak kadar çiftleşme çılgınlığına kapılmış olacaktı.

Ama yaklaştıkça hepimiz bir şeylerin yanlış gittiğini fark ettik.

Bir an sonra fark ettim. Kızıışan bir sürünün sesleri olmalıydı. Mira'nın Yengeç sürüsünün kızıışmasıyla ilgili anlattığı hikâyelerdeki gibi bir şey bekliyordum; sahilde şenlik ateşlerinin etrafında toplanan şekil değiştiren gruplar, kimse kıpırdayamaz hale gelene kadar bütün gece boyunca eşlerini beceriyordu. Ben de kızııştığım da benzer bir şey yaşamıştım ve Kaden beni tatmin etmek için elinden geleni yapmıştı. Peki köy neden bu kadar sessizdi?

Kimimiz insan kimimiz kurt kılığında, tetikte kasabaya gizlice girdik ama bir süre sonra Kaden burnunu kaldırıp keskin bir nefes aldı.

"Burada kimse yok," dedi.

Onun sözleriyle içimde hem rahatlama hem de umutsuzluğun garip bir karışımı oluştu. Bir yandan, bu gece kimse ölmeyecekti. Diğer yandan, kayıp sürü üyelerini kurtarma ya da bir Güneş Cadısı'nı yakalama şansımız ortadan kalkmıştı.

Yanılma ihtimalimize karşı hâlâ temkinli bir şekilde ilerlemeye devam ettik ama kasabanın terk edilmiş olduğu belliydi. Diğer saldırgan grupları da kasabanın ortasında bize katıldılar ve en az bizim kadar şaşkın görünüyorlardı.

"Gidip evleri arayın," dedi Kaden. "Bizden saklanıyorlar mı yoksa uzun süredir mi yoklar bilmek istiyorum. Eğer bir iz bulursanız beni hemen uyarın."

Diğer şekil değiştirenler başlarıyla onayladılar ve aramaya başlamak için tekrar ayrıldılar. Köyde ürkütücü bir sessizlik vardı, özellikle de şehirde geçirdiğimiz haftalardan sonra, etrafımızda her zaman gürültü vardı. Kaden birkaç dakika hareketsiz kaldı, bakışlarını uzaktaki bir şeye sabitlemişti. Ne olduğunu görmek için döndüğümde kanım dondu. *Çardak*.

Güneş Cadıları'nın Leo'lara armağan olarak yarattıkları mükemmel bahçeden geçerek oraya doğru yürüdü. Ne yapacağımı şaşırmış bir halde onu takip ettim, ancak her adımda boğazımda safra birikiyordu. Çardakta en son bulunduğum, Jordan'ın bir başka dolunayda beni kendisiyle çiftleşmeye zorladığı zamanki anılar gözümün önünden geçti. O gece Güneş Cadıları onu kontrol etmiş miydi? Emin değildim.

Kaden yapının önünde durdu ve yukarı baktı. Sonra öne doğru bir adım attı ve yüzünde saf bir öfke ifadesi belirirken sütunlardan birine yumruk attı. Ahşap, onun şekil değiştiren gücüyle anında yerinden oynadı ve tüm çardak eğildi. Yapı inleyerek bir uyarı verdi ama Kaden bunu duymazdan geldi ve kırılan parçayı çardağın geri kalanından koparıp aşağı fırlattı.

Çıplak elleriyle yapıyı parça parça yıktı ve ben gözlerimi onun saldırısından ayıramadım. Bana çektiği onca acıdan sonra çardağı yerle bir edişini görmek tuhaf bir şekilde tatmin ediciydi. Çardak ayaklarının dibinde bir yığın haline geldiğinde, sanki üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi rahat bir nefes aldım.

Sonunda, çardak ayaklarının dibinde parçalara ayrıldıktan sonra Kaden parlamaya başladı. Ne yaptığını anlamaya çalışarak sessizce izledim. Kaden'in bedeninden güçlü bir ay ışığı dalgası yayıldı ve bahçenin etrafına yayıldı. Bitkiler çarpmanın etkisiyle soldu ve öldü, geriye bir avuç kabuktan başka bir şey kalmadı.

"Ne yapıyorsun?" Kaden büyüyle çardağın kalan parçalarını ateşe verirken sonunda sordum.

Kaden dönüp bana bakarak, "Bir uyarı gönderiyorum," dedi. Yarattığı kaostan uzaklaşırken yüzü acımasızdı. "Bana ya da halkıma bulaşmamanız için bir hatırlatma. Ya da *kadınım*la."

Sahiplenici sözleri karşısında tüylerim diken diken oldu ve bu sözler çok hoşuma gitti.

Belki de Kaden'in bu kötü versiyonundan düşündüğüm kadar nefret etmiyordum.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Leo köyünü şafak sökene kadar aradık ama ne kimseden bir iz ne de nereye gittiklerine dair bir iz bulabildik. Görünüşe göre burası bir süredir terk edilmişti ama Kaden yine de dolunay bittikten sonra geri dönerlerse diye şafak sökene kadar beklemek istedi. Kimse gelmeyince, sonunda çok sinirli bir alfayla otele döndük.

Herkes ölçülemeyecek kadar yorgundu ve ben de onlar gibi uyumaya ve tüm bu geceyi unutmaya hazırdım. Ama Kaden öfke ve huzursuz enerjiyle sımsıkı sarılmıştı ve doğruca Jordan'ın hücreğine yönelip kapıdan içeri dalarken onu takip ettim.

Jordan hâlâ zincirliydi ve yere yığılmıştı ama en azından geceyi atlatmıştı. Başını kaldırdı ve zehirden dolayı güçsüz görünüyordu, ama yeterince akli başındaydı. Gözleri bana kaydı ve bu Kaden'i daha da öfkelenirmişe benziyordu.

"Leolar nereye gitti?" Kaden Jordan'a hırladı. "Kasabanız bomboştu ve bununla bir ilgin olduğunu biliyorum."

Jordan Kaden'e sıkılmış bir bakış attı. "Ben nereden bileyim?" diye söylendi. "Burada bir telefonum ya da sürümle iletişim kurmamın bir yolu yok."

Kaden göz açıp kapayıncaya kadar hareket etti ve Jordan'ı boğazından yakaladı, zincirleri ve her şeyiyle, onu durdurmak için bir şey yapamayacağım kadar hızlıydı. Jordan'ı duvara doğru itti, bir eliyle de boynuna sarıldı. Jordan çırpınmaya ve nefes almak için çırpınmaya başladı ama Kaden acımasızdı. Onu durdurmak için bir adım öne çıktım ama Jordan'ın gözleri bana kaydı ve başını hafifçe salladı.

"Sürünün nerede olduğunu söyle yoksa seni öldürürüm," diye hırladı Kaden.

Jordan hava almaya çalışarak öksürdü. "Bilmiyorum," diye hırıltılı bir ses çıkardı. "Ve bilseydim bile, seni sürüme götürmektense ölmeyi tercih ederdim."

Kaden tekrar hırladı ve Jordan'ın boğazını daha sert kavradı. Jordan'ın boğulurken çıkardığı ses korkunçtu ve Jordan'ın geçmişte bana yaşattıklarından ne kadar nefret etsem de Kaden bunu yaparken öylece duramazdım.

"Hayır!" dedim. Onu Jordan'ın üzerinden çekmeye çalışarak söyledim. "Onu öldürmeyin! Yaşarken bizim için daha yararlı!"

Bir an için Kaden'in beni dinleyeceğini düşünmedim. Bana dişlerini gösterdi ve bir şeyi kanıtlamak istercesine Jordan'ın boğazını sıktı. Jordan zincirlerine karşı mücadele etti ama saldırıya karşı kendini savunmak için hiçbir şey yapamadı.

"Dur, Kaden!" Ay büyüsunü içime çekerek bağırdım, gerekirse Kaden'e bir ay ışını fırlatmaya hazırdım. "Yoksa seni durdururum!"

Kaden sonunda bu sözler üzerine kendini bıraktı ve Jordan'ı duvara doğru itti. Bana ters ters baktı. Çenesini Jordan'a doğru sallayarak, "Onun için benimle kavga mı edeceksin?" diye sordu.

"Pişman olacağı bir şey yapmadan önce sakinleşmesi gereken inatçı bir alfa katırı gibi davrandığında seninle dövüşeceğim," diye tersledim.

"Peki," dedi Kaden ve başka bir şey söylemeden hışımla çıkıp gitti.

Kaden'in gidişini izlerken nefesimi bıraktım. Bunun bedelini daha sonra ödeyeceğimden hiç şüphem yoktu ama Jordan'a canlı ihtiyacım vardı. Kardeşimin önünde çömeldim ve boğazını kontrol etmek için uzandım. Nabızı parmaklarımın arasında adrenalinle çarpıyordu ve Jordan'ın gözleri açılıp bana baktı.

"Nefes alabiliyor musun?" diye sordum.

Jordan yavaşça başını salladı ve yutkundu. Birkaç kez öksürdü ve ben de iç çektim. İyi olacaktı. Damarlarında hâlâ dolaşan zehir yüzünden iyileşmesi biraz daha yavaş olacaktı ama tamamen iyileşecekti.

Jordan'ın zincirlerini çözmeleri için muhafızları çağırdım, sonra da iyi bir kahvaltı hazırlattım. Şekil değiştiren iyileşmesinin devreye girmesi için buna ihtiyacı olacaktı. Sonra Kaden'in peşinden gittim.

Kokusunun kızgın izini takip etmek kolaydı ve ona oldukça hızlı bir şekilde yetiştim. Bana bir bakış attı ve sonra yoluna devam etti. Hiçbir şey söylemedi ama içinden akan öfke yeterince yüksekti. *Çok öfkeliydi* ve şu anda suçu üzerine atabileceği kimse yoktu. Ne olursa olsun

Jordan'ı öldürmeyi ne kadar istemiş olursa olsun, Jordan'ın bu gece olanlarla bir ilgisi olmadığını bir şekilde biliyor olmalıydı.

Kaden Ethan'ın ofisine doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Ethan irkilerek başını kaldırdı. Onu bu kadar erken saatte ofisinde gördüğüme şaşırmıştım ama Leo köyüne yapılan saldırıyla ilgili bir rapor beklediğini tahmin ediyordum.

"Nasıl geçti?" Ethan, Kaden'i karşılamak için ayağa kalkarak sordu. "Toplantı için diğer alfaları çağır," dedi Kaden. "Hemen şimdi."

Ethan baskıya boyun eğmedi ve Kaden'e sert bir bakış attı. "Şu anda hepsi uyanık olmayacak ama en kısa zamanda bir tane ayarlayacağım."

Kaden göğsünün altından homurdandı ama Ethan geri adım atmadı. Sonunda Kaden sinirli bir nefes verdi ve başını salladı. "O zaman bu öğleden sonrası için bir tane ayarla. Acil bir durum olduğunu söyle. Hepsinin geldiğinden emin ol."

"Elimden geleni yapacağım," dedi Ethan.

Masasına geri döndü ve oturdu, bilgisayarında birkaç şeyi tıklarken Kaden'i görmezden geldi. Kaden başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Dudaklarımda bir özürle oyalandım. Ama ne için özür dileyecektim? Kaden'in tam bir pislik olmasından mı? Ethan şimdiye kadar buna alışmış olmalıydı.

"Sanırım işler iyi gitmedi?" Ethan bana bakmadan sordu. "Orada kimse yoktu," dedim başımı sallayarak. "Bir başka çıkmaz sokak." Ethan acımasızca başını salladı. "Ve şimdi Kaden'in yeni bir planı var."

Ethan'ın ofisinden çıkmadan önce, "Öyle görünüyor," diye mırıldandım.

Ethan'ın son sinirine dokunduğumuz açıktı ve onu kaybetmek değerli bir müttefik olurdu. Tek umudum Kaden'in toplantıya kadar onu dizginleyebilmesiydi. Ne planladığına dair hiçbir fikrim yoktu ama içimde batan bir his vardı. Her ne ise, iyi olmayacaktı.

SÖZÜNÜ TUTAN Ethan, öğleden sonra geç saatlere kadar zayıf ittifakımızdaki tüm alfaları Zoom'da bir araya getirmeyi başardı. Bir kez daha, diğer sürüler üzerindeki etkisinden etkilendim.

Herkes toplanır toplanmaz Kaden konuşmaya başladı. "Bir hareket tarzına karar vermeni beklemekten bıktım. Kırılmış ve güçsüzsün,

ve size liderlik edecek birine ihtiyacınız var." Kollarını kavuşturdu ve alfa enerjisini odanın her tarafına yaydı. "Zodyak Kurtları'nın liderliğini ben devralıyorum. Ya beni takip edersiniz ya da düşmanım olursunuz. Ama düşmanlarıma merhamet göstermeyeceğimi şimdiden bilin."

Bu toplantıyı beklerken sabahtan beri beni rahatsız eden korku daha da arttı. *Değerli alfanızın benden daha iyi olmadığını bilmek nasıl bir duygu?* Jordan sormuştu. Kaden bir keresinde diğer sürüleri ele geçirmekten ya da yoluna çıkarlarsa onları öldürmekten bahsetmişti ama bunu gerçekten yapacağını sanmıyordum. Yüzümde titreyen dehşeti kontrol edememe ihtimaline karşı ekranın dışında kaldığımdan emin olarak uzaklaştım. Diğer alfalar beni izliyor olacaktı ve eğer senkronize görünmezsek Kaden'in yapmaya çalıştığı şeyi baltalayabilirdi. Ve bu hareket tarzına katılmasam bile, o hala benim alfamdı ve bir düzeyde haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım. Diğer sürülerin bir şey yapması çok uzun sürmüştü. Belki de tek yol buydu.

"Neden sizi takip edelim?" diye sordu Başak alfa. Kızgın görünüyordu, onu daha önce gördüğümünden çok daha kızgındı. "Jordan ve Aslanlardan ne farkınız var?"

"Seni kontrol etmek gibi bir niyetim yok," dedi Kaden. Bana baktı ve ilk kez biraz yumuşadığını gördüm. "Asıl düşmanımız Güneş Cadıları ve onlarla ittifak kuran her sürüyü yok edeceğim." Arkasına döndü ve o kısa yumuşaklık parıltısı ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu. "Ve eğer benimle müttefik değilseniz, onlarla da müttefik olabilirsiniz."

Ethan beni şaşırtarak, "Sana katılıyorum," dedi. "Müzakere etmek için yeterince zamanımız oldu ve oybirliğiyle bir karara varmamız gerekiyor. Ancak burada hepimiz kendi sürülerimizin alfaları olarak eşitiz ve bize liderlik edecek tek bir kişiye ihtiyacımız olduğundan emin değilim. Ve eğer ihtiyacımız varsa, bu kişinin sen olması gerektiğinden de emin değilim."

"Senin yöntemi çoktan denedik ve bekleyip diplomasi ummak işe yaramıyor," diye tersledi Kaden. "Şu halimize bak, haftalardır aynı karar üzerinde dönüp duruyoruz ve Leolar intikam planları yapmaya ve bir sonraki saldırılarına hazırlanmaya devam ediyor. Daha fazla zaman kaybedemeyiz. Sürümün üyelerini rehin tutuyorlar ve Leolar köylerini terk edip saklanmaya başladılar. Bulunmaları gerekiyor ve hem onlara hem de Güneş Cadılarına saldırmak için hazırlanmalıyız. Hiçbiriniz zor kararları vermeye istekli olmadığınız göre, bunu yapacak kişi ben olacağım." Durakladı ve Ethan'a ters ters baktı. "Tabii bize daha iyi liderlik edebileceğini düşünmüyorsan?"

"Evet, aslında," dedi Ethan soğukkanlılıkla. "Sanırım yapabilirim."

Kaden alçak ve tehditkâr bir ses tonuyla, "O zaman bunun için seninle dövüşeceğim," dedi. "Gerekirse ölene kadar."

"Kaden," diye fısıldadım, dehşete düşmüştüm. Tepkimin diğer alfalara nasıl görüldüğü umurumda değildi. Ethan'ı öldüremezdi; o bizim dostumuzdu ve kimse öldürmezken Ophiuchus sürüsünü yanına almıştı. Kaden kime dönüşmüştü de en yakın müttefiklerimiz olan insanlara karşı bu kadar bariz şiddet açıklamaları yapıyordu? Onu tanımakta güçlük çekiyordum.

Kaden ve Ethan göz temasını kesmedi ve odadaki gerilim artarak nefes almayı neredeyse imkânsız hale getirdi. Tam burada, herkesin izlediği canlı yayında kavga mı edeceklerdi?

Ethan birkaç kalp atışından sonra nihayet başını çevirdi. "Pekâlâ," dedi. "Senin yöntemi deneyeceğiz. Terazî sürüsünün bağılılığı sende."

Tuttuğum uzun bir nefesi bıraktım ve gerginlik gözle görülür bir şekilde dağıldı. Kaden başını salladı ama sandığım kadar memnun görünmüyordu. Sonra bilgisayar ekranına döndü ve diğer alfaları teker teker susturmaya başladı. Şaşırtıcı bir şekilde, diğer sürüler daha kolay teslim oldular. Yay, Balık ve Oğlak sürülerinin hepsi Kaden'i sorgusuz sualsiz takip etmeyi kabul etti.

"Eğer bir pisliği diğeriyle takas edeceksek," diye mırıldandı yaşlı Oğlak alfası, "bizi kontrol etmeyeceğine söz vereni tercih ederim."

Kaden Wesley'nin sesini açtığında kardeşim tereddüt etti. Şaşırmıştım, çünkü tüm alfalar arasında Kaden'i en iyi Wesley tanıyordu. "Ayla?" diye sordu.

Ekrana geri döndüm ve ona gergin bir şekilde başımı salladım. "Ben buradayım."

Wesley gözleri Kaden'e dönmeden önce bir süre yüzümü inceledi. "O halde Ayla yanında olduğu ve seni hizada tuttuğu sürece Yengeç sürüsünün bağılılığı seninle."

Sertçe yutkundum. Kaden'i hizada tutabilir miydim? Artık emin değildim.

İkizler alfaları konuşma sırası kendilerine geldiğinde bakiştılar. "Anlaşmadan önce planınızı bilmek istiyoruz," dedi dişi olan ve erkek olan başını salladı. İlk defa bir konuda hemfikir görünüyorlardı. *Belki de Kaden haklıydı*, diye düşündüm. *Onlara ültimatol verecek birine ihtiyaçları vardı*.

"Mücadeleyi Güneş Cadıları ve müttefiklerine götürüyorum," dedi Kaden, beni şaşırtarak. "Onlarla ittifak yapan sürülere karşı bir dizi hedefli saldırı yapacağız ve ardından kış ekinoksu Yakınsaması'nda Güneş Cadıları'yla yüzleşip bizi büyü bağından kurtarmalarını talep edeceğiz."

ve eş bağlarını kontrol etmek. Eğer reddederlerse, müttefik Zodyak Kurtlarının birleşik gücü onları alaşağı edecektir."

İkizler ikizleri bir kez daha uzun uzun baktılar ve ikisi de başlarını sallamadan önce aralarında telepatik olarak bir şeyler geçti. "O zaman biz de sizinle müttefik olacağız," dedi erkek olan. "Oğlak burcu gibi biz de köleleştirilmektense özgür olmayı ve birinin yönetimi altında olmayı tercih ederiz."

Sonuncusu, şu ana kadar inatla bir şey söylemeyi reddeden Başak alfasıydı. İç çekti ve şakaklarını ovuşturdu. Birden çok daha yaşlı göründü, sanki omuzlarında çok fazla yaşamın ağırlığı vardı. "Bu hiç hoşuma gitmiyor ama düşmanınız olmayı da göze alamayız. Başak sürüsü Güneş Cadılarına karşı savaşmak için diğer Zodyak Sürüleriyle ittifak yapacak."

"Güzel," dedi Kaden, omuzları hafifçe gevşedi ama ses tonu değişmedi. "Artık hepimiz aynı fikirde olduğumuza göre, her biriniz bu otele birkaç savaşçı ve temsilci göndereceksiniz. Bir şeyi tartışmamız gerektiğinde her seferinde Zoom telefonlarına sarılmaktan daha kolay olacak. Buradan saldırıları koordine edebilir ve planlar yapabiliriz."

Diğer sürü alfaları teker teker kabul etti ve ayarlamalara başlamak için telefondan çıktılar. Her şey bittiğinde Ethan ayağa kalktı ve tek kelime etmeden odadan çıktı. İç çekerek gidişini izledim.

Kaden yalnız kaldığımızda bana baktı. "Onların gelişi için hazırlanmaya başlamalıyız. Kendi alfalarını dinlemeye alışkın olan bu şekil değiştirenlerin söz dinlemesini sağlamakta daha çok zorlanacağız. Benim alfa dişim olarak yanımda duracak mısın?"

"Hepimizi güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım," dedim isteksizce, bu tam olarak bir evet değildi ama Kaden'i tatmin etmiş görünüyordu. En azından şimdilik. Kaden çizgiyi aşarsa ona karşı durabilecek tek kişinin ben olduğumdan korkuyordum ve bu seçimi yapmak zorunda kalırsam bunun bize ne yapacağından dehşete düşüyordum.

İşte bu kadar. Savaşa gidiyorduk... ve artık Kaden'in kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Ertesi gün, her zamanki saatte, iskambil destem olmadan Jordan'ı görmeye gittim. Onu görmek için onunla oyun oynamak zorundaymışım gibi davranmama gerek yoktu. Sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek ve ona neler olduğunu anlatmak istiyordum. Belki bize savaşa girmememiz için bir yol gösterebilirdi ama bundan şüpheliydim.

Kapıya doğru bir adım attım ama Jack'in elini kapı tokmağının üzerine kapatması beni şaşırttı.

"Artık içeri girmene izin yok," dedi Jack ve bu konuda gerçekten özür dilemiş gibi görünse de geri adım atmayacağını söyleyebilirdim.

"Beni durdurmaya cüret mi ediyorsun?" İçimi öfke doldururken sordum.

"Özür dilerim Ayla," dedi Jack ve sesi perişan geliyordu. "Kaden bana bir alfa emri verdi. Eğer içeri girmeye çalışırsan seni durdurmak zorundayım, ne yapıp edip."

Hırladım ve neredeyse geçmeme izin vermesi için ona bağıracaktım ama kızdığım Jack değildi. Kaden'in kendi arkadaşına karşı bir alfa komutu kullanmış olması, onun gerçekten ne kadar kaybolmuş olduğunu kanıtlıyordu.

"En azından Jordan iyi mi?" diye sordum. "İyileşiyor mu?"

Jack başıyla onayladı. "Geçen gecedен sonra neredeyse tamamen iyileşti."

Elde edebileceğimin en iyisi bu gibi görünüyordu. Jordan'ı görmek için içeri ısınlanmayı düşündüm ama Kaden öğrenirse Jack'in başının derde girmesini istemedim. Bunun yerine, öfkeyle kaynayarak oradan uzaklaştım. Kaden'i bulup ağzının payını vermek istediğimde otelde değildi ve nereye gittiğini kimse bilmiyordu. Lanet olsun ona.

Öfkem gün boyunca devam etti ve o gece ay büyüsü eğitimine gittiğimde hala üzgündüm. Bu durum

Çünkü Stella hemen fark etti.

"Neler oluyor?" diye sordu bana. Mira da kaşlarını çatarak bana baktı.

"Kaden yüzünden," diye mırıldandım. "zellikle çekilmez davranıyor."

"Bunun Zodyak Kurtları'nın yeni lideri olması ve onları savaşa göndermesiyle bir ilgisi var mı?" Mira sordu. "Amos bana bundan bahsetti ve onu bilgilendirmemi istedi ama sürülerin bunu kabul edeceğine inanamadım."

"Bu doğru," dedim acımasızca. "Ophiuchus sürüsünün liderliğinde savaşa gidiyoruz."

"Kaden'in sonunda harekete geçmesine sevindim," dedi Harper. "Sürü üyelerimizi kurtarmaya çalışmamızın ve Güneş Cadılarına hadlerini bildirmemizin zamanı gelmişti."

"nmzdeki birkaç gün içinde tüm sürülerden savaşlar gelecek," dedim. "Kaden, Leo'ları bulamadığımız için önce Leo'ların müttefiklerine karşı bir dizi saldırı planlıyor, ancak daha sonra bunu Yakınsama'daki Güneş Cadıları'na götüreceğiz."

Larkin düşünürken bir parmağını dudaklarına götürerek, "Bu da eğitimimizi artırmamız gerektiği anlamına geliyor," dedi. "Herkesin Güneş Cadılarına karşı kendini savunabilmesine ihtiyacımız var."

Daha önce sihirle hiç karşılaşmamış olabilecek yeni şekil değiştirenleri eğitmenin olası yollarını tartışırlarken Harper'la birlikte ilerledi. Mira ve Stella benimle birlikte geride kaldılar, yüzleri endişeliydi.

Mira bir elini büyüyen karnının altına koyarak, "Bundan memnun değilsin, değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Sonunda bir şeyler yapabildiğimiz için rahatlamakla bundan sonra olacaklar için endişelenmek arasında gidip geliyorum. Kaden için de endişeleniyorum."

"Ben de endişeliyim," dedi Stella, dudağını ısırarak. "Onu hiç böyle davranırken görmemiştim. Evet, sık sık Zodyak Kurtlarını ele geçirmekten söz ederdi, ama aynı yoğunlukta değil. Onunla daha sonra konuşacağım ve yardım etmek için yapabileceğim bir şey olup olmadığını anlamaya çalışacağım."

"İyi şanslar," dedim. "Denedim ama beni dinlemiyor. Belki sen onun kız kardeşi olduğun için farklı olur."

"Bundan şüpheliyim," dedi Stella. "Kaden bir konuda karar verdiğinde, onu durdurmak mümkün değil. Onunla aynı fikirde olmasam bile, o hala alfa ve onun sözünü son söz olarak kabul etmek zorundayım."

Antrenman boyunca bu sözleri, Kaden'i durdurmak için başka kimsenin yapabileceği bir şey olmadığını düşündüm. Tek kişi bendim.

Kaden'in mantıklı düşünmesini sağlama şansı bile olabilecek geçici alfa dişi - ama orada da pek şansım olacağını sanmıyordum.

Eğitim bittiğinde, çatı katına yalnız döndüm. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı, iç huzura benzeyen herhangi bir şey bulmaya çalışmak için. Kendimi çok kaybolmuş hissediyordum, sanki görünürde hiçbir yardım olmadan bir adada mahsur kalmış gibiydim.

Pencereye doğru yürüdüm ve gökyüzüne baktım. Ay bu gece kapalıydı, bulutlar gökyüzünü tamamen kapatmıştı ve bulutlardan hafif bir yağmur yağıyordu. Kaybolduğumu hissettiğimde her zaman aya dönebilirdim ama bu gece o bile bana yardım edemiyordu.

İçimi çektim ve başımı salladım, sonra da telefonuma uzandım. Wesley ile bire bir konuşmayalı uzun zaman olmuştu ve onun sesini duymak istiyordum. Belki o zaman kendimi bu kadar yalnız hissetmezdim.

Telefon birkaç kez çaldı. *Aç, lütfen aç,* diye düşündüm. Bu saatlerde ne yapacağına dair hiçbir fikrim yoktu ve artık sürünün alfası olduğu için çok daha meşguldü ama sesini duymaya ihtiyacım vardı.

Telefon çaldı ve sonra- "Ayla?" Wesley sordu.

Kocaman bir rahatlama nefesi çektim. Sesini duymak bile içimde bir şeylerin gevşemesine neden oldu ve gözlerimi aniden bastıran gözyaşlarına karşı kapattım. Sesimin titrememesi için birkaç saniye beklemem gerekti. "Merhaba Wesley."

"İyi misin?"

"Bilmiyorum." Kaden düşmanlarımızı yenerken onu coşkuyla alkışlamak istemekle, savaştığımız şeyin ta kendisi olursak bize ne olacağı konusunda endişelenmek arasında gidip geliyordum.

"İtiraf etmeliyim ki Kaden'in planına uyma isteğinin beni şaşırttı." Durakladı ve telefonun diğer tarafında uzun bir süre sessizlik oldu. "Ama herkesin bir şey üzerinde anlaşmasını beklemek yerine gerçekten bir şeyler yapıyor olmamız güzel."

"Katılıyorum. Beklemekten çıldıracaktım." Bir sonraki sözlerimi düşünürken dudağımı çiğnedim.

"Ama?" Wesley sordu.

"Ama... Kaden'de karanlık bir şeyler gördüm." Bunu yüksek sesle itiraf etmek ihanet gibi geldi ve aynı anda göğsümden büyük bir yükü atmak gibi. "Hepimizi Leo'lardan daha iyi olmayan bir şeye dönüştüreceğinden endişeleniyorum."

"Bunu yapmayacaktır," dedi Wesley. "Çünkü sen varsın. Eminim ona ulaşabilirsin."

"Denedim ama artık beni pek dinlemiyor."

"O zaman denemeye devam et. Seni tanıyorum Ayla. İşler zorlaştığında bile asla pes eden biri değilsin. Ama bu karmaşanın içinden çıkmanın bir yolunu bulacaksın, her zaman bulursun."

Sözleri beni içten dışa doğru ısıttı. "Teşekkürler, Wesley."

"Beni bilgilendirmeye devam edin. Yardım etmeleri için bazı Yengeç savaşçıları gönderdim ve yarın gelmeleri gerekiyor. Merak etmeyin, Brad'i ben göndermedim."

Bir zamanlar çok korktuğum zorbayı hatırlayarak usulca kıkırdadım. Sanki bir ömür önceydi. "Bildiğim iyi oldu. Beni de haberdar et."

"Yapacağım," dedi Wesley. "Yakında görüşürüz, tamam mı? Sen farkına varmadan Yakınsama burada olacak ve sonra bu iş öyle ya da böyle bitecek."

Vedalaşp telefonu kapattık, tam o sırada kapı açıldı ve Kaden çatı katına adım attı. Onu görünce nefesim kesildi ve tüm öfkem tüm gücüyle geri döndü.

"Nerelerdeydin?" diye sordum.

Kaden bana sert bir bakış attı. "Kova sürüsünün topraklarında keşif yapıyordum, oradaki Aslanlara karşı saldırıp sürüyü onların kontrolünden kurtarabilir miyiz diye bakıyordum."

Aquarius sürü arazileri Michigan Gölü'nün hemen kıyısındaydı ve Toronto'dan çok uzakta değildi ama yine de bu durum beni şok etmişti. "Peki ne buldun?"

"Koordineli bir saldırıyla Aslanları orada saf dışı bırakabileceğimizi düşünüyorum. Sonra da Kova'ları bize katılmaya ikna ederiz."

"Öylece mi?"

Kaden ceketini çıkardı ve astı. "Hazır olmamız biraz daha zaman alacak ama evet. Aynen öyle. Ve bizi oraya ısınlamanı istiyorum."

"Hayır." Kollarımı kavuşturdum. "Bunu yapmayacağım. Sürü üyelerimizi onları rehin tutan insanlardan geri almak için yardım etmeyi kabul ettim ama başka sürülerin bölgesine baskın yapmayacağım - özellikle de bizden yardım istememişlerse."

Bana doğru yaklaştı ve alanıma girdi. "Buna katılacağını düşünmüştüm. Aquarius'u Leo'nun kontrolünden kurtarmak istemen gerekmez mi?"

"Serbest bırakılmak istemezlerse olmaz," dedim. "Onlara hiç sordun mu?"

Kaden, "Onlarla iletişim kurma çabalarımızın hiçbirine yanıt vermediler," diye itiraf etti. "Ama söylediklerimde ciddiydim. Ya bize katılacaklar ya da

bize karşı durun."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Evet, çünkü artık herkes ya müttefikiniz ya da düşmanınız. Görünüşe göre ben de dahil."

"Bu da ne demek oluyor?"

Parmağımın göğsünü dürttüm. "Artık Jordan'ı görmeme izin vermiyorsun."

Onun yanında bana gerçekten güvenmiyor musun? Hâlâ mı?"

Jordan'ın adını duyunca yüzü karardı. "Konu ona gelince kararlarının bulanıklaşmasına izin veriyorsun. O bizim düşmanımız ve bu artık bir savaş. Hâlâ hayatta olduğu için şanslı."

"Yargılarım mı bulanık?" Yumruklarımı sıktım, sözleriyle öylesine çileden çıkmıştım ki resmen fokurduyordum. "Yoluna çıkan herkesi öldürmekle tehdit eden sensin!"

"Yapılması gerekeni yapıyorum." Sesi alçak, tehlikeli ve inanılmaz derecede seksi idi, ona o kadar kızgın olmama rağmen biraz boğazını sıkırmak istedim. "Ve sen de benim alfa dişim olarak bana yardım edeceksin."

"Tamam." Onu kendimden uzaklaştırırken biraz titredim. "O zaman alfa dişiniz olmaktan istifa ediyorum."

Bu sözler onu bir adım geri attıracak kadar şoke etti. "Bunu yapamazsın."

"Yapabilirim," dedim, bu sözler kalbimi kırsa da. "Ne de olsa teknik olarak senin eşin değilim ve inşa etmek için çok çalıştığımız her şeyi yok etmene seyirci kalmayacağım."

"Saçmalık," diye hırladı Kaden. "Sen hâlâ benim kadınımsın. Her zaman."

Bu sözler üzerine kalbim boğazıma düğümlendi. *Onun kadını.* Bu doğruydı.

Ne kadar anlaşmazlığa düşersek düşelim, ben hâlâ *onunum*.

"İtaat etmem için bu kadar çaresizsen benim üzerimde alfa komutunu kullanman gerekecek," dedim.

Bir adım daha yaklaşarak beni duvara yasladı ve ellerini başımın iki yanına koyarak beni hapsetti. "İkimiz de bunun işe yaramayacağını biliyoruz." Başını eğdi, dudakları dudaklarımdan sadece birkaç santim uzaktaydı. "Belki de sadece sana emir vermemi istiyorsun."

"Saçmalama." Parmaklarımı göğsüne gömdüm ama bu sefer onu itmedim. O kadar yakınımdaydı ki kokusu burnuma doluyor, damarlarıma arzu yayılıyordu. Onu geri itmeli, durması için bağırımalıydım ama kendime engel olamıyordum. Son birkaç haftadır onunla bu yakınlığı özlemiştim. "Bana istemediğim hiçbir şeyi yaptıramazsın."

"Doğru." Boynuma sokuldu ve dişlerini daha önce beni işaretlediği noktaya sürttü. "Ama sana benim olduğumu hatırlatabilirim."

Ağzımı kendi ağzıyla kavrayıp beni öyle bir öptü ki kime ait olduğum konusunda hiçbir şüphe kalmadı. Elimde olmadan ben de onu öptüm ama bu parmaklarımı göğsüne gömdüğüm ve dişlerimle ona vurduğum öfkeli bir öpücüktü.

Güçlü elleri göğüslerimi okşamaya başladığında, onu itmem gerektiğini, bir pislik olmayı bırakmadığı sürece onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi söylemem gerektiğini biliyordum, ama dokunuşunu daha da çok arzuluyordum. Kaden söz konusu olduğunda zayıf düşüyordum. *İstiyordum.*

Kaden alt dudağımı dişlerinin arasına aldı ve canımı acıtacak kadar sert bir şekilde ısırıldı. Çırpınmayı bıraktım ve keskin acıyla nefesim kesildi ve beni duvara daha sert bir şekilde itti. Vücudunun her santimi benimkine baskı yapıyordu.

"Söyle" dedi, dudakları boynuma ve yukarıya doğru hareket ederken. "Neyi söyleyeyim?" Kulağımın memesini ısırıldığında nefesim kesildi. "Benim kadınıym olduğumu."

"I-" Bunun ne anlama geleceğini bildiğim halde yapamazdım. Kendimi teslim olmuş gibi hissedecektim ve o vücudumun kontrolünü ele geçirirken bile bunu yapmayı reddettim.

Beni duvara yasladı ve sonra Kaden kot pantolonumu çekerek açtı ve bir elini önünden aşağı kaydırıldı. Parmakları kıvrımlarımı ayırmak için kaydı ve anında klitorisimi aradı. Onu buldu ve tepkileri doğrudan vücudumdan çekerek daire çizdi. Benden zevk almakta fazlasıyla usta olan parmaklarına karşı çaresizdim. İsterse bütün gece benimle dalga geçebilirdi. Ama şu anki amacı bu değildi. Şu anda, benden olabildiğince çabuk zevk almaya kararlıydı.

Klitorisimi ustaca vuruşlarla çalıştırırken nefesim kesildi, zevkimi kovalamak için beni eline karşı ileri geri salladı. İnledim, Kaden'e uzandım ve ellerimi omuzlarına gömdüm. Tırnaklarım tişörtünün ince kumaşını yırttığında bile yavaşlamadı.

Zevk damarlarımda çılgılık atarak beni büyük bir yara gibi yardı ve ağzımı açıp Kaden'in bana merhamet etmesi için yalvardığımda bile yavaşlamadı. Beni tam sınıra getirdi ve sonra tam üzerine itti. Adını haykırdım ve yumruğumu göğsüne vurdum. Bana yaşattığı zevk neredeyse acıtıyordu ve bittiğinde daha da fazlasını isteyeceğimi biliyordum.

Bacaklarım gevşedi ve Kaden beni vücuduyla tutarak duvara yasladı. Boyunun uzunluğunu, sert ve sıcak karnımda hissettim ama bana karşı hareket etmedi. Tekrar öne eğildi, sesi bir kez daha alçak ve tehlikeliydi.

"Hâlâ benimsin, küçük kurt," dedi. "Her zaman benim."

Beni ittiği ani ve şiddetli yükselişin etkisinden hâlâ kurtulamamıştım ve nefesimi toplayıp ona tam olarak neden kızgın olduğumu hatırlamam birkaç dakikamı aldı. Birdenbire bunun ne olduğunu anladım. Kaden bir şeyi kanıtlıyordu. Beni nasıl kıracağını çok iyi biliyordu ve bundan yararlanmıştı.

Ona ters ters baktım ve iterek uzaklaştırdım. "Ben senin kadınınım ama artık senin alfa dışın olmayacağım."

Kaden'in gözleri parladı ve bir an için fikrimi değiştirmek için bir şey yapacağını düşündüm... ya da beni başka bir şekilde durduracağını. "Ayla -"

"Git," diye bağırdım. "Şu anda senin yanında olmak istemiyorum."

Bir anlık tereddüitten sonra geri adım attı ve arkasını döndü. Çıkarken kapı çarptı ve ben yere yığıldım.

Kaden'e hayır dememi sağlayan her ne güç varsa içimden sızdı ve gözlerimi kapatıp başımı duvara yasladım. Kalbim hâlâ göğsümde çarpıyordu, öyle ki sağlığım için biraz endişeliydim. Zevkin artçı şokları hâlâ vücudumda dolaşüyor, Kaden'in az önce yaptıklarını canlı bir şekilde hatırlatıyordu.

Başımı ellerimin arasına aldım ve bu kez gözyaşlarımı durdurmaya çalışmadım. Onları görececek kimse yoktu. Son birkaç günün acısı, o orgazmdan sonra duygularımın yükselişiyle karışarak üzerime çöktü. Artık ne Kaden'i ne de kendimi tanıyabiliyordum. Tamamen farklı insanlardık ve aramızdaki mesafenin bu kadar açılması hoşuma gitmiyordu.

Ve en kötüsü, geri döneceğini biliyordum ve döndüğünde, beni tekrar ele geçirmeye çalışırsa ona karşı koyamayacaktım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ ALTI

O gece çatı katından taşındım. Kaden'in kalın kafasına artık onun alfa dişisi olmadığımı sokmanın tek yolu buydu.

Ertesi gün otel başka bir odaya taşınmamla ilgili dedikodularla çalkalanıyordu, çünkü sıkılmış, endişeli şekil değiştirenlerle dolu bir yerde dedikodu yangın gibi yayılıyordu. Neyse ki diğer sürülerden yeni şekil değiştirenler akın akın gelmeye ve oteli ağzına kadar doldurmaya başlayınca hemen başka konulara yöneldiler. Herkes yeni gelenleri yerleştirmekle o kadar meşguldü ki Kaden'le aramızda neler olup bittiğini sorma zahmetine bile katlanmadılar.

Aralık ayına girerken günler daha soğuk ve yağmurlu geçmeye başladı ve Ophiuchus mevsimi başladığında kar şehri örtmekle tehdit etti. Bunu iliklerime kadar hissettim, savaşmayı ve sürü güçlerimi kullanmayı kolaylaştıran ekstra bir güç. Hepimiz bu ekstra güçten faydalandık ve savaş pratiklerimizi artırmaya başladık. Ophiuchus sezonu o zamana kadar bitmiş olacağından, bunun bize Yakınsama'da bir avantaj sağlamayacağını biliyordum ama hepimiz daha hızlıydık, daha iyi öğreniyorduk ve başka türlü yapamayacağımız hareketleri uygulayabiliyorduk. Sadece kas hafızasının devreye girmesi için bunları yeterince hızlı öğrenebileceğimizi umuyordum.

Harper, Stella ve ben otelin arkasındaki bahçelerden birinde birlikte antrenman yapmaya başladık. Hepimiz aynı zamanda ay büyüü de yapan şekil değiştirenler olduğumuz için, hem şekil değiştirenlerle hem de Güneş Cadılarıyla savaşmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmek için güçlü yanlarımızdan yararlanarak diğerlerinin yapamadığı şekillerde savaşabiliyorduk. Hiçbiri şekil değiştirmişken ay büyüü kullanamıyordu, bu yüzden

İnsan formu ile ay ışını patlatmak arasında geçiş yapmaya odaklandık ve sonra kurt formunda saldırılarla dönüşümlü olarak çalıştık. Yavaş ilerliyordu ama ne kadar çok pratik yaparsak o kadar kolaylaşıyordu.

Çok soğuk bir kış gününde birlikte antrenman yapıyorduk, o kadar soğuktu ki dışarıda daha fazla kalırsak buza dönüşebileceğimizi düşündüm. Her nefes verişimde nefesim önümde buğulanıyor ve hareket etmediğim zamanlarda dişlerim takırdamaya başlıyordu. *Bu sadece eğitimin başka bir parçası*, dedim kendi kendime. Yakınsama bu kış ekinoksunda Kaliforniya dağlarında yapılacaktı ve hiç şüphesiz orası da aynı derecede soğuk ve muhtemelen karla kaplı olacaktı. Bu tür havalarda dövüşebilmemiz gerekiyordu.

Larkin ve Mira açıklığın kenarında oturmuş, bizi gözlemliyor ve gerektiğinde işaretler veriyorlardı. Larkin elbette ay büyüsünde ustaydı ama beden değiştiremiyordu ve Mira da artık çok hamile olduğu için savaşımayacaktı. İzlerken sohbet ettiler ve Larkin'in Mira'ya "Bulduğum yeni bir uygulama var. Adı TikTok ve #booktok hashtag'i sayesinde bir sürü harika aşk romanı keşfettim."

"Bana birkaç tavsiye göndermeniz gerekecek," dedi Mira. "Tanrı biliyor ya, hamileyken kimse parmağımı kırırdatmama izin vermeyeceği için beni meşgul edecek bir şeylere ihtiyacım var."

Onlar konuşurken kurt formundan tekrar insan formuna geçtim ve Harper'a bir ay ışığı patlaması fırlattım, o da ısırık taklidi yapmak için ileri atılmadan önce bir kurt olarak hızla kaçtı. Sıçrayarak uzaklaştım ve olabildiğince hızlı bir şekilde geri döndüm. Birbirimizin etrafında döndük, hırladık ve ısırdık ve sonra Stella bize karşı kendi saldırısını başlattı.

Sonunda Harper geri çekildi ve ellerini ateşkes için havaya kaldırarak kısa bir mola vaktinin geldiğini işaret etti. "Sanırım bu konuda daha iyiye gidiyoruz. Hatta geçen geceki Aquarius baskını sırasında biraz ay ışığı atmayı bile başardım."

Kolaylıkla insan formuma geri döndüm ve bir kaşımı kaldırdım. "Nasıl geçti?"

"Topraklarına gizlice girmeyi ve onları Aslanların etkisinden kurtarmayı başardık. Kova alfasının kızı rehin tutuluyordu ve Kaden görünmezliğini kullanarak kızı kurtardı ve onu esir alan herkesi öldürdü. Bundan sonra alfa bizimle ittifak kurmayı kabul etti, ancak bize düşündüğüm kadar minnettar görünmüyordu."

"Kova burcu Yengeç-Aslan kavgasında her zaman tarafsız kalmaya çalışmıştır," diyor Mira. "Çatışmayı sevmezler ve genellikle kendi içlerine kapanmayı tercih ederler."

"Canlı birini aldınız mı?" Ben sordum. "Ya da herhangi bir Güneş Cadısıyla karşılaştınız mı?" "Kayıp sürü üyelerimiz hakkında bir şey biliyorlar mıydı ya da sürünün geri kalanı gitmiş miydi?" Stella sordu.

"Güneş Cadıları yok, üzgünüm," dedi Harper. "İlk başta birkaç Leo'yu hayatta tutmayı başardık ama bir şey biliyorlarsa bile konuşmuyorlardı. Kaden bir işe yaramayacaklarını anladığında hepsini katletti."

Vücudumdan geçen ürperti bu sefer soğuktan değildi. Kova alfasının böyle bir gösteriden sonra isteksizce Kaden'i takip etmeyi kabul etmesine şaşmamalı. Kaden'in, şartlarını kabul etmedikleri takdirde Kova sürüsünün de düşman olarak kabul edileceğini açıkça belirttiğinden emindim.

"Önümüzdeki birkaç gün içinde daha fazla baskın planladık," diye ekledi Harper, nasıl tepki vereceğimi görmek istercesine bana temkinli bir şekilde bakarak. "Kaden güneş Ophiuchus'tayken mümkün olduğunca çok baskın yapmak istiyor."

Yaklaşan baskınlar hakkında hiçbir şey duymadığımı fark ettiğimde içimden bir sızı geçti. Kaden artık bana hiç sır vermiyordu, muhtemelen planlarına karşı çıkacağımı ya da ona akıl vermeye çalışacağımı bildiği için.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, Kaden kızgın bir ifadeyle bahçeye girdi. Ortam bir anda değişti ve hepimiz ona doğru döndüğümüzde konuşmalar kesildi.

"Herkes dışarı," dedi Kaden bahçenin ortasına gelip hepimizi incelemeye başladıktan sonra. Harper, Stella ve ben çıplak olmamıza rağmen, gözleri sadece benim çıplak tenimde gezindi. "Ayla ile yalnız konuşmam gerekiyor."

Diğerleri de aceleyle bana uymaya çalıştılar ve gözden kaybolup otel lobisine geri dönmeden önce endişeli bakışlar fırlattılar. Kimse eşler arasında bir tartışmaya girmek istemezdi, özellikle de biri alfaysa.

"Bana ne çalıştığını göster küçük kurt," dedi Kaden. Beni şaşırtarak dövüş duruşuna geçti ve bana da aynısını yapmamı işaret etti. Kaden'in ne yapmaya çalıştığını merak ederek tereddütlü bir başlangıç pozisyonuna geçtim. Başını salladı ve birbirimizin etrafında dönmeye başladı. Benimle gerçekten dövüşecekti, eski günlerdeki gibi, daha çok düşman olduğumuz zamanlardaki gibi

her şeyden çok. Her nasılsa buradaydık, neredeyse başa dönmüştük. Şimdi yine düşman mıydık? Kaden'i seviyordum ama artık emin değildim.

Kaden ilk hamleyi yaptı ve ben de onun etrafından dolanarak bir ay ışığı patlamasıyla karşılık verdim. Anında bir kalkan oluşturdu, bana onun da ay büyüü çalıştığını gösterdi ve beni garip bir şekilde gururlandırdı ve Larkin'in bu kadar iyi bir öğretmen olmasına şükrettirdi.

Birbirimizin etrafında dönmeye devam ettik, gözlerimiz birbirine kilitlenmiş bir şekilde etrafta dolanıyorduk. Nereye saldırmayı planladığına dair işaretini kaçırırsam diye kafamı çevirmeye cesaret edemedim.

O kadar hızlı yer değiştirdi ki, devasa siyah kurdu bana doğru sıçrayana kadar bunun olduğunu fark etmedim. Bir sonraki anda yer değiştirdim ve zar zor zamanında kaçmayı başardım. Sonra özel olarak üzerinde çalıştığım, melez mirasım sayesinde sadece benim yapabileceğimden emin olduğum bir şeyi yaptım: Kurt ağzımı açtım ve ateş püskürten bir ejderha gibi ay ışığı püskürterek Kaden'e doğru fırlattım.

Ona çarpmadan önce geri sıçradı ve sonra tekrar insan formuna geçti. "Etkileyici. Ama tüm o süslü yeni numaraların olmadan da dövüşebilir misin?"

"Doğal olarak," dedim yeniden insan olurken.

İkimiz de çıplak ve ter içinde birbirimize yaklaştık ve temas etmeden geçirdiğimiz süre uzadıkça gerilim arttı. Burada her an yerini tutkuya bırakabilecekmiş gibi heyecan verici hissettiren bir tür tehlike vardı. Burada ince bir çizgide yürüyorduk, ikimiz de aramızdaki şeyi kabul etmek istemiyorduk ama geri adım atmaya da niyetimiz yoktu.

Ona çekilmek için kendime izin verdim, neredeyse çiftleşme bağının beni yakınlaştırması gibi. Bu, Güneş Cadıları'nın üzerimizde kullanabileceği herhangi bir büyüden daha derindi. Aramızdaki uçurumu kapatmayı, onu kendime çekmeyi ve *siktir et, ben seninim* demeyi her şeyden çok istiyordum.

Yine de bunu yapamadım. Kaden elini tekrar uzattı ve ben de tam zamanında elimi kaldırarak ön kolunu kendime doğru çektim ve darbeyi savuşturdum. Bu teması kolumu onun kolunun altına sokmak ve onu yana doğru itmek için kullandım. Kaden birkaç adım geri attı ve sonra süreç yeniden başladı.

"Benimle birlikte çatı katına geri taşın," dedi.

"Bunu yapamam."

"Geri dönmeni istiyorum," dedi Kaden, kulağa bir talep gibi gelen o sert ses tonuyla. Ama sonra ekledi, "Seni özledim."

"Ben de seni özlüyorum," diye itiraf ettim, zırhımın küçük bir parçası ona karşı yumuşamıştı. Her şeyden çok, aramızdaki her şeyin yoluna

girmesini istiyordum

Tekrar.

"Sorun ne o zaman?" Kaden etrafımda dönerken sordu. "Sonunda işleri hallediyorum ve Zodyak Kurtlarını Güneş Cadılarıyla savaşmaya hazırlıyorum. İstedğin bu değil miydi?"

"Evet," dedim kelimeyi uzatarak. Başka bir saldırı için hamle yaptım ama Kaden beni zahmetsizce savuşturdu.

"Orada bir 'ama' duyuyorum," dedi Kaden.

Kafasına nişan aldım ama Kaden engelledi. "Ama karanlık bir yola girmenden ve durdurmaya çalıştığımız şeyin ta kendisi olmandan endişeleniyorum."

"Yapacağımı söylediğim şeyi yapıyorum." Kolumu tuttu ve arkamda sabitledi. "*Her zaman* yapacağımı söylediğim şeyi."

Bana öğrettiği bir hareketle onun elinden kurtulup kaçtım. *İnatçı alfa erkeği*, diye düşündüm ve ona tekme attım. Kaden ayağımı yakaladı ve beni yere sürüklemeye çalıştı ama bir hamleyle onu geri çektim ve dövüş duruşuna geri dönmeden önce birkaç adım geri attım.

Ama sonra Kaden iki kolumu da arkamdan tutmayı başardı, o kadar sıkı tutuyordu ki bu sefer kaçmam imkânsızdı. Beni arkamdan tutarken nefesi kulağımda geziniyordu. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence çardağı yok edişimi izlemekten zevk aldın ve itiraf etmesen bile tüm o Leo'ları öldürüşümü izlemekten gizliden gizliye zevk aldığını düşünüyorum. Benim yerimde olsaydın, onlar Güneş Cadıları olsaydı aynı şeyi yapmayacağını söyle bana."

Tartışmak için ağzımı açtım ama haklı olabileceğini fark ettim - kalbimde de karanlık *vardı*. Yaptığı vahşetten gizliden gizliye heyecan duyarken yaptıklarını kınadım. Tanrılar, ondan daha iyi değil miydim?

Cevap veremedi beni döndürdü, hâlâ bileklerimi yerinde tutuyordu ve ne olduğunu anlamadan dudakları dudaklarımdaydı. Günlerce susuz kaldıktan sonra su içmiş gibi hissettim, yine de bu güzel bir öpücük değildi, en ufak bir şekilde bile. Çaresiz, öfkeli, sert ve içimi dolduran duygularla doluydu.

"Bana durmamı söyle," dedi parmakları boynumdan aşağı inip taş gibi sert meme uçlarımda dolarken. "Beni istemediğini söyle."

Yapamadım ve o da bunu biliyordu. Onu o kadar çok istiyordum ki, neredeyse onun için damlıyordum. Kalçalarımda kaynayan ısı, arzusun ikinci bir nabızıydı. İki parmağını amıma sokmak için bileklerimden birini serbest bıraktı ve minnettar bir ses çıkardı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

Çenemi yukarı kaldırdım ve hiçbir şey söylemedim. Aletinin sert çizgisini kıcımda hissediyordum, ona ihtiyacım olan yere çok yakındı ama ona cevap vermeye dayanamıyordum.

Aramızda olan her şeye rağmen onu hâlâ istiyordum ve bunu değiştirecek hiçbir şey yoktu. Kaden ne kadar karanlıkta kalırsa kalsın, o hâlâ benim ve ben de hâlâ onunum. Birbirimize çok bağlıydık, birbirimizin üzerindeki çekime karşı koyamıyorduk. Bu bir bakıma çiftleşme bağından daha kötüydü çünkü tamamen bize aitti. Suçlayacak Güneş Cadıları yoktu ve bizi bu çılgınlığa sürükleyen kendi arzularımızdan başka bir şey değildi.

Kaden beni serbest bıraktı ve etrafımda döndürdü, sonra elleri her tarafımdaydı, dişleri boynumun altındaki yumuşak deriye takıldı. Başımı yukarı eğerek daha iyi erişmesine izin verdim ve o da hırladı. Sesi alçak, hayvani bir sestti ve duyduğumda ürperdim. Böyle hırlaması hoşuma gidiyordu, sanki bana geldiğinde kendini kontrol edemiyormuş gibi.

Kaden eliyle önce bir meme ucumu, sonra da diğerini daire içine aldı. Parmaklarımı sırtının sıcak teninde gezdirdim, o karnım ve kalçalarım boyunca aşağıya doğru keşiflerine devam ederken güçlü kaslar ellerimin altında kıpırdadı. Bu noktada birbirimizin her parçasını yakından tanıyor olsak da sanki birbirimizin bedenlerini yeniden öğreniyor gibiydik. Bahçenin ortasındaydık, herhangi biri her an yanımızdan geçebilir ya da çalıların arasından bizi izleyebilirdi ama ikimizin de umurunda değildi. Birbirimize çok fazla sarılmıştık.

Bu sefer ön sevişme söz konusu değildi, ihtiyaç çok yoğundu. Kaden kalçalarımın birini kavradı ve ben de daha kolay erişebilmesi için bacağımı kaldırdım. Elleri kıcımin etrafına geldi ve beni tek bir hareketle sikinin üzerine çekti, içeri girdi ve dışarı çıktı.

O duraklayınca rahat bir nefes aldım. Gözlerim dalgalanarak kapandı. *Burası onun ait olduğu yer, diye* fısıldadı beynim. Düşünceyi geri ittim. Ne isterse söyleyebilirdi ama aramızda çözmemiz gereken çok şey olduğunu biliyordum. Ama şu anda sadece Kaden'i hissetmek istiyordum. Ona bu şekilde sahip olmayalı çok uzun zaman olmuştu ve kendimi onun bedeninde kaybetmekten başka bir şey istemiyordum.

Ben de öyle yaptım.

Kaden sertçe itti ve ben de ona karşılık verdim. Birlikte bir ritim oluşturduk, nefeslerimiz hızlı ve sert geliyordu, etin tokat sesi boş bahçede yankılanıyordu. Kendimi onun adını tekrar tekrar söylerken buldum ve zevk arttıkça o da homurdandı.

Beni tekrar öptü, siki içimdeki o mükemmel yere sürtünüyordu. Daha iyi bir açı yakalamak için hafifçe yer değiştirdim ve Kaden homurdandı, kıcımın etrafındaki tutuşunu sıkılaştırdı, parmakları cildime kazdı. Zevk artmıştı ama henüz boşalmak istemiyordum. Eğer durursak gerçek dünyanın geri gelmesinden korkuyordum ve buna hazır değildim.

Ama Kaden sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi güçlü kollarıyla beni sikinin üzerinde aşağı yukarı zıplattığında kendimi tutamadım. Acımasızca içime pompaladı, hızı neredeyse cezalandırıcıydı ve her itiş arasında nefesimi zar zor alabiliyordum. Kaden'e karşı titreyene, ellerim teninde kayana, daha fazla temas, daha derin bir bağlantı arayana kadar zevk dalgaları üzerime çökerken gözlerim kapandı.

"Evet," diye inledi Kaden, tohumu içimi doldururken. "Sen benimsin. Şimdi ve sonsuza dek."

Kaden bana benim dediğinde içimde her zaman bir zevk uyanırdı ama içime girdiğinde, elleri tenimde sahiplenirken, aleti içimde gidebildiği kadar derine gömülüyken bu sözleri söylediğinde her şey daha da gerçek oluyordu. Onun olduğuma, sonsuza dek onun olabileceğime ve hiçbir şeyin buna engel olamayacağına gerçekten inanmıştım.

Orgazmlarımız sonsuza dek sürecekmiş gibi görünüyordu ve Kaden dudaklarımı tekrar sahiplenirken ben hala kendi yüksekliğimde titriyordum. Öpücüğündeki net sahiplenme, içimde hiç bitmesini istemediğim başka bir zevk dalgası gönderdi.

Ama her şey gibi bunun da bitmesi gerekiyordu. Zevkin yankıları ikimizi de güçsüz ve kemiksiz bırakarak kayboldu ve Kaden beni tekrar ayaklarımın üzerine yatırdı. Kaden'e tekrar dokunmak, tenini olması gerektiği gibi tenimde hissetmek ne kadar güzel olursa olsun, bu onun ve yaptığı şey hakkında endişelendiğim gerçeğini değiştirmiyordu. Bedenim ve kalbim *bırakmam*, teslim olmam, bir süre daha her şey yolundaymış gibi davranmam için çılgılık atsa da, yapmam gereken şey için kendimi güçlendirdim. Ama bunu şimdi yapmazsam Kaden zorlamaya devam edecekti ve beni kaç kez orgazma ulaştırırsa ulaştırсын pes etmeyeceğimi artık bilmesi gerekiyordu.

"Seni seviyorum Kaden," dedim, ondan uzaklaşırken ve soğuktan titrerken, nihayet şimdi hissediyordum. "Ama bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez."

Gözleri karanlıkla parladı ama eğildi ve giysilerimi bana fırlattı. "Öyle olacağını düşünmemiştim. Sadece adımı haykırırken sikimin etrafında boşalmanı istedim, böylece hala benim olduğunu bilecektim."

Sinsice uzaklaştı ve bir şekilde aramızdaki savaşı tekrar kaybettiğimi hissettim. Çabucak giyindim ama sıcak tutan giysilerimle bile otele dönerken yol boyunca titredim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Önümüzdeki birkaç gün boyunca savaşa hazırlanmaya devam ettik, zaman aynı anda hem çok hızlı hem de çok yavaş olan o garip hızda akıp gitti. Yakınsama'nın çoktan gelmiş olmasını istiyordum, böylece bir an önce üstesinden gelebilecektik ama aynı zamanda onun gelişinden de korkuyordum. Bütün bir ömrün bizi Güneş Cadıları ve müttefikleriyle savaşmaya hazır hale getirip getirmeyeceğini bilmiyordum.

Aralık ayının ortasındaki bir sonraki dolunayda, Ophiuchus sürüsü yıllık doğum günü kutlamasını yaptı. Bir sürüdeki çoğu şekil değiştirenin doğum ayı aynı olduğu için, kutlamayı yaymak yerine tek bir büyük kutlama yapmak daha kolaydı. Çoğu sürüde kutlama büyük olur, bol bol yemek yenir ve tantana yapılırdı; Ophiuchus sürüsünde de durum farklı değildi.

Ayrıca hediye alışverişi de yapılmazdı, bu da sadece birbirimizle olmaya odaklanmamızı sağlardı. Hediyeler sadece aile üyeleri arasında nadiren, genellikle de önemli bir doğum günü için verilirdi. Kanser paketinin yıllık kutlamalarına katılmayı hiç sevmemiştim, çünkü kimse beni orada istemiyor gibiydi - özellikle de kendi doğum günüm Mart ayında olduğu için. Ailem de o zaman kutlamaya tenezzül etmemişti.

Bu benim için yeni bir deneyimdi; sevdiğim ve değer verdiğim insanlarla çevrili olmak ve tamamen hoş karşılanmak. Kimse doğum günümün başka bir ayda olmasına aldırıyor gibiydi - Ophiuchus sürüsünün bir parçası olduğum için onlar da beni kutluyorlardı.

Kurt sesleri şehirde çok fazla olacağından ve istenmeyen bazı dikkatleri çekebileceğinden, yakındaki doğa koruma alanında düzenledik

üzerimize atılmıştı. Bir insan sokakta yürürken yanlışlıkla kurt olan sarhoş şekil değiştirenlere ihtiyacımız yoktu.

Parkta Terazilerin etkinlikler için sık sık kullandıkları güzel bir açıklık bulmuştuk ve hepimiz burayı ip ışıkları ve balonlarla süslemeye yardım ettik. Birisi bir hoparlör getirmişti ve tüm açıklığa yayılan neşeli müzik havayı belirliyordu. Masalar yiyeceklerle donatılmıştı, o kadar çok yiyecek vardı ki seçmekte zorlandım çünkü hepsinin tadına bakamayacağımı biliyordum.

Tabağımı doldurduktan sonra kalabalığın arasında yürümeye başladım. İnsanlar bana adımla sesleniyor, sırtımı sıvazlıyor ve sırtıyorlardı. Sürünün bir parçası olarak ne kadar çalkantılı bir başlangıç yapmış olursam olayım, yine de kabul edilmiştim. İşte böyle zamanlar bana buradaki hayatımın Yengeç sürüsünden ne kadar farklı olduğunu hatırlatıyordu - artık alfa dişi olmasam bile.

Ayrıca katılan herkes için çok ihtiyaç duyulan bir molaıydı. Büyük savaşı kadar geçen haftalar ve savaşçıların katıldığı tüm baskınlar herkesi yormuştu. Herkesin gevşemek ve gülümsemeyi hatırlamak için zamana ihtiyacı vardı. Yakınsama'da bizim için her şey değişmek üzere olsa da, bu zamanı biraz eğlenmek için kullanabilirdik.

Mira'yı gördüm, arkadaşı Aiden'la birlikte yerde oturuyordu. Bana el salladı ama ayağı kalkmadı. Adamın bir kolu Mira'nın etrafındaydı ve Mira'nın başı adamın göğsüne yaslanmıştı. Ne kadar mutlu göründüklerine gülümsedim. Aiden'la mutlu görünürken onu Wesley'e doğru ittiğim için hâlâ kendimi kötü hissediyordum ve şimdi hamile olduğu için daha da kötü hissediyordum. Ayrıca, Kaden söz konusu olduğunda tam bir karmaşı içindeyken ben kime kimi nasıl seveceğini söyleyebilirdim ki?

Arkamı döndüm ve Harper ile Stella'nın birlikte dans ettiklerini görünce sırtıttım. İkisinin de elinde birer içki vardı ve Stella'nın başını arkaya atıp gülüşünü izledim. Bu onu uzun zamandır gördüğüm en kaygısız haliydi. Hafifçe gülümsedim ve onlara doğru yürümeye başladım, ama bunu yapamadan gözlerim Kaden'e takıldı, onu kalabalığın içinde kolayca buldum, sanki ikinci bir eş bağı beni ona doğru çekiyordu.

Rahat görünüyordu, tam olarak gülümsemedi ama buna yakındı. Jack yanında durmuş, diğer dövüşçülerden birinin söylediği bir şeye sırtıttı ve Dane ciddiyetle başını salladı. Toplanan kalabalığın dikkatle izlediği bir hikâyeyi paylaşıyorlardı.

Kaden bu gece dar siyah tişörtü ve koyu renk kot pantolonuyla nefis görünüyordu. Durakladım ve ona bakmaya başladım. Onunla geçirdiğimiz zamanı düşündüm.

Yollarımız ayrıldığından beri her gece birlikte bahçeye çıktık. Onu kendimden uzaklaştırmak beni fiziksel olarak incitmişti ve bunu yaptığımdan beri pişmanlık duymak için çok zamanım oldu. Kaden'in bira şişesini dudaklarına götürürken kaslarının esnemesini izledim. Ben onu izlerken diğer her şey kayboldu. Müziğin sesi alçaldı. ve diğer herkes etrafımda bulanıklaştı. Gözlerim sadece Kaden'i görüyordu.

Birdenbire onun dışında hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Birlikte olmamız gerekiyordu ve ben onun doğru yolda kalmasını sağlayacaktım. Diğer alternatif ise ona hiç sahip olmamaktı ve bahçede beni becermesiyle şimdi arasında geçen o günlerde, yatağımın onsuz ne kadar soğuk ve boş olduğunu düşünmek için bolca zamanım olmuştu. Ve belki de haklıydı - belki de onu bir kötü adam olarak biraz fazla seviyordum.

Kaden'e doğru yürüdüm ve Jack onu dürttü. Kaden arkasını döndü ve doğruldu, bana yavaşça bir göz atarken gözlerinden sıcaklık geçiyordu. Bunu başka zamanlarda da yaptığını hatırlayınca kızardım, genellikle pençeleriyle kıyafetlerimi parçalamak üzereyken.

Jack ve diğer şekil değiştirenler bize biraz mahremiyet sağlamak için kalabalığın içinde eriyip gittiler ve bize açıklıkta kendi küçük تنها alanımızı bıraktılar. Kaden'e gülümsedim ve elimi arkamdan çekerek ona bir hediye sundum. Kaden'in hediyesini bu gece yanımda getirip getirmeme konusunda kararsız kalmıştım ama ona herkesin içinde vermenin en iyisi olacağını düşündüm. Eğer bekleseydim, hediyeği ona verip veremeyeceğimden emin değildim.

Kaşlarını çatarak çantaya baktı ve onu benden aldı. "Nedir bu?"

"Doğum günü hediyen."

Kaden kitabı çantadan çıkardı ve uzun bir süre ona baktı. Uzun zamandır ona ne alacağımı düşünüyordum. Bu kitabı bulana kadar hiçbir şey uygun görünmüyordu. Astronomi Kaden'in tutkusuydu, alfa olmaya elverişli olmayan bir şeye sahip olmasına izin verdiği tek şeydi. Aynı zamanda onu ailesine bağlayan yegane şeylerden biriydi. Astronomi kitabı ona verebileceğim en düşünceli şey gibi görünüyordu, bir teşekkür ve bir özür bir arada.

"Bu..." diye devam etti ve başını salladı. Başka bir şey söylemesini bekledim ama birkaç dakikalık sessizlikten sonra Kaden sadece "Teşekkür ederim" dedi.

Cevap veremeden beni kendine çekti ve öptü. Bu bahçedekine hiç benzemiyordu, tamamen yumuşaktı ve ısırılmıyordu. Yine de tutku vardı ve gözlerimi kapatıp bedenimi ona bırakarak bayıldım.

onunkine karşı eridim. *Burası senin ait olduđun yer,* diye dűşündüm. Mükemmel bir kilide uyan bir anahtar.

Geri çekildim. "Senden daha fazla uzak kalmak istemiyorum."

"Bunu fark etmenin zamanı gelmişti," diye mırıldandı Kaden, sonra beni tekrar öpmek için kendine çekti, bu sefer daha derinden.

Birden bir bağırış şenliğı böldü. Neler olduğunu görmek için arkamı döndüm ve kalabalığın telaşlı görünen Clayton'ın geçmesine izin vermek için ayrılmasını izledim. Son kalabalığı da ite kaka geçip Kaden'in önünde durdu. Zor nefes alıyordu ve korku kokuyordu. Anında alarma geçtim, Kaden'e söylemek üzere olduğum her şeyi tehlike karşısında anında unuttum.

"Ne oldu?" Kaden doğruldu ve anında alfa moduna geçerek sordu. Clayton başını salladı.

"Bir paket daha geldi," dedi. "Böldüğüm için özür dilerim ama bilmek istersiniz diye dűşündüm."

Kaden nefesinin altında küfretti. "Nereye?"

"Otelin arkasında." Clayton yutkundu. "Bu... büyük bir şey." "Göster bana."

Arkamızda toplanan kalabalık mırıldanmaya başladı. Haber yayıldı ve fısıltılar hoşnutsuz bir homurdanmaya dönüştü. Şenlik havası bir anda kayboldu, haşhaş şarkısı artık her şeyden çok bir alay konusuydu. Kaden, Clayton'ı açıklıktan çıkarken takip ederken herkese devam etmelerini emretti ama içimden bir ses kutlamanın çoktan bittiğini söylüyordu.

OceanofPDF.com

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Otele döndüğümde, kutunun tutulduğu odaya girmek istemedim. Ethan odanın dışında duruyordu, kapı kapalıydı, yüzü teslim olmuş gibiydi.

"Bakmana gerek yok," dedi Kaden'e.

"Anlıyorum." Kaden, Ethan'a kenara çekilmesini işaret etti. "Bilmek zorundayım."

Sanırım benim de bilmem gerekiyordu, her ne kadar odaya adım attığımızda dehşet adımlarımı yavaşlatsa da. Yoğun ölüm ve çürüme kokusu beni anında çarptı ve öğürmeme neden oldu. Kutu öncekilerin hepsinden çok daha büyüktü ve o kadar kötü kokuyordu ki topuklarımın üzerinde dönüp odadan kaçmak istedim.

Kaden kutuya dokunduğunda, sanki içindeki dehşeti zar zor zapt edebiliyormuş gibi kutu açıldı. Bir düzine kafa dışarı yuvarlandı ve gördüğüm manzara karşısında kusmamak için ağzımı kapattım. Yaşlı, genç ve aradaki her şey, hepsi şimdi ölüydü. Emin değildim ama Tanner'la birlikte ayrılan tüm Ophiuchus üyeleri olduğundan şüpheleniyordum. Onları kurtarmak için yaptığımız tüm girişimler boşa gitmişti.

Kaden kutudan bir kart çekip yüksek sesle okurken yüzü asıktı: "'Uyarılarımızı çok uzun süre göz ardı ettiniz. Jordan'ı hemen geri getirin yoksa sürünüzün her bir üyesi aynı kaderi paylaşacak."

"Özür dilerim," dedi Ethan.

"Pardon?" Kaden öfkeden titriyor, yumruklarını iki yanında sıkıyordu. "Aylar önce her şey başladığında Leo'lara karşı çıkmama izin verseydin şimdi bu durumda olmazdık!"

Ethan başını eğdi ama buna verecek bir cevabı yoktu.

"Siktir et," dedi Kaden, kartı yere atarak. "Bu saçmalıkla işim bitti. Onlara Jordan'ın kafasını bir kutuda geri göndermenin zamanı geldi."

"Hayır!" Seslendim ama artık çok geçti ve Kaden çoktan gitmişti.

Jordan'a en son gittiği ve onu zar zor hayatta bıraktığı zamanı çok iyi hatırlıyordum. Sadece benim yalvarışlarım onu işi bitirmekten alıkoymuştu ve Kaden o zaman bu kadar kızgın değildi. Çenemi sıktım ve seçeneklerimi değerlendirdim. Aramızdaki barışı henüz geçici olarak yeniden tesis etmiştim ve bunu bozmak için fazla bir şey gerekmeyeceğini biliyordum. Ama Jordan'ı güvende tutmalıydım. O ailemdendi ve öldürülürse eş bağına ne olacağını hâlâ bilmiyordum.

Ethan ve Clayton'a panik içinde bir bakış attım ve Jordan'ın odasına ısındım. Onu görmeyeli haftalar olmuştu, saçları uzamış ve kabalaşmıştı, bana bakarken yüzü teslim olmuş gibiydi. Zincirler el ve ayak bileklerini sarmış, onu duvara bağlamıştı; asla onaylamayacağım yeni bir eklentiydi bu. Onu ne kadar zamandır esaret altında tutuyorduk? Bir zamanlar beni tuttuğundan çok daha uzun süredir.

"Ayla," diye seslendi yataktaki yerinden. "Sonunda beni tekrar ziyaret etmeye mi karar verdin?"

"Kalk," dedim. "Kaden geliyor ve-"

Ben cümlemini bitirmeden Kaden kapıyı fırlatıp açtı. Kapı duvara çarparak çatladı ve alfam içeri daldı. Jordan'ı iki eliyle tutup odanın diğer ucuna fırlattı.

Jordan kendini silkeledi ama yavaşça ayağa kalkmayı başardı ve tam boyuna ulaştı. Kaden'e sırtıttı, gözleri vahşiydi. "Tekrar dövüşmemizin vakti gelmişti."

"Bir kez olsun aynı fikirdeyiz," diye karşılık verdi Kaden.

Jordan kollarını esnetip bileklerindeki zincirleri kolayca kırarken Kaden'in gözlerinin içine baktı. Ardından ayak bileklerindeki zincirleri de sanki metal yerine kâğıttan yapılmışlar gibi kırdı ve kafesinden nihayet kurtulmuş vahşi bir hayvan gibi Kaden'in karşısına dikildi.

Kahretsin. Jordan gerçekten o kadar güçlü müydü? Eğer öyleyse, bunca zamandır kurtulabilirdi, ama kurtulamadı. Neden?

Ben bunun ne anlama geldiğini düşünemedim Kaden Jordan'a saldırdı ve iki alfa çarpıştı. Jordan duvara çarptı ama sonra Kaden'i duvara doğru çevirdi ve onu taşa yapıştırdı.

İki şekil değiştiren hırladı ve birbirlerine saldırdı, hâkimiyet için savaştılar. Kaden'i daha önce hiç bu kadar acımasız, bu kadar dengesiz görmemiştim. Dövüşme tarzında insana ait hiçbir şey yoktu. Bu saf bir şekil değiştirendi ve öldürmeyi amaçlıyordu. Ama Jordan daha iyi değildi.

"Dur!" diye bağırdım. İkisi de beni dinlemedi. Kaden Jordan'ı mutfağa doğru iterken ben daha da yaklaştım. Mutfak devrildi, tezgah kırıldı ve barın içindekiler duvardan döküldü. Kaden, Jordan'ın kolunu ısırmaaya çalışırken, Jordan da Kaden'in kafasını duvara öyle sert çarptı ki, çıkardığı sesle irkildim. İrkildim. Bundan sonra ikisi de sağ çıkarsa şaşırırdım.

"Lütfen," diye yalvardım. "Cevap bu değil! Bunun tam da Güneş Cadıları'nın istediği şey olduğunu hiç düşündün mü?"

Yine de dinlemediler. Jordan bir Leo kükremesi çıkarmak için ağzını açtı ama Kaden suratına bir yumruk atarak hepimiz dehşet içinde kaçmaya başlamadan önce sesi kesti. Ondan sonra ikisi de yerde boğuştu, insan ve kurt arasında bir yerde, pençeleri ve dişleri birbirlerine çarpıyordu. Birinin ciddi şekilde yaralanması an meselesiydi. Ve sonra, ölüm.

İkisinin de öldüğünü görmeye dayanamazdım. Hızlıca bir karar vermem gerekiyordu ama onları fiziksel olarak durdurabilecek kadar güçlü değildim. En azından şekil değiştiren gücüyle. Ama başka yeteneklerim vardı.

Ay ışığını içimde topladım ve sonra adamlara doğru serbest bıraktım, onları birbirlerinden uzaklaştırıp odanın yarısına kadar fırlattım. Geriye düştüler ve nefes nefese kanlar içinde yerde yatarlarken ne olacağını görmek için bekledim. İkisi de durmaya niyetli görünmüyordu. Jordan inledi ve kendini ayağa kaldırmaya başladı. Kaden önce davrandı ve Jordan'a doğru hamle yaptı.

Düşünmedim, sadece harekete geçtim. Kaden'in Jordan'ın savunmasız olmasından faydalanmamasına imkân yoktu. Kollarımı iki yana açarak kendimi Jordan'ın önüne attım. Kaden durdu, pençeli elini uzatmıştı. Yüzü korkunç bir hırıltıya bürünmüştü, o kadar derin ve çarpıktı ki onu tanımakta güçlük çekiyordum ama bana zarar vermeyeceğini biliyordum.

"Çekil," diye tükürdü bana. "Kardeşin olması umurumda değil. Onun lanet kafasını koparacağım ve küçük bir kutunun içinde sürüsüne geri göndereceğim."

"Hayır," dedim başımı öfkeyle sallayarak. "Bunu konuşarak halletmeliyiz."

"Bunu denemiştin," dedi Kaden. "İşe yaramadı. Şimdi seçim yapma zamanı."

Ona göz kırptım. "Ne?"

"Seç." Kaden bana hırladı, dudakları daha da geriye çekildi. "Ben ya da o.

Birbirimizle savaş halindeyken sonsuza kadar iki tarafı birden oynayamazsınız."

"Lütfen beni seçim yapmak zorunda bırakma," dedim kalbim ikiye bölünerek. "Seni seviyorum ama Jordan benim kardeşim ve bundan ne kadar nefret etsem de aramızdaki eş bağı hâlâ güçlü. Onu öldürmene izin veremem."

"Sorun değil Ayla," dedi Jordan, sesi yine teslim olmuş gibiydi. "Sonunda kimi seçeceğini hepimiz biliyoruz. Hadi şu işi bitirelim."

"Kapa çeneni," dedim ona. Gerçekten de Kaden'in onu öldürmesine izin vereceğimi mi sanıyordu?

"O haklı, ikimiz de neyi seçeceğini biliyoruz. Ve eğer seçmezsen..."

"Bu imkânsız bir seçim." Sözlerimi yarıda kesip Kaden'in yüzünde tanıdık bir şeyler aradım. Bir sempati kıvılcımı bile göremedim. "Bu sen değilsin Kaden. Lütfen dur ve bir dakika beni dinle."

"Seç!" Kaden kükredi.

Hıçkıra hıçkıra ağladım, bedenim zihnime yetişip şoku yolumdan çekerken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akmaya başlamıştı bile. Buna inanamıyordum ama Kaden tam karşımdaydı, pençelerini Jordan'a doğru uzatmış, seçim yapmam için bana bağıırıyordu. Ne yapmam gerektiğini biliyordum... ama bunu yapıp yapamayacağımdan emin değildim.

"Jordan'ı öldürmene izin vermeyeceğim."

"Seçiminizi yaptınız o zaman." Kaden'in sesi sanki tüm duyguları aniden kesilmiş gibi boş çıkıyordu. Onu durdurmayı düşünemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde Kaden beni yakaladı ve Jordan'dan uzaklaştırdı. Kaden'in beni bir kenara fırlatıp Jordan'a tekrar saldırmasını bekleyerek topuklarımı sıktım ama bunun yerine beni duvara doğru itti.

Kaden elini üst koluma koydu ve gözlerini kapattı. Beni tam Ophiuchus paketi sembolümün üzerinde tuttuğunu fark etmem bir anımı aldı. Kolumda hızla acıya dönüşen garip bir karıncalanma hissi oluştu. Derin bir nefes aldım ve Kaden'in gözleri açılıp benimkilerle buluştu. Gözlerinde tanıdığım adamdan hiçbir şey yoktu. Tamamen başka birine benziyordu, Kaden'immin derisini giymiş bir yabancı. Derin bir nefes çektim ve acıya karşı dişlerimi sıktım.

Elini çektiğinde tenim çıplaktı. Şok içinde ona baktım. Ophiuchus sürü sembolü gitmişti. Ürperdim, merak ettim

Kaden ne halt ettiğini sanıyordu, ama öğrenmem uzun sürmedi.

"Seni Ophiuchus sürüsünden sürüyorum, Ayla Beros," dedi Kaden soğuk bir sesle. "Jordan'ı yanına al ve git. Derhal."

"Kaden, hayır," diye fısıldadım. Duvara yaslandım, her şey etrafımda dönüyordu. Uzuvlarımdaki güç eksikliğini, vücudumun Ophiuchus sürüsünün enerjisinin bulunması gereken boş bir alanın etrafında nasıl ağrıdığını hissedebiliyordum.

"Ayla?" Jordan bana doğru bir adım atarak sordu, sesi endişeyle doluydu. Kaden ona sert bir bakış attı ve tekrar saldırıp saldırmayacağını merak ettim.

Yas tutacak vaktim yoktu. Kendimi duvardan ittim ve Jordan'a doğru fırladım, kolunu yakaladığım anda bizi otel odama ısınladım. Tökezleyerek geri çekildi, onu bıraktığımda bana göz kırptı ve daha önce bu gücü onun üzerinde kullandığımda hiç bilincinin yerinde olmadığını hayal meyal fark ettim. O bir şey söyleyemeden arkamı döndüm ve odamdan eşyalarımı toplamaya başladım.

İşte yine buradayım, diye düşündüm neyi alıp neyi bırakacağıma karar verirken acı acı. *Her şeyi geride bırakmak zorundayım.*

"Bunun doğru karar olduğuna emin misin?" Jordan çantama Kaden'in bana aldığı fotoğraf makinemle birlikte biraz para ve tuvalet malzemesi doldururken sordu. "İkimiz de buna değmeyeceğimi biliyoruz."

"Kapa çenenin," dedim yine. Buna değip değmeyeceğinden ben de emin değildim ama kardeşimi öldürürse Kaden'i asla affetmeyeceğimi de biliyordum. Sadece Jordan'ı kurtarmak için değil, sevdiğim adamı kurtarmak için de bunu yapmasını engellemeliydim.

Kapım telaşla çalındı, hafif ve havadar. Bir nefes verdim. Kaden değil, o asla kapıyı bu kadar yumuşak çalmazdı. Endişeli bir Larkin'le karşılaşmak için kapıyı açmaya doğru yürüdüm.

Ellerini birbirine kenetleyip önce bana, sonra Jordan'a baktı. "Neler oluyor? Çok fazla büyü kullandığını hissettim."

"Jordan'la gidiyorum," dedim omzumun üzerinden ona işaret ederek. Larkin'e sürüden atıldığımı söylemedim. Hâlâ gerçekmiş gibi gelmiyordu.

Belki de tüm bunlar kötü bir rüyaydı ve yarın Kaden'in kollarında uyanacaktım. Larkin kaşlarını çatı ve beni dikkatle inceledi. Aptal değildi ve havadaki gerilimi hissedebiliyordu. Belli ki benden daha fazla şey oluyordu.

ama o sormadı. "Seninle gelmek istiyorum."

Başımı salladım. "Burada kalmalı ve diğer sürülerin Güneş Cadılarıyla yüzleşmeye hazırlanmasına yardım etmelisin."

Larkin dudağını çiğnedi ve sonra bir iç geçirdi. "Haklı olduğun zaman sinir bozucu oluyorsun."

Ona küçük bir gülümseme verdim, keşke daha fazlasını verebilseydim. Ama tüm dünyam başıma yıkılıyordu ve bunu durdurmak için ne yapabileceğimi bile bilmiyordum. "Lütfen benim için buradaki herkese iyi bak."

Larkin kendini kollarıma bıraktı ve birbirimize sıkıca sarıldık. Tüm gerçekleri bilmeseydi bile bunun kötü bir veda olduğunu biliyordu. "Hey, **s o r u n** yok," dedim. "Bu son değil. "Bu bir son değil. Yakınsama, tamam mı?"

Larkin geri çekildi ve başını salladı. Başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama koridordan gelen ayak sesleri ikimizin de sözünü kesti.

"Ayla!" Kaden bağırdı ve kanımı dondurdu.

Kahretsin. Şimdi her ne istiyorsa, bu iyi bir şey olamazdı. Çantamın fermuarını kapatıp omzuma attım ve Jordan'ın kolunu tekrar kavradım. Boştaki elimle Larkin'e veda etmek için bir el kaldırdım ve onu yakında tekrar görebilmek için dua ettim.

Sonra nerede güvende olacağımızı bilmeden bizi uzağa ışınladım.

OceanofPDF.com

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

DÜNYA değişip yeniden biçimlendiğinde, bizi Ophiuchus sürü topraklarına, Kaden'in evinin tam önüne ışınladığımı fark ettim. Burası Kaden'in gitmemi bekleyeceği ve kontrol edeceği son yerdı. Aynı zamanda güvende olmak istediğimde içgüdüsel olarak gittiğim yerdı. Ev için.

Jordan benden uzaklaştı ve ellerini havaya kaldırdı. "Bu beni bugün son kez ışınlayışın olsa iyi olur."

Gözlerimi devirdim ve etrafımıza bakındım. Ophiuchus sürü toprakları çok güzeldi, zaten pastoral olan manzara yılın bu zamanında bir kış harikalar diyarına dönüşüyordu. Ama sonra içime ağır bir hüznün çöktü. Ne kadar öyle hissettirse de burası artık benim evim değildi.

Artık Ophiuchus sürüsü değildim.

Bu yerle bağlantılı anıların saldırısına karşı gözlerimi kapattım. Kaden de dahil olmak üzere çok fazla anı vardı. Burada çok uzun süre kalamazdım, çünkü yıkılırdım. Bu olmadan önce buradan gitmem gerekiyordu ama güvenli olabilecek nereye gidebileceğimizi bilmiyordum. Ayrıldığım andan itibaren bizi Zodyak Kurtları'nın düşmanı olarak işaretlemiştim - ya da en azından Kaden'in peşinden gidenlerin.

Uzandım ve koluma dokundum. Oradaki Ophiuchus sürü sembolüne o kadar alışmıştım ki. Onu almak bir onurdu, özellikle de Yengeç sürüsü işaretine layık olmadan büyüdükten sonra ve şimdi gitmişti. Gözlerimden yaşlar boşandı ve onları tutmak için çaresizdim. Bir nefes aldım ve hıçkırık gibi geldi. Duygular kabardı, benim için çok zordu

daha fazla bastırmak için. Kısıtlamalarım karşı savaştılar ve sonra serbest kaldılar.

Elimi ağzıma bastırdım ama bir işe yaramadı. Sesler yine de dışarı sızdı ve gözyaşları gelmeye devam etti. Dayanamayacağım kadar yoğun bir panik içimde yükseldi, bir yangın gibi içimde kükredi. Yine paketsizdim.

Sevdiğim adam tarafından reddedilmişim. Sendeleyerek bir adım geri attım, dayanacak bir şey arıyordum ama hiçbir şey bulamadım. Kaden bana nasıl seçim yaptırabilirdi? Bu imkânsız bir seçimdi ama Jordan'ın ölmesine izin veremezdim. Tanrım, ben ne yapmıştım? Artık ne evim, ne beni koruyacak, ne de sığınacak kimsem vardı. Ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Değiştir.

Beynimin kötücül bir kısmı yanlış seçim yaptığımı fısıldadı. Kaden'i seçmeliydim - en azından o zaman hâlâ bir evim olurdu. Jordan'a baktım ve bu düşüncüyü anında aklımdan çıkardım. *Nasıl seçim yapmam gerekiyordu ki?* Sessizce çığlık attım.

Jordan karın üzerine oturdu, ben nefes nefese kalmaya başladığımda başını başka tarafa çevirdi. İhtiyacım olan mahremiyet bu değildi ama en azından bir yanılsama yaratıyordu.

Derin, ürpertici bir nefes aldım ve yüzümdeki yaşları silmek için uzandım. "Bunca zaman neden kaçmadın?" Sesim acı ve öfkeliydi ama Jordan bunlardan etkilendiyse bile belli etmedi. "Biliyorum kaçabilirdin ve belki o zaman tüm bunlardan kaçınmış olurduk."

Bir seçim yaptığım için kendime ya da Kaden'in sakinleşmesi ve bunu benimle gerçek bir yetişkin gibi konuşması için ısrar etmediğim için kendime kızdığımda onu suçlamak, olayı ona döndürmek kolaydı.

Jordan kaskatı kesildi ve yavaşça dönüp bana baktı. "Sen akıllı bir kızsın," dedi. "Kendin çözersin."

Birkaç derin nefes daha aldım, son birkaç ayı düşündükçe zihnim dönüyordu. "Kaçmak istemedin. Değil mi?" Ama Jordan ölüm tehdidinin çok yakın olduğu düşman topraklarında olmak için neden bu kadar istekli olsun ki?

Jordan cevap vermedi, bu da haklı olduğum anlamına geliyordu. İçimdeki öfkeli cehennem sönerken karda onun yanına oturmaya gittim. Daha sonra yas tutacak zamanım olacaktı ama şu anda planımızdaki bir sonraki adımı bulmam gerekiyordu. *Bizim planımız.* Jordan ve benim ortak bir amacımız olduğunu düşünmek garipti ama şu anda sahip olduğum her şey oydu. Seçimimi yapmıştım ve işte eylemlerimin sonuçları y a n ı m d a duruyordu. Bunu yapmak kolay olacaktı.

Jordan'a bağırmak, tüm suçu onun üzerine atmak istedim ama gözlerimi kapattım ve öfkemi dizginledim. Aslında tüm öfkem kendime ve Kaden'e yönelikti ve hıncımı Jordan'dan çıkarmak beni hiçbir yere götürmeyecekti.

"Neden kaçmak istemedin?" Birkaç dakika sonra, bu sefer daha sakın bir şekilde sordum.

Jordan tekrar bana baktı. "Harrison'ın babam olduğu ortaya çıktığında, alfa rolü için her gün bana meydan okundu. Hepsini yendim ama bu beni gerçekten alfa olup olmamam gerektiğini sorgulamaya itti. Beni kaçırdıktan sonra Leo'lara döndüğümde ne olacağından emin değildim. Bildiğim kadarıyla beta yönetimi ele geçirmişti ve o da neredeyse Dixon kadar kötüydü. Beni gördükleri yerde öldüreceklerinden şüpheleniyordum. Belki de Yengeç kanımla zaten alfa olmayı hak etmiyordum."

İtirafı karşısında ağzım açık kaldı. O çok iyi tanıdığım ukala, kibirli Jordan neredeydi? Ama bana her şeyi anlatmadığını da hissediyordum. "Hepsi iyi ve güzel," dedim. "Ama herhangi bir yerde saklanabilir ya da alfalıktan çekilebilirdin. Kaçmamanın başka bir nedeni vardı, değil mi?"

Jordan gözlerini benden kaçırdı, çenesinde bir kas seğiriyordu. Tekrar denedim. "Benim için kaldın, değil mi?"

İnkâr edeceğini ya da hiçbir şey söylemeyeceğini düşünmüştüm. "İyi," diye tükürdü Jordan. "Hayatımda bir kez olsun bir kız kardeşimin olması güzeldi, her ne kadar çok sinir bozucu olsan da." Kaşlarını çatarak bana baktı. "Ama bunun bir an bile seni önemseydiğim anlamına geldiğini düşünme."

Ona sııttım. "Çok geç. Umursadığını zaten biliyorum."

Gözlerini devirdi ve tekrar arkasını döndü, ama gözlerinde bir şey görmüştüm, uzun zamandır şüphelendiğim şeyi kanıtlayan bir şey - Jordan'ın gerçekten de derinlerde bir yerde, o kibirli sırıtışın çok altında bir kalbi olduğunu.

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından, "Bundan sonra nereye gideceğimden emin değilim," dedim.

Jordan karanlık bir kıkırdamayla, "Evet, Kaden'in bir şekilde onun evinde uyumamdan hoşlanacağını sanmıyorum," dedi.

"Hayır, kesinlikle yapmazdı ve artık benim de hoş karşılanmayacağıma dair bir his var içimde." Başımı salladım ve bu düşüncelerden arındım.

Elbette aramızdakileri onarmanın bir yolu vardı. Elbette bunu hâlâ düzeltebilirdim. Ama şu anda kalacak güvenli bir yerimiz olana kadar bunların hiçbirini düşünemezdim. Seçeneklerimi düşünürken gözlerimi

kıstım ve ışıltılı ormana baktım. Wesley'e gidebilir ve onunla birlikte sığınak arayabilirdim.

Kanser paketi, ama Jordan'ı oraya götürmemi hoş karşılamayacaklarına dair bir his vardı içimde. Teknik olarak kan bağıımız olsa bile Wesley'nin Jordan'ı ailelerimizin ölümündeki rolü için affedebileceğinden şüpheliydim. Ayrıca Yengeç sürüsünün Leo'lardan saklandığı gizli yer konusunda Jordan'a gerçekten güvenebilir miydim? Emin değildim.

Jordan'ı da yanımda Lunatera'ya götürmeyi düşündüm ama yine de orası hakkında Güneş Cadılarına bilgi vermeyeceği konusunda ona güvenemezdim. Ayrıca, orada zamanın nasıl işlediğini tam olarak anlamıyordum.

Gidecek başka bir yer düşünmek için beynimi zorladım. "Yakınsama'ya bir haftadan biraz fazla zaman var. O zamana kadar kalmak için güvenli bir yere ihtiyacımız var."

Jordan bana baktı, mavi gözleri irileşmiş ve şok olmuştu. "Yakınsama'ya gitmene imkân yok."

"Elbette gidiyorum," dedim kendimi toparlayarak. "Şu anda paketsiz olabilirim ama yine de Güneş Cadılarıyla savaşacağım. Yapmak için yola çıktığım şey bu ve onlar yenilinceye kadar dinlenmeyeceğim. Diğer sürülerden herhangi birinin yardımı olsun ya da olmasın. Ya da senin, bu konuda."

"Bırak gitsin ve bitene kadar saklan," diye uyardı. "Bundan uzak dur. Güvenliğiniz için."

Güneş Cadıları hakkında söylediklerini hatırladım... ve söylemediklerini. Eğer onunki de dahil olmak üzere insanların zihinlerini kontrol ediyorlarsa, bu benim Yakınsama'ya gitmem için daha da fazla nedendi. Kaden de dahil olmak üzere orada olacak değer verdiğim insanları korumak zorundaydım. Ne olursa olsun onu hâlâ seviyordum.

"Yapamam," dedim. "Arkadaşlarımla ve ailemin bu tehditle tek başlarına yüzleşmelerine izin vermeyeceğim."

Jordan öfkeli bir nefes verdi. "Peki, ama sen gidiyorsan ben de seninle geliyorum."

Bunu duyunca garip bir şekilde rahatlardım. Her ne kadar motivasyonunu tam olarak anlamasam da, bundan sonra olacaklar için onun yanımda olması güzeldi.

Jordan aniden, "Leo köyüne geri dönebiliriz," dedi. "Orası terk edilmiş, değil mi? Ama tüm eşyalarım hâlâ orada olacak ve Yakınsama'ya gitme zamanı gelene kadar orada kalabiliriz."

Tereddüt ettim ama gidecek başka bir yer bulamadım. "Aslanların şu anda nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, gerçekten bilmiyorum. Beni yakaladığınızdan beri sürümle temas kurmadım."

"Lanet olsun."

"Belki oradayken Kaden'in kaçırdığı bir şey bulurum." Jordan omuz silkti. "Her iki durumda da, geri gelmedikleri sürece orada güvende oluruz."

"Eğer yaparlarsa, sanırım tekrar ışınlanabiliriz." Ayağa kalktım ve ellerimdeki ve popomdaki karları fırçaladım. "Gidelim o zaman."

Jordan gözlerini kısarak daha yavaş durdu. "Sanırım fazla seçeneğim yok, değil mi?"

Ona acımasızca gülümsedim. "Pek sayılmaz, hayır."

Bir anda Leo köyüne geri dönmüştük; köye son gelişimdeki haliyle tamamen aynı görünüyordu - kasabanın içinde yuvarlanan birkaç yaban otu dışında hala bomboştu. Ve tabii ki yıkılmış çardak.

Jordan'ın kaşları bu manzara karşısında kalktı. "Kaden, sanırım?" "Evet."

"Onu suçladığımı söyleyemem. O gecedен sonra neredeyse burayı ben de yakıyordum."

Ona sert bir bakış attım ve Jordan'ın düşündüğüm adamdan ne kadar farklı olduğunu bir kez daha fark ettim.

Jordan yürümeye başlarken, "Benimle kalmalısın," dedi. "Böylesi daha güvenli. Merak etme, kocaman bir evim var. Eğer istemiyorsak birbirimizi görmemize bile gerek yok."

"Tamam," dedim, Mira'yla paylaştığım hapishaneden dönüştürülmüş evde sıkışıp kalmayacağım için rahatlamıştım. Yine de en azından orada bana aldıkları güzel şampuanla birlikte birkaç kıyafetim olabilirdi. Dinlenmeye fırsat bulduktan sonra oraya küçük bir uğramam gerekecekti.

Sözünün eri Jordan'ın evi, Leo alfasının sahip olmasını bekleyeceğiniz türden büyük bir malikâneydi. Dışarıda bir çeşme ve bu iklimde sulamak için bir servete mal olması gereken yemyeşil çimler bile vardı. Diğer binalar gibi o da Güneybatı tarzında yapılmıştı ama şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğüydü ve balkonları tüm köye bakıyordu.

"Burası babamın, Dixon'ın eviydi," dedi Jordan biz yaklaşırken. "Muhtemelen ben de yakmalıyım ama annem seviyor."

"O gecedен sonra annene ne oldu?" Ben sordum.

"Tahmin edebileceğiniz gibi pek popüler bir kadın değildi." Uzandı ve paspasın altından bir anahtar aldı. "Gerçi şimdi nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Kardeşimin de öyle."

Griffin, diye hatırladım, beynim Jordan'ın küçük kardeşinin adını veriyordu, aynı zamanda benim üvey kardeşimdi. Bir gün onunla tanışmak istiyordum.

Büyük sütunlu ve soluk mermer zeminli devasa giriş kapısından içeri adım attığımızda Jordan biraz sendeledi ve neredeyse ayağı takılıyordu. Onu kolumla yakaladım ve elim kanlı çıkınca fark ettiğimden çok daha kötü durumda olduğunu anladım.

"Kötü mü yaralandın?" Onu muayene etmeye çalışarak sordum ama sonra kalbim sıkıştı. Öyle olsa bile, artık bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Artık Ophiuchus'un iyileştirici güçlerine sahip değildim.

"Ben iyiyim," dedi beni güçsüzce iterek.

"Hadi," dedim, içeri girmesine yardım etmek için kolumu ona doladım. "Dinlenmen gerek." Ben de oturup olanları düşünmek için zaman istiyordum ama önce Jordan'ı yatağa götürmeliydim. Sadece bu seferlik güçlü kalmam gerekiyordu.

Beni birçok misafir odasına yönlendirdi, istediğimi seçebileceğimi söyledi ve sonra onun odasına vardık. Oda tipik bir Leo bekâr evine benziyordu, siyah çarşaflar ve altın rengi her şeyle gözlerimi devirdim. Göze çarpan tek şey, çocukken ona ait olduğunu tahmin ettiğim yırtık pırtık küçük bir aslan ve onun ve kardeşinin küçükken çölde arazi motosikleti sürerken çekilmiş bir kolajıydı. Jordan beni odasından kovmadan önce bir süre kocaman dişlek gülümsemelerini inceledim ve bana tamamen iyi olduğuna dair güvence verdi.

Evdeki en büyük misafir odasını tuttum, çünkü neden olmasın? Yatakta bana Ophiuchus ormanını düşündüren avcı yeşili çarşaflar ve masanın üzerinde birkaç eski kitap ve birkaç sahte çiçek bulunan küçük bir oturma alanı vardı. Debra'nın burada her şeyi ayarladığını hayal ettim ve şimdi nerede olduğunu ve büyük oğlu için endişelenip endişelenmediğini merak ettim.

Sevdiğim her şeye mal olsa da onu güvende tutmak için elimden geleni yapmıştım. Sadece yanlış bir seçim yapmadığım için dua ettim.

OceanofPDF.com

OTUZUNCU BÖLÜM

SABAH Leo köyünde esir tutulduğum eve gittim ve oradan istediğim her şeyi aldım. Jordan ve ben köyde bulabildiğimiz kadar yiyecek yağmaladık, dondurucuyu ve kileri sürünün geri kalanı tarafından geride bırakılan şeylerle doldurduk. Sonra beklemek için yerleştik.

Yapacak pek bir şey yoktu ve zaman geçirmek için kendimizi masa oyunları oynarken ya da televizyon izlerken bulduk. Yuvarlanmak istedim ama bu bir seçenek değildi. Ophiuchus sürüsünün ve müttefiklerimizin Yakınsama'ya hazırlanırken neler yaptıklarını merak ettim ve Jordan'la burada olmak yerine Toronto'ya dönmüş olmayı dileyerek bir özlem hissettim.

Birkaç gün sonra beklenmedik bir ziyaretçimiz oldu: annem.

"Burada ne yapıyorsun?" Ona kapıyı açarken sordum. Kapı çalındığında Jordan ve ben her şeye ve herkese karşı savunmaya hazır bir şekilde savunma pozisyonuna geçmiştik. Kapının diğer tarafında görmeyi beklediğim son kişi annemdi. "Beni nasıl buldun?"

"Parmağındaki dövme," dedi malikaneye girerken. "İhtiyacım olduğunda seni bulmamı sağlıyor. Gerçekten doğum gününü kaçıracağımı mı düşündün?"

Gözlerimi ona diktim. Gerçek doğum günümün tarihini hatırladığından emindim; yoksa o da benim Lunatera'da olduğum gibi bu dünyada zaman konusunda kafası karışık biri miydi? "Benim doğum günüm Mart ayında."

Bana göz kırptı. "Hayır, öyle değil. Bunu sana kim söyledi? Harrison mı?" Bir nefes verdi ve başını salladı. "O aptal. Hayır, senin gerçek doğum günün

Aralık'ın on altısı."

Bana yalan söylediği başka bir şey daha. Peki ne amaçla? Sadece bana korkunç davranmak için mi?

Ama sonra göğsümde bir sızı ile birlikte içimi bir şok kapladı. Eğer doğum günüm bugünse, bu gerçekten ve gerçekten bir Ophiuchus olduğum anlamına gelirdi. Bu düşünce sadece üzüntümü geri getirdi ve daha da yoğunlaştırdı. Gözyaşlarımı tutmak için dudagımı ısırdım ve gülümsemeye zorladım. "Hiçbir fikrim yoktu ama burada olmana sevindim."

Kollarını bana doladı ve ben de gözyaşlarımın acısına karşı gözlerimi sımsıkı kapadım ve geri çekilmeden önce bir anlığına bana sarılmasına izin verdim. Omzumun üzerinden Jordan'a bakıyordu ve ona bir gülümseme gönderdi.

"Merhaba," dedi ve sonra bana tekrar gülümsedi. "Bu Kaden mi? Sonunda onunla tanışacağım için çok heyecanlıyım."

Yanaklarıma sıcaklık doldu ve Jordan'la ihtiyatlı bir bakış alışverişinde bulundum. "Hayır, bu benim kardeşim. Jordan."

Celeste ağzını birkaç kez açıp kapattı, belli ki bu bilgi karşısında şok olmuştu. "Siz ikiniz hâlâ eş misiniz?"

"Ne yazık ki evet. Eş bağını koparmaya çalıştık ama işe yaramadı. Görünüşe göre tam bir Güneş Cadısı'na ihtiyacımız var. Ama en azından Larkin şimdilik bağı susturmayı başardı, böylece ikimiz de bunu gerçekten hissetmiyoruz."

"Anlıyorum." Jordan'ı birkaç saniye inceledi. "Harrison'ın gözlerine sahipsin," dedi sonunda. "İyi ya da kötü."

Jordan yere baktı, bu ifadeden rahatsız olduğu belliydi. Yüzündeki ifade acımasızdı ama bunu yalanlamaya çalışmadı.

Celeste başını salladı ve bana baktı. "Larkin nasıl? İnsan dünyasına iyi uyum sağladı mı? Her gün onu düşünüyorum."

"Evet, o iyi. Sürüde öğretmen olarak çok hızlı bir şekilde yer buldu, buna şaşırmadığınıza eminim. Ay Cadısı kanına sahip şekil değiştirenleri savaşmaları için eğitiyor ve Ophiuchus sürüsünde kalıyor." Durakladım ve sonra ekledim, "Merak etmeyin. Larkin kendi başının çaresine bakabilecek güçte, ne yaptığını biliyor."

"Ama burada ne yapıyorsun? Bu boş kasabada?"

"Bu uzun bir hikâye," dedim. "Belki de bunu çay içerken tartışmalıyız." "Çok isterim," dedi Celeste.

İkimiz mutfakta oturduk ve ona olan biten her şeyi anlattım. Konuşmak iyi gelmişti ve annem de beni hiç düşünmeden dinledi.

tüm hikayeyi yargılamak. Jordan başından beri uzak durarak bizi biraz yalnız bıraktı.

İşim bittiğinde bana bir kez daha kollarını açtı ve beni kucaklamasına izin verdim. İlki zorunluluktan kısa sürmüştü ama bu sefer istediğim kadar kalmama izin verdi.

"Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi. "Lunatera'da her zaman hoş karşılanırsın, biliyorsun. Seni orada güvende tutabiliriz. Jordan bile sorun çıkarmadığı sürece isterse gelebilir."

Kucağından geri çekildim ve ona zayıf bir gülümseme verdim. Teklifi hiç bu kadar cazip olmamıştı ama kabul edemezdim. "Biliyorum ve teklifin için sana minnettarım. Ama ben bir şekil değiştirenim, Jordan da öyle ve Zodyak Kurtları'yla olan sorunlarımıza sırtımızı dönmeyiz. Şu anda ikimizin de bir sürüsü olmasa bile onlar hâlâ bizim ailemiz."

Celeste hüzünle gülümsedi. "Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm ama yine de seni ikna etmeye çalışmak zorundaydım. Ne de olsa sen benim kızsın. Tek istediğim seni güvende ve mutlu görmek."

"Biliyorum," dedim. "Teşekkür ederim."

"Bu arada, sanırım sana doğum günü hediyeni vermemin zamanı geldi." Koyu mor elbisesinin gizli cebinden avuç içi kadar küçük bir kutu çıkardı. "Eğer gerçekten Yakınsama'ya gideceksen, Güneş Cadıları'na karşı savaşında sana yardımcı olabilir."

Paketi dikkatlice açtım ve başparmağım büyüklüğünde küçük bir kolye ucu buldum; gümüşün içine yerleştirilmiş büyük bir aytaşı parçası. Ay şeklindeydi ve ışığa doğru eğdim, yanardöner renklerin oyununa hayran kaldım, ondan sızan gücü hissettim. "Nedir bu?" diye sordum. "Muhteşem bir şey."

"Ayın gücüyle dolu," dedi Celeste. "Sen gittiğinden beri onu yapmaya odaklanıyorum. Fiziksel olarak içine sığdırabildiğim kadar güç barındırıyor. Neredeyse daha büyük bir kolye yapacaktım ama çok ağır olurdu."

"Teşekkür ederim," dedim ellerimi kolyenin etrafında kıvrarak.

Celeste kendi ellerini benimkilerin üzerine koydu ve bana gülümsedi. "Bunu her zaman tak. Seni Güneş Cadıları'nın en kötü büyülerine karşı korumaya yardımcı olacak. Keşke seninle şahsen gelebilseydim ama aklıma gelen en iyi şey bu."

Ona sıkıca sarıldım ve gözlerimi kapattım. Kaybettiği zamanı telafi etmek için gerçekten elinden geleni yapıyordu ve bunun için onu suçlayamazdım. İstedğim ölçüde olmasa bile yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Celeste geri çekildi ve ellerini omuzlarıma koydu. "Telafi etmem gereken çok şey olduğunu biliyorum," dedi düşüncelerimi yankılayarak. "Şimdiye kadar tüm doğum günlerini kaçırdım ve hiçbir şey bana bu kadar acı vermedi. Ama şimdi yeniden bir araya geldiğimize göre, hayatımın geri kalanını onları telafi etmek için harcayacağım. Umarım gelecekteki tüm doğum günlerinde yanında olabilirim."

"Teşekkür ederim," dedim boğazımdaki yumrunun etrafında zinciri başımın üzerinden kaydırırken. Kolye, ışıktaki göz kırparak göğüslerimin arasında duruyordu. Doğru hissettiriyordu, sanki başından beri oradaydı ve ben sadece onu özlüyordum. Güç etrafıma yerleşti, Ophiuchus paketinin gücünün bıraktığı boşluğu doldurdu. Tam olarak aynı değildi, ama derin bir nefes aldım ve içimdeki öfkeli kederi hafifletmesine izin verdim.

Çayının kalanını bitirdi ve ayağa kalktı. "Geri dönüp sizi hazırlıklarınızla baş başa bırakmalıyım. Senin için Selene'ye dua edeceğim." Yanağıma kısa bir süre dokundu ve sonra Jordan'ın üst kata çıkarken geçmekte olduğu girişe doğru yürüdü. Bakışlarını Jordan'ın üzerinde gezdirdi ama ona gülümsemedi. "Ayla'ya benim için çok iyi bakıyorsun," dedi. "Hem bir kardeş hem de bir arkadaş olarak."

Öyle miydik? Arkadaş mıydık? Artık düşman olmadığımız kesindi ama neye dönüştüğümüzden de emin değildim.

"Yapacağım," dedi Jordan.

Gözlerindeki sevgiyle yanaklarımı okşadı. "Mutlu yıllar, tatlı kızım. Umarım yakında seni tekrar görürüm."

Celeste ellerini kaldırdı ve bir geçit yarattı, saf ay ışığını bir kapıya dönüştürdü, sonra içine adım attı ve kayboldu.

"Doğum günü mü?" Jordan bir kaşını kaldırarak sordu.

"Ben de en az senin kadar şaşırdım," dedim göğsümde duran kolyeyi parmaklayarak. "Hadi, Clue oyunumuzu bitirelim."

"Neden? İkimiz de kazanacağımızı biliyoruz."

Jordan ve ben tekrar oturma odasına yerleştik ve bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama muhtemelen haklıydı. Oynadığımız oyunların çoğunu kazanmak gibi sinir bozucu bir alışkanlığı vardı.

Bir sonraki turunu atarken onu izledim ve başka bir kayıp duygusu hissettim. Birlikte büyümüş olsaydık ne olurdu? O olmadan

Güneş Cadıları'nın müdahalesi olmadan mı? Bir değil iki kardeşim olabilirdi.

"Ne düşünüyorsun?" Jordan hamlesini yapmakta özellikle uzun zaman alıyor gibi görüldüğünde sordum.

Arkasına yaslandı ve sonunda cevap vermeden önce bana uzun uzun baktı. "Hayatım boyunca bana Ay Cadılarının, Ophiuchus sürüsüyle birlikte kötü olduğu öğretilti. Hatta Yengeç sürüsünün bile. Ama şimdi sen beni hepsiyle tanıştırdın ve artık neye inandığımdan emin değilim."

"Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum, inanın bana. İlk başta ben de aynı şeyleri yaşadım. Sanılanın aksine, Ophiuchus sürüsüyle geçirdiğim ilk aylar güneş ışığı ve gökkuşağından ibaret değildi. Eğer konuşacak birine ihtiyacın olursa, ben buradayım."

"Evet, elbette, bu teklifini kesinlikle kabul edeceğim," dedi, kesinlikle kabul *etmeyeceğini* anlamamı sağlayacak bir şekilde.

Ona gözlerimi devirdim ve kaburgalarına niyetimden biraz daha sert bir şekilde vurdum.

Jordan, "Hey şimdi, ben hâlâ iyileşiyorum," dedi. "Öz kardeşin yaralıyken ona kötü mü davranacaksın?"

"Ah lütfen. Beni öldüreceğini söylediğin onca zamanı unutmadım. Bence biraz ödeşmeyi hak ediyorsun, değil mi?"

Jordan başını salladı ama sırtıyordu. "Seni hâlâ öldürebilirim. En azından bu oyunda seni yeneceğim." "Hadi bakalım."

Beni adil bir şekilde yendi ve ben de hemen rövanş için çağrıda bulundum. *Düşman değil de kardeş olsaydık, bize değer veren babalarımız olsaydı hayatlarımız nasıl olurdu?* Hala uğraştığımız her şey karşısında bu tür şeyleri düşünmek faydasız olsa bile, hayatın ne kadar daha iyi olacağını hayal etmemek zordu. Olabilecekleri düşünmek bana iyi gelmiyordu ama birbirimizi böyle kolayca hırpalayabildiğimiz bir çocukluğa özlem duymamı da engellemiyordu.

Daha sonra oyunu toplarken Jordan, "Biliyor musun?" dedi. "Sürüsüz olmana gerek yok. Seni şu anda Leo sürüsünün bir üyesi yapabilirim."

Aslan burcu olma düşüncesi midemi bulandırsa da güzel bir teklifti. Ama sonra Wesley'nin beni de kolayca bir parçası yapabileceğini fark ettim.

Yengeç sürüsüne bir kez daha katıldım. Bu iki sürüyle ilgili kötü anılarım vardı ama kalbimde ait olduğum yer olmadıklarını biliyordum.

"Teklifiniz için teşekkür ederim ama kabul edebileceğimi sanmıyorum," dedim. "Kaden'le ne olursa olsun, kalbimde hâlâ bir Ophiuchus'um. Kendimi evimde hissettiğim tek yer orası."

Jordan başını iki yana salladı, ağzı tiksintiyle buruştu. "Kaden sana böyle davrandıktan sonra nasıl hâlâ Ophiuchus sürüsünün tarafında olabiliyorsun?"

"Ben Ophiuchus sürüsünün tarafında değilim. Hâlâ Güneş Cadılarına karşı olan taraftayım ve bu da şu anda Ophiuchus sürüsünün tarafı oluyor." Ona kaşlarını çatıttım. "Sen kimin tarafındasın?"

Jordan tembel bir ses tonuyla, "Ben kendi tarafımdayım," dedi. "Her zamanki gibi."

Sinirli bir nefes verdim. Bu, onu sorguladığım ve bana aynı cevapsızlıkları verdiği zamanlara çok benziyordu. "Güneş Cadıları'na olan biten her şeyi bildiğin halde onlara nasıl destek verebildin?"

"O kadar kolay değil Ayla," dedi Jordan ve sesi gergindi. "Anlamadığın şeyler var..."

"Tamam, o zaman açıkla bana," dedim ve kollarımı kavuşturdum. Belli ki burada daha fazla şey dönüyordu ve Jordan'ın bu konuyu geçiştirmesiyle uğraşmaktan bıkmıştım. Hâlâ tutsakken bunu benimle paylaşmakta neden tereddüt ettiğini anlayabiliyordum, Kaden'e geri dönüp ona her şeyi anlatacağımdan endişeleniyordu ama bu gizliliği sürdürmesi için hiçbir neden yoktu. Tek istediğimin Güneş Cadılarına karşı çıkmak olduğunu biliyordu, o halde neden benden bilgi saklamaya devam ediyordu? Eğer Güneş Cadılarını alt etmemize yardımcı olacak bir şey biliyorsa, neden bana söylemedi?

Jordan kaşlarını çatıttı ve sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi ağzını açtı.

Bir süre sonra iç geçirdi ve başını eğdi. "Bir şey söyleyemem."

"Söyleyemez misin?" Ayağa kalktım, öfkem içime akıyordu. "Senin için her şeyi yaptım, her şeyi riske attım ve sen bana böyle basit bir şeyi söylemeyecek misin?" Ellerimi havaya kaldırdım. "İnanılır gibi değilsin Jordan," diye tersledim ve bana söyleyemeyeceği ya da benim anlamayacağım hakkında daha fazla saçmalamasına fırsat vermeden odadan çıktım.

Onunla bu oyunları oynamaktan bıkmıştım.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

İki gün sonra Jordan'ın arabalarından biriyle Arizona'dan ayrıldık, Yakınsama yerine ulaşmanın biraz zaman alacağını biliyorduk. Bu ekinoks, eyaletin kuzeyindeki Kaliforniya dağlarında düzenleniyordu ve Leo sürü topraklarından oldukça uzun bir yolculuktu. Tartışmamızdan bu yana aramız hala biraz gergin olsa da, dinlenmek için çok sayıda mola verdik ve sürüşü takas ettik ve Yakınsamanın başlamasına sadece birkaç saat kala üç gün içinde oraya vardık.

Jordan herkesin park etmesi gereken yerden kilometrelerce uzağa park etti, iki taraf da bizi görmekten memnun olmayacağı için burada gizliliğin müttefikimiz olacağını biliyordu. Yolun geri kalanını kurt formunda, kıyafetlerimizi ve ayakkabılarımızı sırtımıza bağladığımız çantalarda taşıyarak yürüdük. Ormanın sarhoş edici kokularını içime çektim, Toronto'da ve Arizona'da geçirdiğim onca zamandan sonra tekrar ormanda olduğum için mutluydum. Yerde kar olmasına rağmen güneş parlaktı, gökyüzü açıktı ve orman *hayat* gibi kokuyordu.

Ana etkinliğin gerçekleşeceği yerden biraz uzaktaki bir ağaçlık alanda durduk, rüzgar altında kalarak büyük açıklığa bakıyorduk, bu da sürpriz bir giriş yapmak istiyorsak mükemmeldi. Bu Yakınsama bir öncekinden çok farklı görünüyordu. Şenlik yoktu, birkaç sezon aradan sonra bir araya gelen sürülerin mutlu sohbetleri yoktu. Sessizdi, sürüler arasında baş sallama ve aceleyle söylenen sözlerin ötesinde herhangi bir etkileşim yoktu.

Tüm düşman sürüleri çoktan toplanmıştı-Aslan, Akrep, Boğa ve Koç. Çok sayıda savaşçı getirmişlerdi ama bu sefer aralarında hiç çocuk görmedim. Onları saklamış olmalılar, bunu biliyorlardı.

burası her an bir savaş alanına dönebilir. Kaden'in son birkaç haftadır yaptığı tüm baskınlardan sonra, diğer Zodyak Kurtları'nın bugün direniş göstermeyi planladıklarını biliyor olmalılar.

"Bak." Jordan bir şeyi işaret etti ve ben de parmağını takip ederek bir Leo sürüsü üyesine ulaştım. "Bu Austin Bates, Leo beta. Görünüşe göre şu anda alfa gibi davranıyor."

"Bunun bizim için kötü olduğunu varsayıyorum."

"Bates babamın emrinde çalıştı ve neredeyse Dixon kadar zalimdir. Birinin bu pozisyon için ona meydan okuyacağını umuyordum ama şu ana kadar kimse buna cesaret edemedi."

Leo'ların arkasında bir grup Güneş Cadısı gördüm; Evanora ortalarında duruyordu ve elinde ışıktaki parıltıya, üzerinde gösterişli bir güneş heykeli olan büyük altın bir asa tutuyordu. Kızı Roxandra onun yanında duruyordu, kırmızı cübbesi içinde gururlu ve asil görünüyordu. Son Yakınsama'yı, Güneş Cadıları'na nasıl daha yakından bakmak istediğimi düşündüm. Şimdi hepsini alaşağı etmekten başka bir şey istemiyordum.

Yerimize yerleşirken Jordan'a baktım ve en son yaz ekinoksunda benzer bir ortamda bulunduğumuz zamanı hatırladım; o zaman beni reddetmiş ve sürüsünün ailemi öldürmesini izlemiş, sonra da aile üyelerimin her birini ortadan kaldırma işini bitirmek için beni avlamıştı.

Ona yumruk atabilirim diye düşündüm. Ne düşünüyordum ki? Arkadaş mıydık? Neredeyse müttefik bile değildik. Ama aynı zamanda, altı ay önceki diğer Yakınsama'dan bu yana işler önemli ölçüde değişmişti ve Jordan'ı artık düşmanım olarak da göremiyordum. Ama zamanı geldiğinde o da benimle birlikte Güneş Cadıları'na karşı duracak mıydı? Bunu zaman gösterecekti.

Jordan beni ona bakarken yakaladı ve kaşlarını çattı. "Ne planlıyorsun?"

"Arkadaşlarımı ve ailemi korumak için ay büyümünü kullanacağım. Elimden geleni yaparım. Peki ya sen?"

"Ben sadece aptalca bir şey yapıp kendini öldürtmeyeceğinden emin olmak için buradayım," dedi isteksizce.

Arkamızdan bir gürültü geldi ve Jordan'la ben kim olduğunu görmek için hızla arkamızı döndük. Yüzlerce şekil değiştiren yaklaşıyordu ve en önlerinde Kaden vardı. Kalbim öyle bir sıkıştı ki, birinin onu yerinden sökmeye çalıştığından oldukça emindim.

Sevdiğim adamı zar zor tanıyabildim. Kaden yaşından çok daha büyük, yaşına göre çok fazla şey görmüş ve çok fazla savaş yaşamış sert bir adama benziyordu. Gömleksizdi, uzun ve gururlu duruyordu, yanında

Ethan ve Wesley. Onunla buluşmak, yanında durmak ve elini tutmak için kalbim sızlıyordu. Birlikte olmalıydık, savaş alanına doğru eşler olarak ilerlemeliydik, birlikte savaşmaya ve ölmeye istekli olmalıydık.

Bu düşünceden sıyrıldım ve onunla birlikte gelen diğerlerini gözden geçirdim. Tüm müttefik klanlardan savaşçılar Kaden ve diğer alfaların arkasında yürüyordu ve birçoğunu otelden tanıyordum. Stella ve Clayton Kaden'e yakın yürüyorlardı ve Larkin'i gördüğümde göğsümde bir şey hafifledi. Oradaki diğer tüm şekil değiştirenlerin arasında çok küçük ve genç görünüyordu, ama bugün onlardan herhangi biri kadar sıkı savaşacağını biliyordum.

Harper, Dane ve Jack de dahil olmak üzere tanıdığım diğerlerini de gördüm ve Mira ile eşinin bugün buradaki savaşçılar arasında olmadığını görünce rahatladım. Mira'nın doğumuna sadece birkaç ay kala, Balık topraklarına dönüp çok ihtiyaç duydukları dinlenmeye çekildiklerini umuyordum.

Onlar yaklaştıkça sürüme katılma dürtüsü içime doldu. Tüm hayatımı bir yabancı olarak geçirmiştım ve artık bununla işim bitmişti. Onlar benim evim, ailemdi ve bana *ihtiyaçları vardı*. Sürüden atılmış olmamın bir önemi yoktu çünkü onlar hâlâ benim halkımdı. Ne olursa olsun, onlar her zaman benim sürüm olacaktı.

Onlar ormanın içinden süzülüp açıklıkta toplanırken kafamı çevirip bakmaya kıyamadım. Kaden alçak sesle bir şeyler söyledi ve tüm alfalar ayrılarak Güneş Cadıları ve düşman sürüleriyle yüzleşmek üzere dağıldılar.

"Hey, sence-" Jordan'la yüzleşmek için döndüm ama orada değildi. İçimde bir şeyler kıpırdandı, tatsız ve ani. Vücudum, zihnimin hala yakalamakta zorlandığı şeyi çoktan fark etmişti. "Jordan?" diye fısıldadım ama cevap gelmedi. Korku kalbimin daha hızlı çarpmasına neden olurken, çalılardan bakmak için boynumu eğdim.

Yakınsama'ya döndüğümde, Evanora'nın gözleri parlamaya başlamıştı, elindeki asayla birlikte. Sonra Jordan'ın sanki onun yanından hiç ayrılmamış gibi ona doğru yürüdüğünü gördüm. Sanki bunca zamandır onun yanındaymış gibi.

"Hayır..." Onun ihaneti karşısında içimde bir şeyler burkuldu ve kırıldı, her ne kadar bunun olacağını anlamış olsam da. Kaden başından beri haklıydı. Jordan hiçbir zaman benim tarafımda olmamıştı ve bana söylediklerine rağmen bana yardım etmeyi hiç planlamamıştı. Kardeşim olsun olmasın, ona asla güvenmemeliydim. Kahretsin, ne kadar aptalmışım.

Arkamdan gelen bir hışırtı tüylerimi diken diken etti ve ardından bir el omzuma dolanarak beni geri çekti. Saldırganımla yüzleşmek için döndüm ve

sonra dondu.

Kaden'di.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ İKİ

KAVGA ETMEK İÇİN KENDİMİ KIVIRDIM ama Kaden beni göğsüne doğru çekerek daha da yaklaştırdı. Elleri omuzlarımda ve kollarımda gezinirken nazikti. "Ayla," dedi ve sesi rahatlamış gibi geliyordu. Nefesim kesildi ama ona ne halt etmeye çalıştığını sormadan eğildi ve dudaklarımı yakaladı.

Bunun yeni bir saldırı olup olmadığını merak ederek donakaldım ama Kaden beni daha sert öptü. Etrafımızdaki şekil değiştirenlerin sesleri Kaden ellerini belime dolayıp beni daha da yakınına çekerken kayboldu. Ona karşı eridim, bedenim buna o kadar alışmıştı ki zihnimin yetişip bunu yapmasına izin vermemem için beni uyaracak zamanı yoktu.

"Affet beni Ayla," dedi alnını alnıma bastırarak. "Sana asla seçim yaptırmamalıydım ve seni asla sürüden atmamalıydım. Özür dilerim."

Kulaklarıma inanamadım. Kaden... özür mü diliyordu?

Ben ona cevap vermek için sesimi bulmaya çalışırken o konuşmaya devam etti. "O gece kendimi kaybettim ama ne yaptığımı anladığım anda pişman oldum. Peşinden gittim ve bunu düzeltmeye çalıştım ama sen çoktan gitmiştin."

Bizi ıslanlamadan hemen önce otel odama gelip beni çağırdığında olan şey bu muydu? Kendim ve Jordan için o kadar korkmuştum ki özür dilemek için gelmiş olabileceğini düşünmemiştim bile. Kaden'in özrünü bu kadar kolay kabul edebileceğimden de emin değildim. Adamın onu geri kabul etmem için bir sürü yalakalık yapması gerekecekti ama bunu daha sonra halledecektik. Şu anda daha acil sorunlarımız vardı.

"Özür dilemesi gereken benim," dedim zorlukla yutkunarak. "Sen haklıydın. Jordan bana ihanet etti." Başımı, Jordan'ın Evanora'nın yanında, onun mükemmel küçük Leo evcil hayvanı gibi durduğu yere doğru salladım. Onun için her şeyimi feda etmişim ve bunun karşılığını böyle almıştım. "Tarafını seçti ve Güneş Cadıları'nın yanında, bizim değil."

Kaden gördüğü manzara karşısında boğazının altından hırladı. "Keşke şaşırdığımı söyleyebilseydim ama şaşırmadım." Bana döndü ve yanağını okşadı. "Ama o umurumda değil. Sadece burada olduğun için mutluyum."

"Bunu asla kaçırmam," dedim, elimi onunkine bastırarak teninin sıcaklığının tadını çıkardım.

"Ayla?" Wesley'nin sesi duyuldu ve sonra çalıların arasından hızla bana doğru koşmaya başladı. Beni kollarıyla sardı, neredeyse yerden kaldıracaktı. "Seni burada gördüğüme çok sevindim. Ama artık Ophiuchus sürüsünde olmadığın doğru mu?"

"Geçici bir yanlış anlaşılma," dedi Kaden. "Bu savaş biter bitmez düzeltmeyi planladığım bir yanlış anlama."

Bir kaşımı kaldırdım. "Sürünüze tekrar katılmak istediğimi varsayarsak." Elbette istiyordum. Sadece bunu onun için bu kadar kolaylaştırmak istemedim.

Ethan gülümseyerek elimi sıktı. "Ortaya çıkmanın zamanı gelmişti. Kaden fırtına gibi volta atıyordu. Sakinleşeceğini hiç düşünmemiştim."

Kaden Ethan'a sert bir bakış attı ama bu sadece benim daha da gülümsememe neden oldu. Ben yokken Kaden'in de en az benim kadar mutsuz olduğunu bilmek güzeldi. İlerledim ve Larkin ile Stella'yı kucakladım. Başka bir şey için fazla zaman yoktu ama arkadaşlarımı ve ailemi bir kez daha gördüğüm için çok mutluydum. *Burası* ait olduğum yerd.

Sonra hepimiz düşmanla yüzleşmek için ileri atıldık.

"Hoş geldiniz," diye seslendi Evanora, yeniden bir araya gelmemizi keserek, sesi büyüğü sayesinde etrafımızdaki ormanda yankılanıyordu. "Yakınsama'ya hoş geldiniz. Zodyak Kurtları'nın on iki sürüsünün de gelebildiğini görmekten memnuniyet duyuyorum. Umarım son koşullara rağmen geçmişte olduğu gibi ritüellerimize devam edebiliriz."

Gözleri Kaden ve bana takıldı, sonra da hızla diğer Ophiuchus sürüsü üyelerine baktı. Kaden göğsünün altından hırladı. Evanora'nın duyup duymadığından emin değildim ama bu ses göğüs kafesimi titretti ve bize en yakın olan şekil değiştirenler kıpırdandı.

"Ophiuchus sürüsü buraya davet edilmedi ve hoş karşılanmadı," dedi soğukkanlılıkla.

Kaden çenesini meydan okurcasına kaldırarak, "Ophiuchus sürüsü Zodyak Kurtları'na katıldı ve on iki sürü artık Güneş Cadıları ile müttefik değil," dedi.

Evanora alay etti ve dudakları zalim bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Saçmalama. Zodyak Kurtlarının bize ihtiyacı var. Yoksa kurtlarınızı serbest bırakabilecek, eşlerinizi bulabilecek ve sizi Ay Laneti'nden koruyabilecek tek kişinin biz olduğumuzu unuttunuz mu?"

Etrafımızdaki sürüler birbirlerine bakıyor, gerginlik her geçen dakika artıyordu. Şiddet patlak vermeden önce çok fazla zamanımız olmayacaktı ama barışı bir süre daha korumamız gerekiyordu. *Bu*, Güneş Cadıları'nın Zodyak Sürüleri'nin kendilerine olan güvenini nasıl düzenlediğini ortaya çıkarmak için mükemmel bir an olacaktı.

"Bunların hepsi saçmalık." Beni şaşırtarak seslenen Ethan oldu. Kaden gibi kızgın görünmüyordu. Son derece dengeli ve kibar biriydi, onu tanıdığım süre boyunca hiç öfkelenmemişti. Geçmişte kaç kez yolumuza çıkmış olursa olsun, gerçekten bir diplomattı ama bugün diplomasiyle işi bitmişti. "Kurtlarımızı kilit altında tuttuğunuzu ve eş bağlarını kontrol ettiğinizi biliyoruz. Ay Laneti yüzyıllardır ortalıkta yok. Bizi büyülerinizden kurtarın yoksa size misilleme yapmak zorunda kalacağız."

Evanora'nın gülümsemesi değişti ve neredeyse acıyan bir hal aldı. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok. Ophiuchus sürüsü tarafından kandırıldınız. Kara büyü kullanmakta çok iyiler ve zihinlerinizi çarpıtmışlar." Dilini tıkırdatıp başını salladı ve tüm niyet ve amaçları için gerçekten pişman görünüyordu. "Bu gerçekten çok kötü."

Evanora'nın sahte ses tonu ve yüzündeki şaşkın ifade karşısında içimde bir öfke yükseldi. Doğrudan suçlanmasına rağmen bunu inkâr etmeye devam etti. Yıllardır sürülerin kafasını karıştıracak ve onları etkisi altında tutacak kadar iyi bir gösteri yapıyordu ama bunun daha fazla devam etmesine izin veremezdik.

"Tek sapkın olanlar Güneş Cadıları," diye seslendim.

Evanora'nın keskin bakışları bana döndü. "Bunu senden duymak çok güzel, seni Ay Cadısı melezi."

Onun sözleri üzerine şekil değiştirenlerin etrafından birkaç mırıltı yükseldi ama onları duymazdan geldim. "Yüzyıllardır bizi kontrol ediyorsun, sürüleri birbirine düşürüyorsun ve bizi köpek gibi yetiştiriyorsun, hepsi senin kişisel çıkarların için." Daha dik durdum ve başka tarafa bakmadım. "Buna bir son vermenin zamanı geldi. *Şimdi*."

Düşman sürülerinden bazıları sinirlendi ve sürü arkadaşlarıyla bakış alışverişinde bulundu. Bunu ilk kez duydukları açıktı ama içlerinden herhangi birinin söylediklerimize inanıp inanmadığını ya da Güneş Cadılarını takip etmeye devam edip etmeyeceklerini anlayamadım.

"Hayır." Evanora'nın sesi bir kırbaç gibi şakladı. "Seni biz yarattık ve bugün olduğun hale biz getirdik. Bize tekrar boyun eğmenin zamanı geldi."

Wesley, Evanora'ya ters ters bakarak, "Asla boyun eğmeyeceğiz," dedi. "Özgürlüğümüz için savaşıarak ölmeyi tercih ederiz."

Evanora hınzırca bir kahkaha attı. "Oh, dene bakalım, küçük yavru. Senin gücün bizim büyüümüz karşısında hiçbir şey."

Kaden nefes nefese kaldı. "Yeter," dedi nefesinin altında. "Bu artık sona eriyor." Önce Ethan'a, sonra da Wesley'e baktı, ikisi de başlarını salladılar. Sonunda bakışlarını bana çevirdi ve ben de başımı salladım. Hazırdım, kanım damarlarımda dolaşıyordu, savaş için sabırsızlanıyordum. Buraya bu amaç için gelmiştik ve ben bunu sonuna kadar götürecektim.

Kaden başını kaldırdı ve diğer şekil değiştirenlere baktı. "Özgürlük için," diye seslendi ve şekil değiştirenler onun savaş çılgınlığını yankılayarak ileri atıldılar.

Bazıları koşarken şekil değiştirirken, diğerleri insan formunda kaldı. Müttefik sürülerimizin birleşik gücünün savaşa girmesini izledim. Sağ tarafımda Wesley kocaman bir kurda dönüştü, yengeç zırhı onu korumak için ortaya çıktı ve diğer sürülerden birkaçı da sürü yeteneklerini önleyici olarak kullanmaya başladı. Düşman sürüleri bir kalp atışı sonra daha küçük bir şekil değiştiren dalgasıyla ileri atıldı. İki grup dişlerin, pençelerin ve bağırışların çarpışmasıyla karşılaştı ve ardından tam bir kaos yaşandı.

Kaden'i takip ettim, içimde savaş heyecanı vardı ve bir Akrep şekil değiştirene doğru atıldım. Zehirli kuyruğundan kaçtım ve ona ay büyüü fırlattım. Bir iniltiyle yere düştü. Artık bir kurt olan Kaden, dişlerini bir Aslan'ın böğrüne geçirirken hırladı. Aslan havladı ve kaçmaya çalıştı ama Kaden onu bir köpek gibi salladı ve Aslan gevşedi. Ardı ardına iki ay ışığı huzmesi daha gönderip her biri hedefini bulurken acımasızca gülümsedim.

Her iki taraf da acımasızca savaştı, ancak biz açık bir üstünlüğe sahiptik, düşman sürülerini sadece insan gücüyle eziyorduk. Bir an için her şey bizim istediğimiz gibi gidiyormuş gibi göründü. *Bu kolay*, diye düşündüm. *Neredeyse çok kolay*.

Sanki Evanora sözlerimi duymuş gibi asasını tekrar yere vurdu. Savaşın yoğunluğunu kesen bir ses çıkarmamalıydı, ama çıkardı ve ortaya çıkan ışık huzmesi eziciydi. I

Elimi ona doğru kaldırdım, biri bana saldırmak için bu andan faydalanmaya çalışırsa diye gözlerimi kapatmamaya çalıştım. Ama hiçbir şey gelmedi. Herkes ışık huzmesi karşısında aynı derecede şok olmuş görünüyordu.

Elimi indirdiğimde ilk fark ettiğim şey mutlak bir durgunluk oldu. Dövüş durmuştu ve şekil değiştirenler sanki kafaları karışmış gibi birbirlerine bakıyorlardı.

Gözlerimde bir soruyla Kaden'e döndüm. *Ne haltlar dönüyor burada?* Sormayı planlıyordum ama ben soramadan, şekil değiştirenler topluca silkinip kendilerine geldiler. Dehşete kapıldım, bir Terazi sürüsü üyesi döndü ve Stella'ya saldırmaya başladı. Refleks olarak uzaklaştı, sanki herkesin neler olduğunu gördüğünden emin olmak istercesine etrafına bakındı, sanki kendi gözleriyle inanamıyormuş gibi.

Saldırıya uğradığı anda, müttefiklerimizin hepsi birbiriyle savaşmaya başladı. Hâlâ insan formunda olanlar şekil değiştirdi ve dostlar birbirlerine düşman kesilerek, en büyük düşmanlarmış gibi birbirlerini alt etmeye çalıştı. Sadece Ophiuchus sürüsü etrafımızdaki diğer tüm şekil değiştirenleri ele geçiren çılgınlıktan kurtulmuş görünüyordu.

Ethan aniden Kaden'e doğru hamle yaptı, Kaden yolundan çekildi ve "Ne halt ediyorsun?" diye bağırdı.

Sol tarafımda bir hırlama sesi duyuldu ve güçlü bir korku tüylerimi diken diken etti. Wesley bana doğru hırladı, her an boğazıma saldırmaya hazırlanıyordu. Kurt gözleri vahşiydi, sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu.

"Wesley?" Ellerimi önüme uzatarak sordum. "*Benim*, kız kardeşin."

Mavi gözlerinde hiçbir tanıma titreşimi yoktu. Öne doğru atıldı ve ben de kendimi Wesley'e karşı savunmaya çalışmak istemeyerek yolumdan çekildim. Bana hiçbir zaman şaka olsun diye el kaldırmamıştı. Neden şimdi bana saldırıyordu?

"Dur," diye yalvardım ama hiçbir işe yaramadı. Wesley arkasını döndü ve bana tekrar saldırdı. Hiç tereddüt etmedi. Eğer beni yakalamasına izin veririm, beni öldürmekte tereddüt etmeyeceğini biliyordum.

"Lütfen," dedim, başka bir saldırıdan kaçarken. "Bunu yapmayın! Güneş Cadıları sana ne yaptıysa ona karşı savaş! Bu sen değilsin!"

Ama Wesley ya beni duymadı ya da umursamadı. Tekrar saldırdığında kalbim kırıldı. Bunun olmaması gerekiyordu. Her zaman arkamı kollayacağına söz vermişti.

Güneş Cadıları zihin kontrol sihirlerini kullanıyor olmalılar, diye fark ettim. Celeste'in bana yaptığı türden bir komut şimdi tüm bu şekil değiştirenlerin zihinlerini ele geçiriyor olmalıydı. Ama Evanora bunu bu kadar büyük bir ölçekte, büyüsunü bu kadar çok şekil değiştirene yayarak nasıl yapabiliyordu?

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OPHIUCHUS SÜRÜSÜ hepimiz bir araya toplanmış, birbirimize sırtımızı dönmüş, dostlarımız ve müttefiklerimiz bize saldırırken hayatta kalmaya çalışıyorduk. Bağışıklığımız olmasına rağmen, bizden çok daha fazla sayıdaydılar. Her bir şekil değiştiren dakikalar içinde ezilecekti.

"Wesley!" Tekrar denedim ama ne adının söylenmesine ne de sesimdeki bariz acıya aldırmadan kıpırdandı. Şimşek hızıyla hareket etti ve nefesim kesildi. Üzerimde belirdi, dudakları hırıltıyla geriye çekildi ve boynuma yapıştı. Altından yuvarlanmaya çalıştım ama bunu yapamadan Wesley dev bir pençeyle beni olduğum yerde sabitledi.

Kahretsin, diye düşündüm, içimden soğuk bir telaş geçtiğini hissederek. *Gerçekten de böyle öleceğimi düşünmemiştim.*

Wesley dişlerini boynuma indiremeden, kırmızımsı tüylerden oluşan bir bulanıklık ona çarptı. Jordan Wesley'i yere serip bana dönerken gözümü kırptırdım ve hayretler içinde bakakaldım. Sanki o da saldırmak istiyormuş gibi hırladı ama daha fazla yaklaşmadı.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Jordan, eğer beni biraz bile umursuyorsan, dur!"

Jordan'ın dişleri kırıldı ve yavaşça bana doğru ilerlerken *"evet doğru"* dediğini hayal edebiliyordum. Dişlerimi sıktım. Diğer kardeşim de şimdi bana saldırıyordu. En azından bu seferki o kadar büyük bir şok değildi. Jordan'ın beni öldürmeye çalışması yeni bir şey değildi ne de olsa.

Ama sonra benden bir adım kadar uzakta durdu ve başını salladı. Sanki içinde durmamı söyleyen küçük bir sesi dinliyormuş gibi kafası karışmış görünüyordu.

Eşlik bağı yüzünden beni öldüremez, diye düşündüm ve kafamda hızla bir fikir oluştu. Aptalcaydı, yarım yamalaktı ve işe yaramayabilirdi bile ama en azından Jordan onu engelleyen şeyi kırmadan önce denemeliydim. *Aptallar*, diye düşündüm Güneş Cadıları hakkında. *Büyünüz çelişkili*.

Jordan'la aramda her zaman var olan görünmez kordona uzandım. Eşlik bağını haftalardır düşünmemiştim. Artık neredeyse hiç fark edilmiyordu ama dikkatimi ona verdiğimde canlanmaya başladı. Larkin'in sönümleyici büyüsünün yanından geçip içine daldım ve aramızdaki bağı *sertçe* çekiştirdim.

Jordan başını daha sert salladı ve bir mızıldanma sesi çıkardı. Durakladım ve göğsüme baktım. Annem bana bu hediyeği Güneş Cadıları'nın büyülerine karşı korunmam için vermişti. *İşe yarayabilir miydi?*

Kolyeyi yavaşça çıkardım, etrafımızdaki savaş hâlâ devam ediyordu ama kimse bana saldıracak kadar Jordan'la uğraşmak istemiyor gibiydi. Aramızdaki son boşluğu da geçtim ve Jordan hırslayarak beni uyardı ama kıpırdamadı. Kolyeyi bir adak gibi önümde tuttum. Gözleri kolyeye takıldı ve içinde bir şey parladı, garip bir şekilde insani bir şey.

Bir elimi başının üstüne koydum ve tüylerini biraz ovaladım. Sanki uzaklaşmak istiyormuş ama yapamıyormuş gibi sızlandı. Bununla savaştığını, güçlü kaslarının bana saldırmamak için titrediğini hissettim. Bu her neyse ondan kurtulmasını istiyorsam hızlı hareket etmeliydim. Kolyeyi başının üzerinden geçirdim ve sanki sıkışmış gibi şiddetle sarsıldı. Mücadele gözlerini terk etti ve bana baktığında gözlerinde tanıdık bir ifade gördüm.

Jordan hemen geri çekildi ve bariz bir rahatlamayla boynundaki aytaşı kolyeye dokundu. "Teşekkür ederim."

Kalbimdeki bir şey hafifledi. "İçimden bir ses daha önce Güneş Cadıları tarafından kontrol edildiğini söylüyor, değil mi?"

Jordan sessizce başını salladı, gözlerinde kısa bir süre önce onu Güneş Cadıları hakkında sorguladığımda gördüğüm aynı acı dolu bakış vardı. "Birçok kez," dedi sonunda. "Ama şimdi senin aytaşı kolyen onların üzerimdeki etkisini kırdı. Sonunda özgürüm."

Ama değildim. Evanora'nın baştan çıkarıcı sesi aniden zihnime saldırdı, bana *savaşmamı, öldürmemi, ana, yok etmemi* söyledi. Hemen ay ışığından örülmüş zihinsel bir kalkan oluşturarak onu engelledim.

Bunu yapmak için güç. Kahretsin, çok güçlüydü. Ve kolyem olmadan, artık onun büyüüne karşı da savunmasızdım.

Bir şekilde onu savuşturdum ve tekrar ayağa kalktım, Jordan ise bu sefer yanımda kalarak diğer kurtların bana yaklaşmadığından emin oldu. Etrafımızdaki savaş devam ediyordu ve bir Koç şekil değiştiren Jordan'ı geçip neredeyse bana çarpacakken hızla kenara çekildim. Etrafımızda, ittifak yemini etmiş sürüler sanki hiçbir şey olmamış gibi birbirlerini parçalıyordu. Bu kan gölünden başka bir şey değildi, son Yakınsama'dan bile daha kötüydü. Yengeç burcu bir şekil değiştirenin aynı sürüden kardeşini parçalamasını izlerken dehşet dolu bir ses çıkardım. *Aynı sürüden olan şekil değiştirenleri bile birbirlerine düşürebiliyorlar.*

Jordan'a dönerek, "Bir şeyler yapmalıyız," dedim.

"Bir fikrim var," dedi ve ben ne olduğunu sormadan kurt formuna geri döndü. Etraftaki tüm şekil değiştirenlerin sinmesine ya da kaçmasına neden olan devasa bir Aslan kükremesi çıkardı. Bu kükreme kan dökülmesini birkaç dakikalığına durdurmaya yetti, açıklık neredeyse ürkütücü bir sessizliğe büründü. Böyle bir gösteriden sonra kim onun Leo alfası olduğundan şüphe edebilirdi ki? Uzun zamandır bir Aslan'ın bu kadar güçlü kükrediğini duymamıştım. Dixon yaşadığından beri.

Sonra Jordan başka bir kükreme sesi çıkardı, tonu ve perdesi farklıydı ve belli ki farklı bir amaç içindi. Sanki zorlanmış gibi, tüm Leolar hızla insan formuna geri döndü ve sürü üyelerini toplamaya başladı. Teker teker, olabildiğince çok sayıda şekil değiştireni alarak açıklıktan kaçtılar.

"Ne yaptın sen?" Ben sordum.

Jordan geri çekildi ve bana gülümsedi, her zamanki ukala sırıtişının hayaleti gibiydi. "Hepsinin geri çekilmesini sağlamak için alfa komutunu kullandım. Güneş Cadıları'nın gücüne karşı işe yarayacağından emin değildim ama işe yaradı. Eğer diğer alfaların da aynı şeyi yapmasını sağlayabilirsek, bu katliamı durdurabiliriz."

"Akıllıca." Ama bir sorun vardı. Sadece bir tane aytaşı kolyem vardı ve bir sürü alfa vardı. "Larkin'i bulmalıyız."

Savaş başladığından beri onu görmemiştim ve kaosun içinde düşmüş olabileceğinden korkuyordum. Ama Jordan tekrar kurda dönüştü ve burnunu kaldırarak Kaden ve Ethan da dahil olmak üzere savaşımaya devam eden şekil değiştirenlerin arasından hızla geçti. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde peşinden koştum ve kalabalığın içinde Larkin'in ince bedenini gördüm. Başak burcu bir şekil değiştirene başka bir büyü ışını fırlatmadan önce bana çılgınca baktı.

Jordan yolumuza çıkmaya çalışan bir Boğa'yı indirirken ona "Onları Güneş Cadıları kontrol ediyor," dedim.

Larkin daha fazla ay ışığı göndermeden önce, "Hadi canım," dedi.

"Celeste bana bir aytaşı kolye verdi ve Jordan'ı özgürleştirdi," dedim ona. "Diğer alfalar için de yapabileceğimiz bir şey var mı, böylece onları da Güneş Cadıları'nın büyüünden kurtarabiliriz?"

Larkin homurdandı ve düşünürken alnını sildi. "Birkaç alfayı Güneş Cadısı büyüünden bir süreliğine koruyabilir ve kontrollerini kırabilirim."

"Yapın bunu. Özgür olduklarında sürülerinin geri kalanını kontrol edebilir ve bu çılgınlığı durdurabilirler."

Ethan bize en yakın oldu, hâlâ Kaden'in peşindeydi ve sanki arkadaşına zarar vermemek için kendini tutmaya çalışıyormuş gibi acılı görünüyordu. Jordan etrafımızdaki diğer tüm şekil değiştirenleri uzak tutarken, Larkin ellerini kaldırdı ve birkaç kelime söyledi. Parlak bir ay enerjisi patlaması Ethan'ı kurt formuna soktu ve kulakları seğirdi. Bu yeterli görünmüyordu. Büyüye kendi sihrimi kattım ve birkaç yinelemeden sonra onun sözlerini kopyaladım. Büyü havada parıldıyor gibiydi, Güneş Cadıları'nın muazzam gücünün saldırısı karşısında dengesizdi ama zorlamaya devam ettik.

Sonra Ethan sendeleyerek geri döndü ve başını salladı. Hemen geri çekildi ve dehşet içinde etrafına bakındı.

"Neler oluyor?" Kaden'e baktı, yüzündeki korku derinleşiyordu. "Neden sana saldırıyordum?"

Jordan, "Sürünün savaşmayı bırakması için alfa komutunu kullan," diye emretti. "Onlara buradan çıkmalarını ve yaralılarından alabildikleri kadarını yanlarına almalarını söyle."

Her şeyi açıklayacak vaktimiz yoktu ve neyse ki Ethan bunu anlamış görünüyordu. Bunu sorgulamadı, sadece şekil değiştirdi ve kulakları patlatan bir uluma çıkardı. İşe yaradı ve Terazilerin hepsi dövüşmeyi bıraktı, çoğu insan formlarına geri döndü ve etraflarına şaşkın şaşkın baktılar. Sonra, tıpkı Leo sürüsünün yaptığı gibi, birçoğu diğer şekil değiştirenleri de yanlarına alarak açıklıktan ayrıldılar.

Arkamdan alçak bir hırıltı duyuldu ve ben de yeni uyanmakta olan Wesley'ye döndüm. Gözlerini açtı ve hırladı. Hızla üzerine ay büyüü yaptım, daha güçlü olması için tüm hayal kırıklığımı ve aciliyetimi büyüye döktüm. Bir saniye sonra Larkin de bana katıldı ve sonra Stella, Harper ve birkaç kişi daha büyüünün sözlerini ellerinden geldiğince iyi kopyalayarak bana katıldılar.

Wesley'nin gözleri açıldığında hemen öne atıldım ve kollarımı boynuna doladım. Ben ona tutunmaya devam ederken yer değiştirdi ve kolları sarılmaya karşılık vermek için yukarı kalktığında neredeyse ağlayacaktım.

"Ayla?" diye sordu sanki derin bir uykudan uyandırılmış gibi. "Neler oluyor? Neden seni öldürmeye çalışıyordum?"

"Sonra açıklarım," dedim. "Sadece alfa komutunu kullanarak Yengeç sürüsünün savaşmayı bırakıp bölgeden kaçmasını sağla."

Wesley geri çekildi ve sürüsünün savaştığını görünce şok olmuş gibi etrafına bakındı ama dediğimi yaptı ve çok geçmeden Yengeç sürüsü de savaş alanından kaçtı.

Ancak üç sürü gitmiş olsa bile, bu pek bir fark yaratmadı. Hâlâ savaşan çok fazla sürü vardı ve hepsine ulaşmak için yeterli zaman yoktu. Ölümmler devam ediyordu, acımasız ve amansızdı ve biz bir şey yapmadıkça durmayacağını biliyordum. Ama Evanora herkesi nasıl kontrol ediyordu?

Asa, fark ettim. Benim aytaşı kolyeme benziyor olmalı ama çok daha büyük ölçekte, kendi büyüsunü güçlendirmesine izin veriyor.

"Herkeseye yardım etmek için yeterli zamanımız yok," dedim. "O personeli almamız gerekiyor."

Kaden çenesini Evanora'nın durduğu yere doğru salladı, dizginlenemez bir neşeyle olan biteni izliyordu. "Hadi gidelim."

Larkin, Stella ve Harper'ı işaret ederek, "Wesley ve Ethan üzerindeki kalkanları koruyacağız ve ulaşabildiğimiz diğer alfalara da genişletmeye çalışacağız," dedi. Birden Larkin'le birlikte büyü pratiği yaparak geçirdiğimiz onca zaman için inanılmaz derecede minnettar oldum.

"Dikkatli ol," dedim ona, yakında birbirimizi tekrar görebilmek için dua ederek. Hepsi yetkin dövüşçülerdi, ama bu düzeyde bir vahşet karşısında bunun bir önemi yoktu. Yine de onlara odaklanamazdım. Hayatta kalacaklarına güvenmek zorundaydım. Şu anda Evanora'ya ve o asayı almaya odaklanmam gerekiyordu.

"Ben de seninle geliyorum," dedi Jordan. "Bir daha beni kontrol etmelerine asla izin vermeyeceğim."

Jordan'a başımı salladım ve elini tuttum, sonra Kaden'inkini de tuttum. Görünüşe göre üçümüz her zaman bir şekilde birbirimize bağlıydık.

Bizi Güneş Cadılarının tam ortasına ışınladım. Kitleler arasında savaşarak ilerlemenin bir faydası yoktu ve bu bize sürpriz yapma fırsatı verecekti. Kaden ve Jordan'ın ellerini bıraktığım anda, Evanora'nın göğsüne doğru bir ay ışığı huzmesi fırlattım. İsabet etmesini beklemiyordum,

ama yaptı. Onu tökezletmekten fazlasını yapmadı ama yeterliydi. Kaden öne doğru sıçradı, elleri pençeye dönüştü ve kolunu kesti. Kan fişkırdı ve bir çığlıkla asasını yere düşürdü.

Kaden üzerine atladı, onu aşağıya kadar takip etti ve göğsünü yarı. Oradan kan fişkırdı ve bir an için onu yakaladığımı düşünüm.

Sonra bir güneş büyü patlaması uçümüze de çarptı, Kaden'i Evanora'dan tamamen uzaklaştırdı ve Jordan ile benim tökezlememize neden oldu. Etrafımda döndüm, savaşmaya hazırdım. Roxandra'nın öfkeli yüzü bize doğru hücum etti ama sonra gözleri Jordan'ın üzerine yerleşti ve parlak güneş ışığıyla parlamaya başladı.

"Jordan," diye seslendi. "Bana gel."

Sözlerindeki muazzam gücü hissettim ve Jordan titremeye başlasa da kendini tutmayı başardı. Aytaşı kolye onun büyüünü engelliyor gibi görünüyordu ama bunun ne kadar süreceğinden emin değildim.

Jordan'ın etrafına ay büyüünün dallarını örerek onu onun gücünden korudum ve Jordan öfkeli bir protesto sesi çıkardı. Büyüsü artık Jordan'ı etkilemediği için Jordan kendini Roxandra'ya doğru fırlattı ve Roxandra bir çığlık atarak bir duman bulutu içinde kayboldu. Arkamızda yeniden belirdi ve bana daha fazla güneş ışını püskürttü ama bu sefer hazırdım ve onları engellemeyi başardım.

Roxandra dikkatimizi dağıtırken, Evanora yavaşça doğruldu ve gözlerimle buluştu. Gözlerindeki kin ve nefreti görebilecek kadar zamanım vardı ve sonra asasına uzandı. Kaden'in asayı ondan uzaklaştırması için bağırarak üzere ağzımı açtım ama ben daha sesimi bile çıkaramadan parmakları asanın etrafını sardı. Sonra bir ışık ve duman patlamasıyla ortadan kayboldu.

Diğer Güneş Cadıları da benim gibi ışınlanarak ortadan kaybolmaya başladılar. Kahretsin, yine kaçıyorlardı!

Sonra Kaden birdenbire Roxandra'nın yanında belirdi, dişlerini koluna geçirip ona Ophiuchus paketi zehri enjekte etmeden hemen önce görünmezliği ortadan kalktı. Roxandra çileden çıkmış bir halde ona baktı ve sonra gözlerindeki ışık kayboldu. Kadın öne doğru yığıldı ve adam onu bırakarak yere yığılmasına izin verdi.

Diğer Güneş Cadılarının hepsi ortadan kaybolmuştu ama göğsümde bir umut ışığı yükseldi. Sonunda bir Güneş Cadımız vardı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GÜNEŞ CADILARI GİTTİĞİNDE, savaşılan şekil değiştirenler üzerindeki kontrol kırıldı. Gürültülü, dağınık bir savaştan sadece birkaç kalp atışı içinde mutlak bir sessizliğe dönüştü. Kontrolün bu kadar çabuk kırılması ve ardından bir araya gelen şekil değiştirenlerin kendilerini hatırlaması inanılmazdı.

Bir uluma yükseldi, ardından birkaç insan çığlığı, şaşkınlık mırıltıları ve birçok acı dolu çığlık geldi. Katliama, yerde yatan, kıpırdamayan ve kanla kaplı hem kurt hem de insan bedenlerinin sayısına baktım. Çok fazla ölü vardı ve daha da fazlası yaralıydı. Yaşayan şekil değiştirenlerden daha kaçının sadece yaraları yüzünden öleceğini bilmiyordum. Dehşet verici manzaraya karşı gözlerimi kapadım ve kafamızdaki planla bağdaştırmaya çalıştım. Gözlerimi kapatsam bile, ne yaptıklarını ve kendi sürü üyelerine, arkadaşlarına ve ailelerine nasıl saldırdıklarını anladıklarında şekil değiştirenlerin acı dolu çığlıklarını engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Başak alfanın sesi içimde kabaran panik ve acıyı yarıp geçti. "Başaklar!" diye seslendi ve gözlerimi açtığımda sürüsünün onun etrafında toplandığını gördüm. Yıpranmış, yorgun ve tamamen dehşete düşmüş görünüyor ama yine de çok sertti. "İyileştirebildiğiniz herkesi iyileştirmeye başlayın. Önce bizim sürü üyelerimizle başlayın ki bize yardım edebilsinler, sonra da diğer sürülerle ilgilenin. Dostlar ve düşmanlar," diye ekledi ve hepsine anlamlı bir bakış attı.

Başak sürüsü üyelerinin hepsi hızla dağıldı ve kana bulanmış açıklıkta ilerlemeye başladılar, nefes alıp almadıklarını kontrol etmek için şekil değiştirenlerin üzerine çömeldiler. Yerdeki kar nedeniyle hareketleri biraz yavaşladı ama bunun onları durdurmasına izin vermediler.

Kaden kendisine en yakın olan Ophiuchus sürüsü üyelerine bakarak, "Onlara katılın," diye emretti. Başlarını salladılar ve Başaklara kendi iyileştirici güçleriyle yardım etmek için ilerlediler.

Kaden daha sonra benim yanıma geçti ve birlikte açıklık boyunca savaştan sonrasına baktık. Herkes kanlar içinde ve bitkin haldeydi ve havaya bir yenilgi duygusu sinmişti. Hiçbir şey kazanmamıştık ve çok şey kaybetmiştik. Çok fazla, gerçekten. Kurtlar, Güneş Cadıları'nın kontrolü yüzünden birbirleriyle savaşmak ve birbirlerini öldürmek zorunda bırakılmıştı. Bunu önceden görmemizin ya da buna hazırlıklı olmamızın hiçbir yolu yoktu ve hayatta kalanların yaptıklarının suçluluğuyla baş edip edemeyeceklerinden emin değildim.

"Güneş Cadıları bizi bu kadar kolay kontrol edebilirken onları nasıl yeneceğiz?" Ethan sordu. Bakışları sürü üyelerinden biriyle ilgilenen Stella'ya sabitlenmişti. Düşen şekil değiştiren ölümün eşiğinde görünüyordu ve Stella'nın gözleri yaşlarla parlayarak yukarı fırladı.

Benim bir cevabım yoktu ve diğer herkesin sessizliğine bakılırsa onların da yoktu. Hâlâ maruz kaldığımız şiddetin etkisindeydim. Güneş Cadıları bizi gerçekten de hayvandan başka bir şey olarak görmüyorlardı. Onlara göre biz tamamen gözden çıkarılabilirdik, sadece hareket ettirilecek ve amacımıza hizmet ettiğimizde bir kenara atılacak piyonlardık.

Ama en azından artık neler yapabileceklerini biliyorduk ve diğer tüm Zodyak Kurtları da biliyordu. Belki diğer sürülerin fikirlerini değiştirebilir ve onları da bize katılmaya ikna edebilirdik, böylece Güneş Cadılarına karşı bir kez olsun gerçekten birleşik bir duruş sergileyebilirdik. Kolay olmayacaktı ama denemek zorundaydık ve Jordan artık bizim tarafımızdaydı. Bundan emindim. Eğer o değişebilirse, her şey mümkün olabilirdi.

Üstelik elimizde bir de Güneş Cadısı vardı. Sonunda Jordan'la aramızdaki eş bağını koparabilecektik ve umarım Roxandra'nın da bizim için bazı cevapları olacaktı. Kurtlarımızı ve eşlerimizi kilitleyen büyüleri bozmanın yolları hakkında onu sorgulayacak ve Evanora'nın herkesi kontrol etmesini nasıl engelleyeceğimizi bulacaktık.

"Bir yolunu bulacağız," dedim Ethan'a, sonunda sorusuna cevap vererek ve kelimeler bir söz gibi kemiklerimde yankılandı. Güneş Cadıları'nın kazanmasına izin veremezdim. Bana, tüm şekil değiştirenlere ve Ay Cadılarına yaptıklarından sonra olmazdı.

Ona göz kulak olacağıma dair verdiğim sözü hatırlayarak Larkin'i aradım. Wesley ile birlikteydi ve bir hayalet kadar solgun görünüyordu ama ikisi de zarar görmemiş gibi görünüyordu. Rahatlamış bir iç geçirdim.

Kaden kollarını bana doladı ve ben de ona doğru eğildim, bir parçam hala ona kızgın olsa bile dokunuşuna minnettar oldum. Yine de henüz bununla yüzleşemedim, sadece hayatta olduğum için rahatlamışken olmazdı. Yakında bir gün bir hesaplaşmamız olacaktı ve ondan sonra nereye gideceğimizden emin değildim ama şimdilik sadece bana sarılmasını istiyordum.

Güneş zaten tüyler ürpertici olan sahnenin üzerine acımasız bir parlaklık yayıyordu ama ben izledikçe biraz daha aydınlandı. Şekil değiştirenler ayağa kalktı, üzerlerine sinmiş olan ölümden sıyrıldı ve açıklıktan ayrılırken yan yana yürüdüler. Tüm bu acı ve ıstırapın arasında geleceğe dair küçük bir umut ışığı vardı. Bir ateş yakmaya ancak yetecek kadardı ama yine de oradaydı.

Ve sahip olduğum her şeyle ona tutunacaktım.

Güneş Geçidi'ni okuduğunuz için TEŞEKKÜR EDERİZ! Ayla ve Kaden sonunda mutlu sona ulaşp Güneş Cadılarını durdurabilecekler mi? Zodyak Kurtları destanının son kitabı Zodiac [Aligned](#)'da öğrenin!

Kişisel bir not olarak, birçok kez ertelemek zorunda kaldığım bu kitabı yazarken gösterdiğiniz sabır ve anlayış için tüm okuyucularıma teşekkür etmek istiyorum. Aralık 2021'de aniden 3. Evre kolon kanseri teşhisi kondu ve tümörün alınması için acil bir ameliyat geçirdim. İyileşme sürecim ve altı aylık yoğun kemoterapi sürecinin başlaması nedeniyle bu kitabı beklemeye almak zorunda kaldım. İlk birkaç kemoterapi tedavim sırasında bile bir şekilde yazmaya devam etmeyi başardım ve eğer kitap istediğim kadar mükemmel değilse, bu koşullar altında elimden gelenin en iyisini yaptığım için beni affedeceğinizi umuyorum. Kitap teşhisimden sonra da çok değişti, çünkü kanser olmak sizi asla hayal edemeyeceğiniz şekillerde değiştiriyor. Şu anda işler zor ama geleceği düşündüğümde, tıpkı Ayla'nın kitabın sonunda olduğu gibi, hâlâ umutla doluyum.

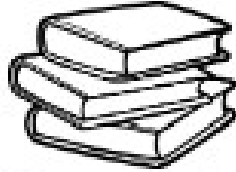
Umarım serinin son kitabı [Zodiac Aligned](#)'ı yazabildiğim zaman bana katılırsınız - kaçırmamak için ön sipariş verdiğinizden emin olun! Ve ondan sonra, belki en sevdiğiniz yan karakterler hakkında bazı yan ürünler? Seriyle ilgili son gelişmeleri öğrenmek ve gelecek kitaplarda hangi karakterlerin yer almasını istediğinizi belirtmek için [okuyucu grubuma](#) katılabilirsiniz!

Ayrıca, eğer kaçırdıysanız, bültenime kaydolarak [Kaden'in POV'undan Moon Touched'den bir sahne](#) alabilirsiniz!

Okuduğunuz için teşekkürler ve
sevgiler, Elizabeth

OceanofPDF.com

GET FREE BOOKS

**Sign up for
Elizabeth Briggs's
newsletter and get
free romance novels!**

Almak için buraya tıklayın:
www.elizabethbriggsbooks.com

OceanofPDF.com

ŞEYTAN KRAL'DAN ALINTI

Şeytanla bir anlaşma yaptım. Şimdi de kader arkadaşı olduğumu iddia ediyor.

Birinci Bölüm: Hannah

Sadece çaresiz bir kadın şeytanla anlaşma yapar ve ben de ondan bir iyilik istemeye gidiyordum.

Asansörde yukarı, yukarı, yukarı çıkarken ellerimi sıkmaktan kendimi alamadım. Ben şık aynalı duvarlara ve koyu gümüş düğmelere bakarken, iki yanımdaki iki heybetli adama bakmamaya çalışarak arka planda hafifçe jenerik kulüp müziği çalıyordu. Onlardan kaçış yoktu. Geniş omuzları, kalın boyunları ve iyi ütülenmiş siyah takım elbiseleriyle tüm alanı dolduruyor, bana nefes alacak yer bile bırakmıyorlardı. The Celestial Resort & Casino'da gördüğüm herkes gibi çok ateşliydiler ama buraya gelmenin büyük bir hata olup olmadığını düşünmeme neden olacak kadar da korkutucuydular.

Kimi kandırıyordum ki? Tabii ki bir hataydı. Ama en iyi arkadaşımı bulmanın tek yolu bu olabilir.

Asansörün sesi çatı katına ulaştığımızı işaret ediyordu ve kapı açıldığında tuttuğum nefesimi dışarı verdim. Büyük, siyah, parlak bir kapının önünde daha fazla mankenden dönüşmüş güvenlik görevlisi duruyordu. Asansörden dışarı adımımı attığımda o siyah kapı açıldı ve darmadağınık gri takım elbiseli bir adam hızla dışarı fırladı. Geniş gözlerinde panik ya da korku gibi bir şey vardı ve kaçmaya çalışırken omzuma sertçe çarptı.

"Aklın varsa arkanı döner ve kaçarsın," diye bağırdı adam, kaslı gardiyanlardan biri onu kolundan tutup asansöre doğru sürüklemeyi önce. Mücadele bile etmedi ve çok geçmeden asansörün kapısı onu içeri kapattı, son sözünü zar zor söyleyebildi. "Kaçın!"

Sertçe yutkundum ama açık kapıya doğru ilerlerken kendimi çelikleştirdim. Her adımda kıyametime bir adım daha yaklaşıyormuşum gibi hissediyordum. Kapının iki yanına tünemiş muhafızlara göz gezdirdim ama ben içeri girerken beni fark etmediler bile. Aşağıda takım elbiseli bir adamdan Bay Ifer ile konuşmak için onay almıştım, bu yüzden beni beklediklerini sanıyordum.

Kapının hemen iç tarafında, bembeyaz bir tuval üzerine yayılmış stilize siyah kanatlardan oluşan devasa bir tablonun yer aldığı küçük bir fuaye vardı. Sanat hakkında çok az şey biliyordum ama kendimi resme bakarken buldum, fırça darbelerinin kızgın kesiklere benzemesi dikkatimi çekmişti.

Kendimi silkeledim ve koridordan aşağıya, gümüş dokunuşlu siyah mermer zeminler boyunca devam ettim ve büyük bir oturma odasına girdim. Pahalı, siyah deri koltukları ve kuyruklu piyanoyu görünce donup kaldım. Abaddon Inc'in CEO'su ve Las Vegas'ın söylentilere göre mafya babası Lucas Ifer ile kendi evinde değil, ofisinde karşılaşmayı bekliyordum. Gördüklerim karşısında bir an afalladıktan sonra bir duvar boyunca uzanan arkadan aydınlatmalı aynalı barı, karşısındaki büyük, şık şömineyi ve Las Vegas Strip'in etkileyici manzarasını sunan tavandan tabana pencereleri inceledim, balkondaki sonsuzluk havuzundan bahsetmiyorum bile.

Görmeye geldiğim adam elini büyük pencerelerden birine dayamış, düşünceli bir kral gibi kendi alanına bakıyordu. Ya da belki bir Kingpin. Sadece profilini görebiliyordum ama kalbimi yerinden oynatacak kadar çarpıcıydı. Böylesine karanlık ve tehlikeli bir mükemmelliği bozmaya cesaret edemediğim için dikkatinin bana yönelmesini beklerken onu katalogladım. Kusursuz siyah takım elbisesi geniş omuzları çerçevesiyor, dar kalçalara doğru iniyor ve mükemmel yuvarlak bir kalçayı sarıyordu. Güneş ışığı, zengin, çikolata kahverengisi vurguları dışında neredeyse siyah görünen kısa, kalın saçları öpüyordu. Bunun altında, mükemmel bir şekilde kesilmiş koyu renkli kirli sakal, yontulmuş bir çeneyi vurguluyor ve bir tanrının elmacık kemiklerine kadar uzanıyordu.

Gizli fısıltılarla "şeytan" dedikleri adamdan ne bekliyorsam, bu değildi.

"Bir iyilik istemeye mi geldin?" Sesi, sözlerini bir şekilde hem akıllı hem de şehvetli kılan lezzetli bir İngiliz aksanıyla üzerime yıkandı.

"Gördüğünüz gibi, son adam için işler pek iyi gitmedi. Sonra yine anlaşmamızdan caymaya çalıştı. Sizin aynı şeyi yapmayacağınıza inanıyorum."

Sözleri dilinden seks ve günah gibi dökülüyordu ama aynı zamanda bana neden burada olduğumu da hatırlatıyordu. Düşüncelerimi toparlamak ve beni soktuğu sersemlikten kurtulmak için başımı biraz salladım. "Evet, buradayım. Bir iyilik için buradayım."

Pencereden bana doğru döndü ve aydınlık ve karanlık yüzünde o güne kadar gördüğüm en baştan çıkarıcı şekilde oynadı. Varlığının tüm gücü, bir kibritin çakılmasıyla canlanan bir ateş gibi karnıma çarptı. Dışarıdaki adamları unutun, onun yanında hiçbir şeydiler. Bugüne kadar insani olarak mümkün olduğunu fark etmediğim zümrüt rengindeki o gözlerin ağırlığı altında nasıl nefes alacağımı bile unutmuştum. Ve o ağız... Yüce Tanrım, günah işlemek için yaratılmış bir ağızdı. Dudakları tenimde şehvet izleri bırakmadan önce kulağıma yaramaz şeyler fısıldadığını hayal edebiliyordum.

Onda da tanıdık gelen bir şeyler vardı. Kısıtlı hafızamda onunla tanışmış olabileceğim bir zamanı aradım, ama kesinlikle bu kadar muhteşem birini hatırlardım. Hayır. Tanışmış olmamızın imkânı yoktu.

Yine de... Onu bir şekilde tanıyordum. İçgüdüsel olarak, ilkel olarak, varlığımın derinliklerinde bir şey gibi hissediyordum... Tam dilimin ucundaydı. Kaymadan önce kavrayamadığım bir düşünce. Yeniden odaklandım ama faydası olmadı. Parmağımı koyamadım. Belki de onu kazadan öncesinden tanıyordum? Pek olası görünmüyordu ve beni tanısaydı mutlaka bir şeyler söylerdi.

Gözlerimi diktiğimi fark ettim ve bakışlarımı başka yöne, manzaraya çevirdim. Las Vegas gündüz vakti, şehrin sanki okul öncesi çocuklar çölün üzerine devasa parıltı küvetleri serpmiş gibi aydınlatıldığı gece vakti kadar etkileyici değildi. Yine de, uzaktaki dağların fonundaki hareketli şehir bir anlığına tüm odağımı aldı ve bana yönümü yeniden bulmam için bir saniye verdi.

"Bana adını söyle," dedi Lucas.

Sesi, aksanı, *tanrım*.

"Hannah." Sonunda gözleriyle tekrar karşılaştım. "Hannah Thorn."

"Hannah." Adım dilinden pahalı bir viskinin yudumu gibi döküldü. Başımı salladım ve bu düşünceyi göz kırparak uzaklaştırdım. Ben içki içmezdim. Hiç içmediğim bir içkinin yumuşak yakıcılığını neden düşüneyim ki?

Sanki bunu yapmak onun için çok zormuş gibi gözlerini benden ayırdı. Sanki benim ona olduğu kadar o da bana çekilmiş gibiydi. Hayali bir

düşünceydi ve barın arkasına doğru yürürken hemen aklımdan çıkıverdi.

"İçki?" Lucas bir sürahi ve odanın içinde gökkuşağı gibi ışık parçacıkları saçıan kristal bir bardak uzattı.

"Hayır, teşekkürler. Ben içki içmem."

Boğazından alçak sesle mırıldandı, bir muhalif ses. "Yazık. Birlikte sarhoş olsaydık çok eğlenebilirdik."

Farklı bardaklara uzandı ve içlerine kürekle buz doldurdu. Üç mükemmel küp çınlama sesiyle bardakların kenarlarına çarptı. Sonra tezgahının altından bir sürahi berrak sıvı aldı ve ben de elimi evrensel bir *dur* işareti olarak kaldırdım.

"Ciddiydim. Ben içki içmem."

"Ve içki almak istemeyen hiç kimseye alkol vermem." Bardağını kaldırdı ve içindekilerden büyük bir yudum aldı. "Maalesef sadece su."

İkinci bardağı bana uzattı. Parmaklarımı bardağa doladığımda ellerimiz birbirine değdi ve içimdeki ateş yeniden patlayarak tüm vücuduma ve çekirdeğıme kadar ısı gönderdi. Lucas'ı tanıdığım hissi, kavrayışımın hemen dışındaki bir anı ya da dilimin ucundaki bir kelime gibi iki katına çıktı. Ve onunla birlikte nefesimi kesecek kadar güçlü bir arzu patlaması geldi.

Bakışları yoğunlaştı. O da hissetti mi?

"Otur." Lucas siyah deri koltukları işaret etti.

Birinin kenarına tünedim ve bardağımyı iki elimle tuttum, sinirlerim gerildikçe tutuşum sıkılaştı. Göğsümdeki endişe, bacaklarımın arasında biriken arzuyla karışarak başımın dönmesine neden oldu. Duygularımı tekrar kontrol altına almaya çalışarak yakındaki piyanoya baktım. Bu çok büyük bir şeydi. Hem de çok büyük. Burada ne işim vardı ki?

Lucas karşımdaki kanepeye oturdu ve bir kolunu arkaya doğru uzattı. Bir ayak bileğini dizine dayamış, dengeli ve sakin kontrolün mükemmel bir resmini çiziyordu. "Şimdi, nasıl yardımcı olabilirim?"

Derin bir nefes aldım, sadece rol yapsam bile o sakin kontrolün bir kısmını kendime kanalize etmeye çalıştım. Asla başaramayacak olsam bile numara yapmaktan son derece mutluydum. Hele ki bu kadar çekici birinin yanında.

"En iyi arkadaşım kayıp," diye ağzımdan kaçırdım. *Sahte bir duruş*. "Adı Brandy Higgins. Bir konferans için burada, bu otelde kalıyordu ama eve hiç gelmedi. Onu kendim bulmaya çalıştım ama hiçbir şey bulamadım.

başarılı oldu ve polise gittiğimde umursamaz davrandılar. Özellikle de onlara burada kaldığını söylediğimde."

"Çok sadık bir dost olmalısınız. Çok az kişi benden bir iyilik isteyecek kadar cesurdur." İçkisine baktı ve bardağın içindeki buzu salladı, çıkardığı ses neredeyse müzikaldi. "Geri kalanlar son derece çaresizdir. Merak ediyorum, sen hangisisin?"

Ellerime baktım ama sonra çaresizliğimle birlikte cesaretimi de göstermeye çalışarak kendimi onun gözlerine bakmaya zorladım. "İkisi de. Brandy bir arkadaştan daha fazlası. Benim için bir kardeş gibidir ve evde onu bulmamı bekleyen küçük bir çocuğu ve hasta bir annesi var. Boşandığından beri yardım etmek için onlarla birlikte yaşıyorum ama eğer geri dönmezse..." Bu düşünce benim için düşünemeyeceğim kadar korkunçtu. Omurgamı dikleştirdim ve omuzlarımı sertleştirdim, Lucas'la kararlılıkla yüzleşirken endişemi göğsümde sıkı bir top haline getirdim. "Sana Las Vegas'ın Kralı dendiğini ve senin haberin olmadan burada hiçbir şey olmadığını duydum. Brandy'yi bulabilecek biri varsa o da sensin diye düşündüm."

Onun hakkında duyduğum diğer söylentilerden bahsetmedim; şehri yöneten bir mafya babası olduğu ve insanların gergin fısıltılarla ve kilitli kapılar ardında ondan şeytan olarak bahsettikleri gibi. Polis bile ondan korkuyor gibiydi.

"İkiniz de tam bir aziz çifti gibi konuşuyorsunuz," dedi Lucas, dudaklarının kenarları titreyerek. "Burada, The Celestial'da kaybolduğunu mu söylemiştin?"

"Evet, birkaç gün önce."

Acelesi olmayan, kaybedecek bir şeyi olmayan ve zaman lüksüne sahip bir adam gibi yavaşça başını salladı. Benim sahip olmadığımın emin olduğum zaman. "Yardımanın her zaman bir bedeli olduğunu anlıyorsun, değil mi?"

Panik göğsümü demir bir bantla sardı ve titretilen bir nefes aldım. Bunun olacağını biliyordum ve yardımının karşılığında ne isteyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Hiç param yok."

"Ben parayla ticaret yapmam." Güldü ama yüzünde haince bir şey parladı. "Benim para birimim karanlık işler ve kirli sırlar."

Sertçe yutkundum ve kaçmak için çok geç olup olmadığını merak ederek koridora baktım. Hiçbir sırrım yoktu, en azından hatırladığım kadarıyla yoktu, bu da bir tür karanlık iş isteyeceği anlamına geliyordu. Yasadışı bir şey mi isteyecekti? Tehlikeli bir şey mi? Hayatımın geri kalanında pişmanlık duyacağım bir şey mi? Neredeyse kapıdan kaçacaktım ama sonra Brandy'nin oğlunun gözyaşlarını zorlukla tutarak bana baktığını

ve annesinin ne zaman geleceğini sorduğunu hayal ettim.

eve geliyordu ve kararlılığım pekişti. Lucas'ın gözlerinin içine baktım ve başımı salladım.

Öne doğru eğildi, artık rahat değildi. "Ne gerekiyorsa yapmaya hazır mısın?"

"Evet," dedim nefes nefese. "Ne istiyorsun?"

"Seni."

Çenem düştü ve midem daha da aşağı indi. Muhtemelen zemine kadar. Tüm katlara. "Ben mi?"

Kıkırdadı, sesi hınzır vaatlerle dolu karanlık bir melodiydi. "Seninle altı gece. Burada, çatı katımda. İsteddiğimi yapmak için benim."

Son üç kelimesi arasındaki şehvetli duraksamadan nefesim kesildi. Sonra başımı salladım, yanlış duyduğumdan emindim. Belki de yanlış anlamıştım. Evet, bu sonuncusu. "Affedersiniz? Bana her şeyi yapman için sana tam yetki vermemi mi bekliyorsun? Altı gece boyunca?"

"Yedi mi tercih edersin?" Koltuğun yumuşak derisine yaslanırken dudaklarında günahkâr bir sırıtiş belirdi. "Seni uyarayım, ben yedinci gün dinlenmem."

"*Yedi mi?*" Düşüncelerim karmakarışık ve tek yapabildiğim ona bakmaktı.

Ciddi miydi?

Başını salladı. "Evet, yedi gece yapalım. Her ölümcül günah için bir tane. Daha da iyi."

Kahretsin. Altı gece olayını gerçekten sorgulamamalıydım. Senaryoları kafamdan geçirdim, birçoğunu muhteşem ayrıntılarıyla gördükçe yüzüm ısındı. Evet, adam delicesine çekiciydi, ama altı derece uygunsuz bir şey teklif ediyordu. Tamamen yabancı olduğundan bahsetmiyorum bile. Çok güzel, çok *tehlikeli* bir yabancı. Benden istediği şey... çok fazlaydı. Belki Brandy'yi bulmamın başka bir yolu vardı. Yardım isteyebileceğim başka biri.

Lucas beni izliyor, kararımı bekliyordu. "Tik-tak. Zaman akıp gidiyor. Ne kadar beklersen arkadaşını canlı bulma ihtimalimiz o kadar azalır."

Bu düşünce içime korku saldı ama haklıydı. Zaten günlerdir kayıptı. Çabucak bir karar vermem gerekiyordu ama kendimi neyin içine soktuğumdan emin olmalıydım. Boğazımı temizledim. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Yedi gece boyunca burada seninle kalmamı istiyorsun... bana ne istersen yapacaksın. Cinsel olarak."

Bakışları karararak bir parıltıya dönüştü ve bu parıltının yoğunluğu karşısında neredeyse titriyordum. "Kendimi asla bir kadına zorla kabul ettirmedim ve ettirmeyeceğim, eğer endişelendiğin buysa."

Dudaklarımdan rahat bir nefes çıktı. "Emin olmam gerekiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım."

"Söz veriyorum, benim elimden sana hiçbir zarar gelmeyecek. Ama sekse gelince..." Ayağa kalktı ve bana doğru birkaç adım atarak ona bakmamı sağladı. Sonra öne doğru eğildi ve ellerini başımın iki yanındaki kanepenin arkasına dayayarak beni içine hapsetti. "Benim kim olduğumu bilmiyor musun? Bana şeytan demelerinin bir sebebi var. Ayartma, şehvet, günah, hepsi küçük bir pakette toplanmış. Kimi kandırıyorum ki? *Kocaman* bir paket. Güven bana, hafta bitmeden sana yaptığım her şey için yalvarıyor olacaksın."

Tamamen çok yakınımıdaydı, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı, yeşil gözleri sanki içimde bir ateş yanıyormuş gibi yanıyordu. Arzu, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde içime hücum etti, ama bu korku ile karışıktı. Bakışlarım benimkinden sadece bir nefes uzaklıktaki ağzına kaydı ve ondan kaçmak isterken bile aramızdaki mesafeyi kapatması için can atıyordum.

Onun yoğun bakışlarıyla buluşmak için gözlerimi zorla yukarı kaldırdım. Brandy'yi bulmak için başka bir yol düşünemiyordum. Elimden gelen her şeyi denemiştım ama hiçbirisi işe yaramamıştı. Eğer bunu yapmazsam, tamamen başarısız olacaktım.

Bu benim son şansımdı.

"Katılıyorum," dedim, toplayabildiğim kadar cesaretle.

"Mükemmel." Doğruldu ve kalbim göğsümde hızla çarparken odanın diğer tarafına doğru rahatça yürüdü. Bir kâğıt ve bir kalem alıp bana uzattı. "Arkadaşının kayboluşuyla ilgili bildiğin her şeyi yaz. İsimler, tarihler ve diğerleri."

Tüm detayları karalarken, el yazımın başkasınınkine benzemesinden duyduğum endişeyle beni dikkatle izledi. Kalem kâğıdı çizerken gözlerimi ondan alamıyordum. Neden anlaşılmamızla ruhumu teslim ediyormuşum gibi hissediyordum?

Aklıma gelen her şeyi yazdıktan sonra not defterini ve kalemini ona geri verdim. Onları almak için ellerini benimkilere doladı ve sıcaklık tekrar uyluklarımda arasında birikmek üzere aşağıya doğru fırladı. Göğsümde beklenmedik bir özlem yükseldi ve düşüncelerime düzen ve tutarlılık getirmeye çalışırken yutkundum.

"Nerede kalıyorsun?" diye sordu.

"Strip'in dışındaki ucuz bir yer." Adını söylemekten utandığım için gözlerimi kaçırdım. Buraya gelmek için her kuruşumu biriktirmiştim ama bu çatı katının yanında hiçbir şeydi. "Double Down Motel."

Yüzü tiksintiyle buruştu. "Bana odanın anahtarını ver. Bütün eşyalarını buraya getirtirim."

"Arabam ne olacak?" Ben sordum.

"Adamlarım bunu da halledecek."

Bunun üzerine kaşlarımı kaldırdım ama anahtarlarımı çıkarıp ona uzattım. *İnsanları* mı vardı? İnsanları olan insanların sadece bir efsane olduğunu sanırdım. Kimin gerçekten onlar için bir şeyler yapacak *insanları* vardı ki?

"Güzeli." Onları cebine koydu ve elini uzattı. "şimdi beni takip et." Ona her dokunduğumda bir şeyler hissettim. Ellerimi kendime sakladım. "Nerede?"

"Yeni odana." Sesi vaatlerle doluydu. "Gerçi yakında benimkini tercih edeceğinden şüpheleniyorum."

Bir koridorda yürüdük ve sonunda bir kapı açtı. şimdiye kadar gördüğüm, tamamı siyah ve gümüş renklerle dekore edilmiş diğer çatı katlarının aksine, bu oda nötr tonlardaydı. Orta boy yatağın arkasında şu yastıklı yatak başlıklarından biri vardı ve yemyeşil battaniyeler, kalın bir yorgan ve yumuşak görünümlü yastıklarla kaplıydı. Odanın diğer tarafında sevimli bir oturma alanı ve The Strip'e bakan pencerelerin önünde bir çalışma masası vardı. Bir kapı eski dairem kadar büyük bir gömme dolaba açılıyordu ve bir diğer de Carrera mermerinden yapılmış büyük bir banyoya açılıyordu.

"Burası senin misafir odan mı?" Her şeyi kavrayıp yavaş bir daire çizerken sordum. Eğer burası misafirler içinse, onun yatak odası neye benziyordu?

Dudakları eğlenerek yukarı kıvrıldı. "Artık senin. Rahatınıza bakın. Oda servisinden istediğinizi sipariş edin. Ben arkadaşınızın nerede olduğuna dair araştırmama başlarken, adamlarım eşyalarınızı kısa süre içinde getirecek."

Başımı salladım, kısmen inkâr, kısmen de merak içindeydim. Bu durum hiç mantıklı gelmiyordu ve işin içinde ne olduğunu merak etmeye başlamıştım. Belki de bu bir çeşit yanlış teşhis vakasıydı. Ne de olsa neden beni, onca insan arasından *beni* yedi gece boyunca istesin ki? Ben sadece bir iekide çalışan, parmak arası terlik ve kot pantolon giyen, güzel göğüsleri ve sevimli bir gülümsemesi olan sıradan bir kitap kurduydum. Özel bir şey değildi. Muhtemelen etrafını sürekli çevirdiği kadınlarla kıyaslanamazdım.

Az önce kabul ettiğim şeyin tüm gücünü düşünürken içimdeki sinirler çalkalandı. Ben. Burada. Bu çatı katında. Yedi gece boyunca.

Ve onu. Bana ne isterse yapıyordu.

Sonraki hafta boyunca bana sahip oldu. Tamamen. Ama anlaşmanın kendi tarafını tutarsa her şeye değecekti.

Ona doğru döndüm. "Brandy'yi bulacağına söz veriyor musun?" "Bulacağım. Ölü ya da diri, onu bulacağım."

Gözlerimin içine baktı ve inancından şüphe etmedim. Lucas Ife işleri halleden bir adamdı ve Las Vegas'ın karanlık yeraltı dünyasında arkadaşımı bulabilecek biri varsa o da oydu.

Bana elini uzattı, ben de sıkmak için tuttum. Teni tenime değdiği anda, aynı geçici aşinalık ve uzun süredir kayıp olan arzu hissiyle birlikte içimde bir elektrik ürpermesi oluştu.

Parmakları benimkilerin etrafında neredeyse sahiplenici bir şekilde sıkılaştı. "Anlaştık."

Bundan sonra ne olacağını görmek ister misiniz?

Tam bir serinin ilk kitabı olan [Seytan Kral](#)'ı hemen edinin!

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Elizabeth Briggs, *New York Times*'ın en çok satan paranormal ve fantastik aşk romanları yazarıdır. UCLA Sosyoloji bölümünden mezun olmuş ve uluslararası bir hukuk firmasında çalışmış, gençlere yazarlık konusunda danışmanlık yapmış ve köpek kurtarma gruplarında gönüllü olarak çalışmıştır. Şimdi Los Angeles'ta ailesi ve bir sürü tüylü köpeğiyle yaşayan tam zamanlı bir inek.

Elizabeth'in web sitesini ziyaret edin: www.elizabethbriggs.com

Eğlenceli kitap sohbetleri ve erken tanıtımlar için Elizabeth'in [Facebook grubuna](#) katılın!

OceanofPDF.com

GÜNEŞ KESİŞTİ (ZODYAK KURTLARI #3)

Telif Hakkı © 2022 Elizabeth Briggs tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın, kısa ve öz bir şekilde kullanılması dışında, hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.
Bir kitap incelemesinde alıntılar.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı Natasha Snow Kapak

fotoğrafı Wander Aguiar

ISBN (ciltsiz) 978-1-948456-43-2

ISBN (e-kitap) 978-1-948456-30-2

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.